

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Febrer 2008 • número 94 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

Foto: Edú Bayer

Construïm futur

de lluites

Foto: Dídac Salau

i victòries

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL
COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT
DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgf.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtañoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgfcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgfcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdader, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgfcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent

Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgfcatalunya.cat
Tel. i fax 93 723 53 57. Fax 93 723 16 30

Camp de Tarragona

Rambra Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgfcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - fibcn@cgfbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgfcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí

Colom, 3-5
08191 Rubí - flogt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrissons, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgfcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Passat el Congrés Extraordinari, és l'hora de la CGT de Catalunya

El 19 de gener del 2008, la Confederació General del Treball de Catalunya va celebrar al Centre de Lectura de Reus el Congrés Extraordinari on es va escollir un nou Secretariat Permanent pels propers dos anys.

Un Congrés força participatiu amb presència de la gran part de les nostres federacions locals, intercomarcals i dels sindicats de la nostra organització i també, i cal destacar-ho, amb presència de diferents col·lectius i organitzacions socials tant en el mateix Centre de Lectura com en les salutacions que es van llegir, tant del Camp de Tarragona com dels Països Catalans i de la resta del món.

Obviament, un Congrés Extraordinari mai és una bona notícia, ja que sempre és conseqüència del fet que quelcom no ha funcionat prou bé, els engranatges entre el Secretariat Permanent i el conjunt de la Confederació i els mateixos engranatges interns d'aquest òrgan no han estat prou ben acoblats i greixats, han existit problemes i malentesos, però no han estat dos anys en debades.

La CGT de Catalunya ha crescut tant en afiliació com en presència al carrer i als llocs de treball, algunes de les secretaries han realitzat un bon treball, un excel·lent treball com s'ha vist en l'aprovació dels seus informes de gestió sense cap o escassos vots en contra, amb un reconeixement a les feines fetes i a les tasques desenvolupades en el llarg del període de temps.

Ara, un cop passat aquest comici, és moment de mirar endavant amb optimisme. El nou Secretariat Permanent incorpora dues de les secretaries que han demostrat més capacitat de treball i que enllancen i cohesionen els diferents elements de la CGT, incorpora també tres persones joves procedents del

món del treball però també del món del carrer, de l'exterior, tres persones fora de lluites fraticides estèrils i sense sentit amb ganes de treballar i d'aportar aire nou, d'obrir les finestres de la nostra organització i, el que és més important, el nou Secretariat neix amb el suport àmpliament majoritari de la nostra organització.

En l'anterior Congrés ordinari celebrat a Sant Joan Despí, ja ens vam dotar d'acords amplis per tal d'afrontar els propers quatre anys (en queden dos ara) i convertir la nostra organització anarcosindicalista una eina útil per a la transformació social i la defensa de les treballadores i els treballadors, per construir una CGT que sigui el referent anticapitalista i llibertari necessari. Ara, en aquest darrer Congrés, ens hem dotat d'un Secretariat Permanent per portar aquests acords a terme, per incidir en tots els centres de treball on tinguem presència, per lluitar colze a colze en la defensa dels drets dels treballadors i treballadores, per sortir al carrer i tornar-lo a guanyar sempre acompanyats de tots els

moviments socials i les persones conscients. Per esdevenir força de transformació, aprendre i ensenyar, des de la modestia i la lluita.

N'és una bona prova la portada d'aquest "Catalunya", que recull d'una banda la lluita dels conduc-

tors del bus, un exemple de lluita i participació, i la victòria a Selsa de Cornellà, on les condicions de treball seran molt millors després de la lluita portada a terme.

Sense cap mena de dubte, és l'hora de la CGT de Catalunya.

Còmic - Àcido Crítico

Teorema del flux de capital:
El capital no es crea ni es destrueix, només canvia de butxaca.

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Eidició:** Col·lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí i Óscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Josep Maria Yago, Jordi Soldevilla, Taller Contra la Violència Immobiliària i Urbanística, Som lo que Sembrem, Laura Coll, Tanquem les Nuclears, Ivan Miró, "Directa", "Illacrua", UICOP, Miquel-Didac Piñero, Centre d'Estudis Socio-laborals, Equip CEDALL, Sergi Franch Segarrès, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Didac Salau, Edu Bayer, Joan Ramon Ferrandis i Jordi Salvia. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimarts tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgfcatalunya.cat i (cronologia) cronocata@cgfcatalunya.cat
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del "Catalunya" s'ha tancat el diumenge 20 de gener del 2008.

"La vaga de fam dels conductors del bus és una acció del segle XIX i una prova que no volen negociar sinó la revolució"

Didac Pestanya, vicepresident de TMB

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciacador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'úsos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

REPORTATGE

El Fòrum aplegà a Barcelona les més divers lluites i propostes que s'estan donant en els moviments socials dels Països Catalans

Diversos ens de la CGT de Catalunya i militants a títol individual van participar en la trobada

UN ALTRE MÓN JA ÉS POSSIBLE

El Fòrum Social Català es tanca amb gran èxit de participació

Foto: Jordi Galvía

Col·lectiu Catalunya

Com a resposta a la crida del Fòrum Social Mundial per celebrar un Dia d'Acció i Mobilització Global al voltant del 26 de gener, el Fòrum Social Català es va celebrar a Barcelona entre el 25 i el 26 de gener. Abans, diverses localitats catalanes havien celebrat les seves jornades preparatòries, com per exemple Tarragona o Sabadell, que van servir també per tal que les lluites locals dialoguessin entre elles.

Durant els dies del Fòrum, es van portar a terme mobilitzacions i accions per visibilitzar i potenciar els

moviments i les propostes que existeixen arreu del territori. El FSCat es va presentar a la societat com un espai participatiu, un lloc de trobada, un altaveu d'alternatives i propostes, una oportunitat per seguir construint aquest altre món que ja sabem possible.

Més de 180 organitzacions i moviments socials d'arreu dels Països Catalans es van sumar al primer Fòrum Social Català, amb un centenar d'activitats arreu del territori. El fòrum va rebre també el suport de nombroses persones de diferents àmbits professionals i culturals catalans, que van voler adherir-se a

aquesta iniciativa de construcció d'alternatives al món neoliberal (vegeu llistat de persones adherides a http://www.moviments.net/fscat/sp_ip.php?article57).

Les activitats centralitzades del Fòrum Social Català van tenir lloc a partir de divendres 25 de gener a l'edifici històric de la Universitat de Barcelona, amb seminaris, tallers, assemblees de moviments socials i actes culturals. Una gran "tamborinada" organitzada per un grup d'un centenar de joves de l'Ateneu Popular i altres col·lectius de Nou Barris va inaugurar la trobada.

Seguidament es va obrir la primera de les quatre franges horàries que van acollir els més de 90 seminaris, tallers i activitats culturals del FSCat. Un espectacle de foc va tancar la nit del divendres a la plaça Universitat. El dissabte 26, Dia d'Acció i Mobilització Global, van tenir lloc la resta de seminaris, tallers i actes culturals, entre les 10 i les 18h. L'Assemblea de Moviments Socials va cloure les activitats de dissabte, amb un espai per tal que moviments i col·lectius d'arreu del territori es coordinessin, debatessin i acordessin estratègies de lluita i calendaris conjunts. El

diumenge 27 a les 12 h una manifestació va cloure els actes d'aquest primer Fòrum Social Català, recorrent els carrers del centre de Barcelona (plaça Universitat - Pelai - Rambles - Ferran - plaça Sant Jaume) sota el lema "Que no especulin amb les nostres vides. Rebel·la't! Un altre món JA és possible".

El Fòrum va formar part d'una iniciativa que es va repetir a 18 ciutats d'arreu del món de forma successiva a les 12 del migdia (al web del Fòrum Social Mundial es poden trobar imatges d'algunes d'elles: <http://wslf2008.net/eng/node/4855>).

Molt poca CGT al Fòrum

Jordi Martí Font

La CGT de Catalunya va ser present al Fòrum a partir de la participació de diversos treballadors en alguns dels tallers, seminaris i assemblees. Tot i que el recent Congrés de Reus i la falta d'un Secretariat Permanent en funcions durant la preparació de l'esdeveniment va impossibilitar que l'organització tingués una presència més destacada i ben organitzada, van ser molts els companys i companyes que tant des de lluites socials que desenvolupen en diversos indrets del territori com des de les seves pròpies experiències laborals van participar en l'esdeveniment.

Així, divendres dia 25, la Federació Metal·lúrgica de la CGT va participar en el seminari sobre "Baixos salaris, deslocalitzacions, acomiadaments i pacte social". L'endemà, la Secció Sindical de CGT del Bus de TMB va participar al seminari "Neoliberalisme, privatització i deteriorament dels serveis públics", exposant la lluita que estan desenvolupant en el seu sector, alhora que mantenien una parada com a Comitè de Descansos de TMB els dos dies al recinte del Fòrum, la qual va ser molt visitada per pels participants, molts dels quals lluien les xapes amb la demanda dels dos dies de descans. El mateix dissabte, a les quatre de la tarda, la Federació de Metal·lúrgica va participar en el seminari sobre "La precarietat laboral. Greus efectes sobre al salut. Noves experiències de lluita".

Donada la importància de l'organització anarcosindicalista i donada la multitud de lluites en què participem, la presència de CGT era pobra i quedava desdibuixada, fins al punt que resultava curiós escoltar com en algun seminari els ponents explicaven lluites que desenvolupa CGT com si fossin pròpies, no apropiant-se'n però sí sense citar-ne els principals protagonistes. Podem aduir moltes excuses per excusar la poca presència de la nostra organització al Fòrum com el que és, el principal referent anticapitalista de les esquerres catalanes actuals. I dic "principal" parlant ara només de les lluites en què participem i del nombre d'afiliats i afiliades que tenim. Podem marejar la perdiu un altre cop sobre si estàvem en moment de discussions internes i no teníem temps per a l'exterior però una de les feines urgents que ens cal fer com a organització és explicar el que fem i fer-ho sobretot als nostres voltants, per infectar-nos i infectar-los, per esdevenir cada cop més eina de lluita i de transformació, per deixar clar que qualsevol lluita que es faci a Catalunya cal que sigui des de la base, des de l'assemblea, des de totes i tots, inclosa a CGT.

Construir un món nou

Directa i Illacrua

El Fòrum Social Català (FSCat) no és un nou partit polític ni un nou moviment social. Més senzill que tot això, és simplement una forma nova de construir un món nou, el qual està demostrant que és possible i que ja s'està construint gràcies al treball diari de cadascuna de les organitzacions, col·lectius, persones i moviments socials que estan superant els vicis del món actual. El nostre èxit radicarà en el caràcter innovador i en la ruptura amb les velles formes de fer política, en la ruptura amb el món vell. La diversitat, pluralitat i horitzontalitat són les armes que més mal poden fer al sistema hegemònic actual: un sistema capitalista, neoliberal i imperia-

lista, que és unificador, excloent i jeràrquic.

L'organització del FSCat és una oportunitat d'aprenentatge i mobilització immillorable, perquè és tot un exercici de novetat política en el qual cal fer un gran esforç per evitar dirigir, utilitzar o manipular el resultat. Preparar un fòrum social ens ensenya a coordinar-nos i comunicar-nos de forma horitzontal, a acceptar la diferència i a no imposar el nostre criteri sobre el dels altres. La celebració del FSCat posarà en l'agenda política nous debats i preocupacions de la societat catalana que d'una altra manera no tindrien rellevància, a més d'ofertar espais d'articulació dels moviments socials dels quals sorgeixen crides a l'acció conjunta.

El FSCat té com a funció princi-

pal crear coneixement, discurs, articulacions i alternatives, que provenen dels seus participants, de les seves reunions, xerrades, debats, assemblees i xarxes, així com del coneixement de respectar les noves formes de fer política que el FSCat utilitza. A través de l'horitzontalitat, obertura, pluralisme i diversitat, farem possible que canviem nosaltres, les nostres organitzacions, el nostre entorn més proper i, algun dia, el món. El FSCat no té líders ni dirigents, cadascun dels participants som igual d'importants: aquí sí que som tots iguals.

El FSCat, el Fòrum Social Mundial i la gran diversitat de moviments socials i de resistències a la globalització en els quals s'inspira és l'únic camí per oferir una alternativa al capitalisme i a la seva última

fase, la globalització neoliberal, que ha dut el món a nivells d'injustícia, desigualtat, pobresa i violència inacceptables.

És l'únic camí malgrat els errors en què caiem, i continuarem fent-ho, fins que no superem els vicis del món vell: individualisme, egoisme, consumisme, competitivitat, protagonisme, dirigisme, masclisme, verticalitat, racisme i representativitat. Vicis provinents del resultat del desenvolupament del sistema capitalista. El Fòrum Social Català ens farà més forts i més nombrosos en la lluita per la construcció d'uns altres Països Catalans, perquè un altre món és possible i més necessari que mai.

Més informació:

www.forumsocialcatala.cat

Declaració de l'Assemblea de Moviments Socials del Fòrum Social Català

A Barcelona, dissabte 26 de gener de 2008

Venim dels moviments socials de les comarques de Catalunya i d'altres llocs dels Països Catalans, per a trobar-nos durant aquest primer Fòrum Social Català, atenent la convocatòria del Dia d'Acció Global, acordada al Fòrum Social Mundial de Nairobi. Som diversos i plurals, però compartim els valors i objectius reflectits a la Carta de Principis del Fòrum Social Mundial i a la Carta de l'Assemblea de Moviments Socials de Portoalegre.

Vivim immersos en un model de vida injust, impossible de mantenir i indesitjable. El sistema patriarcal i capitalista, basat en un creixement irracional, no té en compte que els recursos del planeta són limitats. El sistema econòmic actual és, doncs, responsable del caos ecològic del planeta i de la nostra explotació sense precedents.

Volem un país on la pobresa, l'especulació i la precarietat desapareguin de les nostres vides. Exigim el manteniment i millora de les pensions públiques. Lluitem perquè el dret a uns ingressos que permetin viure, a una ocupació estable i a un salari digne siguin una realitat i no simples declaracions dels governs de torn. Ens oposedem als acomiadaments i als tancaments i deslocalitzacions d'empreses, que estan destruint el teixit productiu català.

Volem un país on les dones puguin ser lliures i iguals. Denunciem i rebutgem la violència masclista. Donem suport la campanya del moviment feminista pel dret a l'avortament lliure i gratuït i exigim que cessi la fustigació i la criminalització de les dones que han avortat.

Volem construir una societat no patriarcal, sense discriminacions i on tothom pugui desenvolupar lliurement la seva sexualitat.

Estem contra la privatització dels serveis públics. Reclamem uns serveis bàsics, com són el transport, l'aigua i l'energia, públics i de qualitat. Ens oposedem a la recent llei de reforma del Institut Català de la Salut i a l'anunciada Llei de l'Educació de Catalunya, ja que obren les portes a la privatització de les xarxes públiques de la sanitat i de l'ensenyament. Donem suport a la campanya en defensa de l'ensenyament públic, gratuït, coeducatiu, laic i de qualitat, que comença amb la vaga del 14 de febrer.

Catalunya. Febrer de 2008

Volem una societat que respecti els drets de la infància, i un sistema educatiu que els estimuli a construir una realitat on la llibertat i la fraternitat siguin els valors principals. Defensem els drets dels discapacitats i reclamem polítiques que impedeixin qualsevol discriminació i facilitin la seva plena integració.

Rebutgem el model de ciutat apardor que se'ns intenta imposar, en benefici d'una minoria especuladora, i defensem pobles i ciutats que garanteixi el benestar dels seus habitants, i el dret a un habitatge digne i assequible. Rebutgem el Pla Nacional de l'Habitatge, per no ser una solució al problema. Ens oposedem a la privatització dels espais públics i donem suport a l'ocupació d'habitatges i locals buits. Lluitem perquè els nostres pobles i ciutats siguin espai de drets i llibertats i exigim la derogació de les ordenances del civisme.

La guerra és la conseqüència més dura de l'imperialisme i de les polítiques neoliberals. La guerra de l'Iraq, l'Afganistan i el Líban, l'ocupació de Palestina, les guerres de l'Àfrica, entre d'altres, continuen sent el major drama de la humanitat. Volem una Catalunya que rebutgi la guerra i lluiti per arribar a una pau justa en tots els conflictes bèl·lics actuals. L'abolició del deute extern, la prohibició d'exportar

armes i l'ajuda internacional no condicionada, són elements que, sens dubte, contribuïren a acabar amb les guerres i la fam al món.

Rebutgem les successives baixes impositives a les empreses i rentes del capital que carreguen el pes fiscal sobre el consum i les rentes del treball i defensem els impostos directes que incideixen sobre els més rics. També denunciem la laca que sobre el sistema impositiu i la humanitat suposen els paradisos fiscals.

Lluitem contra el racisme i la xenofòbia. Defensem els drets dels immigrants, el dret a la lliure circulació i a la ciutadania de residència. Ens oposedem a l'expulsió d'immigrants i als centres d'internament, i també a la criminalització de les persones per motiu del seu origen.

En gran part, el nostre model de vida es basa en l'explotació dels recursos energètics fòssils i finits com el petroli, el gas, el carbó i l'urani, que cada com és estan i estaran en declivi. Tard o d'hora, doncs, haurem d'aprendre a viure amb una nova cultura de l'energia, perquè tota la tecnologia del món no podrà aconseguir que seguim vivint com si tinguéssim tres planetes.

Volem assegurar el futur de l'agricultura, lliure de transgènics i que garanteixi la nostra sobirania alimentària, enfront de les multinacionals, que controlen la producció, distribució i venda de la major part dels aliments que consumim. Rebutgem les polítiques que afavoreixen els agrocombustibles, pels seus efectes negatius sobre milions de persones, ja que redueixen i encareixen els aliments bàsics.

Rebutgem la retallada de les llibertats i la vulneració dels drets humans que, amb el pretext de la lluita contra el terrorisme, estem patint. Reclamem la derogació de la Llei de partits polítics. Denunciem la repressió i criminalització dels moviments socials que s'oposen a les polítiques neoliberals, que els últims mesos han patit especialment els treballadors en lluita, el moviment okupa i els activistes contra la monarquia.

Volem que es respecti el dret dels Països Catalans i la resta de pobles del món a exercir el dret democràtic a l'autodeterminació.

Rebutgem el model de construcció europeu i denunciem que l'Acord de Lisboa estigui imposant, de forma antidemocràtica, les mateixes polítiques neoliberals rebutjades per molts ciutadans i ciutadanes en els referèndums que es van celebrar sobre el projecte de Constitució Europea.

Lluitem contra un sistema econòmic basat en l'explotació que ens condemna a la precarietat. Volem deixar de viure explotats per un sistema que sembla que no té cares, però que sabem clarament que no és producte d'una mà invisible.

Hem de trencar el consens neoliberal de la classe política, els poders econòmics i els grans mitjans de comunicació, que intenten imposar un pensament únic, que defensa la inevitabilitat del sistema actual i nega que altre món és possible.

Des de l'Assemblea de Moviments Socials catalans, cridem a donar suport a les jornades de lluita convocades internacionalment:

8 de març – Dia de la Dona Treballadora

15 de març – Ara, com fa 5 anys... NO a la guerra!

1 de maig – Pels drets socials i laborals i contra la precarietat

També fem una crida a participar activament a totes les campanyes i mobilitzacions, que, fruit dels treballs i debats desenvolupats al Fòrum Social Català, figuren a l'agenda dels moviments socials.

UNA VISIÓ

La pau no passa pels exèrcits

Josep Maria Yago Suau

Gent de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau va participar en alguns dels seminaris de l'FSCat i va dir coses com aquesta: "mentre els estats es gasten 137 milions de dòlars en els exèrcits, 1.107 nens i nenes (menors de cinc anys) moren per malalties que es podrien prevenir amb mesures senzilles i assequibles. Només en una hora."

Concloïem afirmant que els exèrcits són una veritable lacra per a la humanitat; per la seva despesa i inversió en mort i patiment i perquè els diners que utilitza es desvien d'altres finalitats més urgents i necessàries (al marge de la pràcticament inexistència d'inversió en educació per la pau, si més no en comparació amb la inversió en preparar la guerra).

En un dels seminaris, l'anomenat "Desmilitaritzem la societat: militars i educació. Binomi incompatible", reflexionàvem sobre la contínua presència de la ideologia militarista en diferents espais educatius i recreatius de la nostra societat. En el debat hi apareixien els "prescriptors", ponts entre l'exèrcit i els centres educatius que es preocupen, entre d'altres coses, de preparar xerrades en els centres o d'organitzar visites a vaixells de l'Armada. Evidentment, per vendre la cara amable dels exèrcits que apareixen com una mena de fantàstica ONG.

Va sortir, també, l'assignatura d'educació per la ciutadania i la previsió que els alumnes de primària estudiarien, als 11 anys, el paper que té l'exèrcit en la "defensa al servei de la pau".

Caldrà dir, de nou, algunes coses de la campanya escoles objectores: que sota el nom de "cultura de la defensa" no es pretén altra cosa que introduir valors militaristes en la societat i no pas promoure un debat en profunditat sobre les necessitats i les perspectives de la defensa o que quan cada cop més, s'admet que la seguretat depèn més de la gestió de variables com els drets humans, l'equilibri medi ambiental i la justícia social, creure -encara en esquemes de seguretat basats en conceptes de defensa militar és totalment caduc. Voler introduir aquesta visió en els centres d'ensenyament és completament absurd i anti-educatiu.

Des de la nostra acció, apostem clarament per l'Educació per la Pau, els Drets Humans i el Respecte a la Diversitat, ja que aquestes són les necessitats educatives en un món cada cop més complex i conflictiu.

TREBALL-ECONOMIA

La vaga del bus i per la readmissió dels acomiadats de Seat, dues puntes de llança de la lluita de la CGT contra la precarietat

A Selsa, les treballadores guanyen la lluita a Cornellà

Ens deixen Beni i Vinki, la lluita continua

Col·lectiu Catalunya

A dos quarts d'onze de la nit del dilluns 14 de gener, moria a l'Hospital Clínic de Barcelona el company Benigno Gavaldrà Prieto "Beni", després d'una llarga i penosa malaltia. Nascut en una petita localitat d'Orense fa 55 anys, militant anarquista i anarcosindicalista des de la seva joventut, el seu continuat compromís i activitat militant, sindical i a grups llibertaris, li van suposar no pocs problemes, entre ells haver d'exiliar-se a l'estranger d'on va poder tornar a mitjan anys 80. Va ser afiliat de la CGT des del començament i, des de fa molts anys, treballador de la Federació Local de Barcelona. Estimant per tots els companys i companyes de l'organització, no només de Barcelona sinó també de Catalunya i molts altres llocs de la Confederació, la seva pèrdua suposa per a totes i tots un cop molt dur.

Vinky

D'altra banda, dimarts 15 de gener, va morir el nostre company Miquel Martínez Ortiz, "Vinky", exemple de militància i solidaritat i excel·lent persona, sempre caracteritzat per les seves contínues lluites, primer com a afiliat a la CNT i més tard com a afiliat de la Confederació General del Treball.

Cal destacar la lluita en defensa del poble sahrauí i el treball i la seva contínua lluita en l'àmbit social, actiu militant en l'Associació de Veïns del seu barri, l'única que es mantenia independent de l'Ajuntament sense doblegar-se a les sobres de les subvencions municipals, sobretot en el terreny de la sanitat i contra les antenes de telefonia mòbil.

A la Federació Comarcal del Baix Llobregat, Vinky va ocupar, entre altres, les secretaries General, de Jurídica i de Comunicació i sobretot sempre va ser un activista tot terreny.

En tancar l'edició, començaven una vaga de fam per la readmissió

Per la readmissió dels acomiadats a Seat el 2005

FEMEC-CGT

El 10 de gener, la CGT va continuar la seva campanya per la readmissió dels acomiadats per l'Expedient de Regulació d'Ocupació de l'any 2005 a Seat concentrant-se davant de concessionaris de la marca per tot l'Estat espanyol. Durant tot el dia, grups de militants confederals van respondre a la convocatòria reunint-se enfront de concessionaris a Valladolid, Sevilla, València, Saragossa, Pamplona o Vigo, entre altres ciutats. Especial seguiment, per proximitat al conflicte, va tenir la convocatòria a Catalunya, amb concentracions a Barcelona, Tarragona, Martorell, Cornellà, Sabadell o Mollet.

Aquesta campanya arrenca ara a causa del incompliment de l'acord a Seat pel qual tots els acomiadats en l'ERO de l'any 2005 serien readmesos a 31 de desembre de 2007. Doncs bé, estem a 10 de gener i, a dia d'avui, encara queden en el carrer 101 acomiadats d'aquell ERO, dels quals 33 han obtingut sentència de nul·litat en el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (28 d'ells per discriminació per pertànyer a CGT) i estan a l'espera del recurs de cassació de l'empresa davant el Tribunal Suprem, i altres 68 estan pendents de reingrés (22 són afiliats a CGT, el que suposa més

Cornellà

Cornellà

Tarragona

Tarragona

del 38 %).

A partir del dia 15 de gener els acomiadats es queden sense atur, pel que la seva situació i la de les seves famílies aviat serà dramàtica. Cal destacar que durant aquests dos anys Seat ha realitzat més de 700 noves contractacions, cap d'elles dels acomiadats. CGT no es quedarà creuada de braços. A 31 de desembre de 2007 tots els acomiadats haurien d'haver estat ja re-

admesos. No es pot deixar que l'acord caigui ara en l'oblit.

Recordem que, encara que Seat hagi intentat donar la sensació que el problema dels acomiadaments pel ERO de 2005 està solucionat, unes 70 persones han estat acomiadades definitivament, per carta, amb efectes a 1 de gener. A més, 33 companys/es més, segueixen sense treball efectiu a pesar d'haver aconseguit unes sentències de

nul·litat del seu acomiadament que demostren la discriminació i la il·legalitat amb la qual l'empresa va actuar en aquest ERO de fa dos anys.

Fins ara, la resposta dels altres sindicats a Seat ha estat molt vacil·lant, excusant que el termini de l'acord era l'1 de gener i que tots entrarien a treballar a Seat. Desgraciadament s'ha comprovat que no ha estat així.

OPINIÓ: A Seat, continuem al carrer. Es prepara una vaga de fam

Assemblea d'acomiadats/des de Seat

Tal com ens temíem en el 2008 continuem acomiadats 68 companys/es. Aquesta és la xifra que la direcció de Seat va facilitar a CGT l'últim dia de treball de l'any passat. A més, segueixen sense treball efectiu a Seat 33 companys/es que vam obtenir sentències de nul·litat en el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i que estem pendents del recurs de cassació de l'Empresa davant el Tribunal Suprem.

La situació de moltes de les nostres famílies és dramàtica, doncs en molts casos hem esgotat la prestació d'atur, o estem prop de fer-ho. Davant la manipulació informa-

tiva d'alguns dels signants de l'acord d'acomiadaments, donant a entendre que el no reingrés dels 68 acomiadats és perquè van presentar una demanda contra l'empresa, hem de precisar: 51 d'aquests 68 acomiadats/des no van demandar a l'empresa, doncs van confiar en les garanties de reingrés que van donar els sindicats signants de l'acord, solament 17 van cursar demanda davant els tribunals que van ser desestimades. UGT i CCOO tenen un greu deute davant la plantilla, davant els seus afiliats/des, i particularment amb els 68 acomiadats que seguim en el carrer. Des que vam signar l'acord d'acomiadaments al desembre 2005, no s'han cansat de repetir en les seves fulles i declaracions, en conjunt o per se-

parat, que el reingrés estava garantit per als acomiadats que havíem subscrit l'opció "a". En el comunicat conjunt d'UGT i CCOO de 10 de gener del 2006 informaven, sota el subtítol "Alternatives a la situació i compromisos adquirits en l'acord", garantint que l'opció "a" pel reingrés era automàtica (veure apartat 3r), i que en cap cas l'empresa podia decidir sobre el reingrés de l'acomiadat que havia triat l'opció "a" de reingresar a Seat.

Esperem, que almenys, aquests sindicats, amb qui l'assemblea d'acomiadats ens hem reunit al llarg de les últimes setmanes del 2007 siguin coherents amb el que van informar i amb el que es van comprometre. Com a sindicats signants dels acords, si consideren que l'em-

presa els ha incomplert, tenen l'obligació, com a mínim, de presentar una demanda de conflicte col·lectiu davant el jutjat social perquè es declari el seu incompliment, especialment del contemplat en el Pla Social de l'ERO, i en conseqüència obligui a l'empresa a reingresar tots els acomiadats que van triar l'opció "a". Estaran disposats a fer aquesta senzillíssima demanda, o els seus compromisos amb l'empresa els ho impedeixen?

Entenem, que l'actitud de la direcció de l'empresa és molt greu i que mereix una resposta col·lectiva

En aquest sentit anunciem, que un col·lectiu dels acomiadats, iniciarem una vaga de fam indefinida el dia 1 de febrer pel reingrés dels acomiadats.

ENTREVISTA

Secció Sindical de la CGT d'Autobusos de TMB

'Us demanem que ens ajudeu, que feu vostra aquesta lluita'

Text: **Josep Garganté**; foto: **Edu Bayer**

-Pots explicar com comença la lluita pels dos dies a autobusos de TMB?

-En la passada negociació de l'actual conveni, tots els sindicats en les diferents plataformes de conveni especificaven aconseguir els dos dies de descans setmanals com un dels punts prioritaris a l'hora de la negociació. A dia d'avui tenim només cinc dies de descans al mes, per molt que l'empresa es dediqui a mentir a la premsa sobre aquest tema.

Després d'un any simulant negociar, el 28 de desembre del 2006 els sindicats UGT, CCOO i SIT signen el Conveni 2005-08 a esquadra dels conductors/es (que havien votat majoritàriament en contra del conveni en un referèndum) i sense que el tema dels descansos quedi solucionat per a la plantilla.

Passa prop d'un any des de la signatura, els conductors/es comencen a queixar-se a tots els delegats sindicals dels sindicats per la manca de descansos i des de la Secció Sindical de CGT, coincidint amb la publicació d'un nou Reial Decret que aplicant-lo als nostres temps de treball ens oferís la possibilitat d'aconseguir més dies de descans, es decideix emprendre una campanya destinada a donar a conèixer la situació i a forçar una negociació que semblava oblidada.

S'envien cartes a la Direcció de TMB, a tots els partits polítics i a la FAVB (Federació de Veïns i Veïnes de Barcelona) exposant-los la nostra situació i sol·licitant-los urgents reunions per arribar a un acord.

La resposta per part de la Direcció i dels partits polítics va ser el si-

lenci. La FAVB ens va mostrar el seu suport.

El 21 de novembre del 2007, després de dos mesos intentant ser rebuts, ens veiem en l'obligació de convocar una aturada de cinc hores amb Assemblea per decidir entre tot el col·lectiu com havia de ser el camí per seguir. L'assistència va ser massiva, al voltant de 1800 conductors/es ens concentrem a la plaça Universitat, decidint que si en el termini d'un mes no rebíem alguna proposta en ferm per part de la Direcció de TMB i de l'Ajuntament de Barcelona, convocaríem vaga per Nadal.

Passen els dies i l'única cosa que es rep per part de la Direcció són propostes en què se'ns afirma que estem en un camí sense sortida i a l'única cosa que ens aboca la nostra reivindicació és a retrocedir quant als nostres drets ja adquirits. O sigui, res dels 2 dies i molta prepotència empresarial.

Una vegada està la convocatòria de vaga sobre la taula, l'empresa no

escatima en recursos de tot tipus, no per negociar sinó per infondre la por entre la plantilla, desacreditant-nos públicament, gastant els diners de tots els ciutadans en anuncis en els diferents mitjans escrits afirmant amb rotunditat que els dos dies de descansos ja els posem i cap a on ens dirigim és a una pujada salarial encoberta. La Direcció trenca les negociacions, i ens veiem abocats a una vaga de set dies en dates assenyalades.

El primer dia de vaga a la Direcció de TMB li sorgeix un problema amb la qual ella no comptava i és que el 85% de la plantilla segueix l'aturada i està decidida a lluitar. La seva prepotència i la seva desídia li gasten una mala passada.

L'Assemblea que es va celebrar a les cotxeres de Sants va demostrar una vegada més que els conductors/es sí que estaven disposats a lluitar pels dos dies, fent callar alguns sindicalistes. Van passar els quatre primers dies de vaga, i durant les festes nadalenes quatre

companys van iniciar una vaga de fam a la plaça Sant Jaume per mostrar a la ciutadania la nostra intenció de voler trobar solucions abans de l'arribada de la segona tanda de dies de vaga. Aquesta iniciativa va ser qualificada pel vicepresident de TMB, Dídac Pestanya, com una "acció del segle XIX i una prova de que no volíem negociar sinó una revolució".

Comencem l'any nou amb una vaga de tres dies, l'empresa en aquesta ocasió sí que estava preparada per afrontar aquests dies, però no amb el diàleg i la negociació sinó amb la brutalitat policial. Les portes de les cotxeres es converteixen en autèntiques trinxeres dels antidisturbis dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana. L'ambient es va anar escalfant, fins que a la tarda del 3 de gener del 2008, a les portes de la cotxera de Zona Franca, per ordre dels caps d'aquesta cotxera, som retirats per la

continua a la pàgina 8 >>

LA MIRADA INDISCRETA

Privatitzadors públics

Emili Cortavitarte

El conseller d'Educació i alts càrrecs del Departament estan fent actes per localitats (en centres cívics o teatres cedits pels ajuntaments) per explicar la bona nova d'una Llei d'Educació de Catalunya que aviat ens situarà en els llocs més alts entre els països més desenvolupats.

Al començament les intervencions eren més difuses i tècniques, centrades en els majors poders de les direccions (aquest col·lectiu és al que majoritàriament es convida als esmentats actes) i la més rellevant autonomia d'aquestes en la gestió dels recursos humans, administratius i econòmics.

Però una sèrie d'idees centrals han arrelat entre els sectors més conscienciats del professorat: privatització, gestió indirecta, desregulació de les condicions laborals, mètodes empresarials... en entrar en les Bases de la LEC, escoltar les xerrades d'alguns sindicats, llegir les seves publicacions o ser afectat per algun pla pilot a l'ús que s'avança uns mesos a l'entrada en vigor de la futura llei, si no ho impedim.

Els discursos comencen a virar i en els últims actes es dedica cada vegada més temps a explicar que el projecte no té afanyos privatitzadors.

Però, què difícil és convèncer-nos que no es vol privatitzar l'ensenyament públic quan una part cada vegada més important dels diners públics aniran a parar a la privada concertada perquè compleixi el seu paper de servei d'interès públic. O, que la gestió indirecta (ajuntaments, entitats sense ànim de lucre, equips de professionals) dels centres públics no és una forma de privatitzar.

O que deixar les escoles bressol a la iniciativa social, els ensenyaments artístics a la demanda del mercat i determinats cicles formatius a la iniciativa d'empreses, certs sindicats, entitats territorials i grups de professionals no són variants força conegudes de la privatització.

Com combregar amb rodes de molí ben grosses com l'externalització de funcions educatives o relacionades amb el fet educatiu, o la proliferació de fundacions i organitzacions sense ànim de lucre que primer comencen treballant a l'entorn dels centres i després acaben desplaçant els professionals de les seves feines, amb treballadors i treballadores pitjor pagats i sense garanties laborals.

A més, cal recordar que el senyor Ernest Maragall va privatitzar bona part dels serveis públics de l'Ajuntament de Barcelona.

Davant de l'Acord Interconfederal per a la Negociació Col·lectiva

Gabinet de premsa confederal CGT

Com cada any des de ja fa onze, CC.OO, UGT i les patronals CEOE i CEPYME han subscrit el 18 de desembre l'anomenat "Acord Interconfederal per a la Negociació Col·lectiva -2008", i que estarà vigent durant tot el pròxim any. Són ja amb aquest sis

pactes que, firmats o prorrogats, pretenen des de l'any 1997 "orientar la negociació dels convenis col·lectius" en sectors i empreses.

De nou aquest pacte repeteix els objectius dels anteriors, que molt ens en temem no arribaran a res, tal com ha ocorregut anteriorment; o més aviat, al que sí que arribarà, és a limitar una vegada més les pujades dels salaris per sota de l'IPC

real, i enfonsar fins i tot més si cap en el que anomenen "flexibilitat" i "competitivitat", això sí, sempre a costa del salari i dels drets dels treballadors i treballadores.

Il·lustratius són els resultats obtinguts pels anteriors Acords, fórmula imposada per les patronals CEOE i CEPYME, i que CCOO i UGT assumeixen sense majors problemes, i que no ha solucionat

els grans problemes que pretenciosament aborda.

Des de CGT entenem que només mitjançant l'acció sindical, la mobilització i la desobediència a aquest AINC podem defensar els nostres drets. On hàgim de negociar, ho farem sense la coacció d'aquest instrument, i amb l'afany únic de millorar les condicions dels treballadors/es.

L'ALTRA REALITAT

Els empresaris, a Romania i els treballadors, a l'Estat espanyol

Pepe Berlanga

Una notícia de premsa amb aquest titular, llegida fa alguns mesos plantejava com, coincidint amb la reducció paulatina de les ajudes de la Unió Europea a l'Estat espanyol, es fixava una nova destinació: Romania. Així mateix, relata com es destinarien 17.000 milions d'euros entre 2007 i 2013 com a part dels fons estructurals i de cohesió. Igualment les dades que aquesta notícia especificava parlaven que des de 2005 s'havien creat 2.500 societats romaneses amb capital espanyol. De manera desordenada van aflorar a la meua memòria aquestes altres notícies acompanyades d'imatges d'empreses i empresaris que tancaven les seves portes i es traslladaven a altres latituds, deixant fora de pista treballadors i treballadores amb un futur molt poc esperançador. Totes aquestes actuacions les coneixem actualment com a deslocalitzacions. És deslocalització el moviment que realitzen algunes empreses traslladant els seus centres de treball o part de la producció d'un país a un altre amb mà d'obra més barata, o amb mesures de seguretat laboral menys exigents, encara que generalment són les multinacionals qui practica aquesta activitat, també empreses de menor grandària es dediquen a aquest nou esport sorgit de la globalització dels mercats. La deslocalització afecta tots els sectors d'activitat i territoris en aquest país, a manera d'exemple: confecció tèxtil (Cortefiel), calçat (Pikolinos), alimentació (Joyco), joieria (Majórica), motocicletes (Derbi), òptica (Indus), 'call centers' (Telefónica), components de l'automòbil (Delphi)... És a dir, l'economia espanyola perd competitivitat en el que fins ara ha estat el seu major avantatge competitiu: baixos costos laborals. Mentre a Romania el sou mig en la construcció és de 400 euros, en el nostre país no baixa dels 1.000. De tal manera que els sectors de l'automoció o fusta i suro són fràgils enfront dels països de l'est europeu; els del sector tèxtil o el calçat ho són enfront de l'obertura a països del Marí del Nord o asiàtics.

Mesures per rescabalar-nos d'aquesta política antieconòmica i destructora del teixit industrial i, consegüentment, del nivell d'ocupació, podrien ser, entre altres, obligar les empreses a retornar les ajudes públiques rebudes si traslladen la seva activitat industrial fora del territori o el boicot dels seus productes.

» ve de la pàgina 7

força de l'interior d'aquesta i acordats pels Mossos d'Esquadra. Teodoro, afiliat de la CGT, rep una brutal pallissa per part dels antidisturbis mentre exerceix el seu dret a informar els companys/es i a controlar els serveis mínims. Finalment, després de l'agressió, el detenen acusat d'agredir amb un paraigua dos antidisturbis. Li demanen pena de presó.

-Quin paper estan jugant els diferents sindicats?

-La representació dels treballadors dintre d'autobusos de TMB, està dividida en cinc seccions sindicals: CGT, ACTUB, SIT, UGT i CCOO. Aquests tres últims signants de l'actual Conveni, posicionats en contra de la mobilització i amb un discurs ambigu, als fulles diuen que respectaran el que diu l'Assemblea, però en realitat estan fent molta feina a cau d'orella tractant de desanimar i posar por al cos al col·lectiu de conductors/es. En el cas concret del SIT, en la lluita, s'ha partit en dos i hi ha una part a favor de la reclamació dels dos dies i una part, oficialista, completament oposada a les mobilitzacions.

Durant tot el transcurs que ens ha dut a la convocatòria de vaga, els tres sindicats abans citats, el seu treball ha estat intentar per tots els mitjans desprestigiar els que estem treballant per millorar cada dia les nostres condicions laborals i intentar d'alguna manera salvaguardar la poca credibilitat de què encara disposes.

-Després de set dies de vaga,

Victòria judicial dels treballadors de TMB

Una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha confirmat una altra sentència prèvia del Jutjat Social 18 que donava la raó als treballadors de TMB en la seva pretensió que els conductors i les conductores que treballen més de sis hores seguides poguessin descansar 15 minuts seguits durant

la jornada. L'empresa havia interposat un recurs contra la primera sentència per evitar complir o endarrerir el que, de fet, marca l'Estatut del Treballador i que, a més a més, ha quedat recentment ampliat pel RD 902/2007 que eleva el descans a una durada d'almenys 30 minuts cada 6 hores de conducció.

quins són els ànims entre els conductors/es? Quins plans hi ha de futur?

-L'Ajuntament de Barcelona i la Direcció de l'empresa, en cap moment han volgut negociar i l'única cosa que han pretès és crear confusió entre la ciutadania. Una vegada finalitzada la vaga han tornat a desconvocar reunions per negociar. Els pressions però segueixen oferint propostes que l'única cosa que busquen és minvar de manera significativa tots els nostres drets ja adquirits. L'empresa, amb la seva

postura sembla voler arribar al conveni per a així d'aquesta manera poder tornar negociar obertament amb els de sempre.

Vol que els dos dies els posem de la nostra butxaca, quan el que demanem nosaltres obertament és la reducció de jornada. S'ha de tenir en compte que, a dia d'avui, treballam 1.690 hores anuals de temps efectiu, 83 hores de temps de presència, 80 hores extra obligatòries i 7 festes oficials.

Els ànims entre el col·lectiu de conductors/es continua alt. La majoria tenim clar que ara que ja hem

Les raons d'una vaga que els mitjans han intentat criminalitzar

Col·lectiu Catalunya

Volem recordar que el col·lectiu de conductores de conductores de TMB treballa sis dies a la setmana, comença i acaba la seva jornada laboral en dos llocs diferents de la ciutat de Barcelona i tots els conductors i conductores suplents coneixen el seu horari i la línia en la qual han de conduir el dia següent només amb un dia d'antelació.

El col·lectiu de conductors i conductores realitza només cinc dies de descans al mes. El conductors i conductores d'Autobusos de TMB treballen a l'any: 1.690 hores efectives, 83 hores de presència mínimes, 80 hores extra obligatòries, 7 dies de feina en festes oficials, temps partit, etc. Treballen 251 dies a l'any, més les festes oficials, quan la mitjana al sector és de 220 dies a l'any.

Aquesta situació de manca de descans està provocant:

1. Una conciliació de vida familiar i laboral molt difícil de dur a terme. No és una casualitat que cada cop són més els treballadors i treballadores que s'agafen la reducció de jornada per fill, com una manera de poder estar més amb els seus. Una altra dada que confirma aquesta mancança de conciliació familiar és l'augment considerable de companys i companyes que agafen alguns dels seus 20 dies de permís no retribuït, ajustant-se el cinturó per poder estar més amb la família.

2. Un alt nivell de tensió entre els conductors i conductores que ha fet disparar totes les alarmes pel nivell d'agressions que patim com a col·lectiu. El complicat trànsit de la ciutat, la tardança entre autobusos com conseqüència de la gestió de segons quines línies, fent que la desesperació d'alguna gent es tradueixi en agressivitat i la pèrdua del respecte cap a la figura del conductor, ha derivat en agressions cap al conductor i conductora. (35 agressions físiques al 2006, 32 fins al dia d'avui. En relació a les agressions verbals no hi ha constància, però sabem que són diàries).

3. L'alt nivell de baixes per qüestions psicològiques (depressió, ansietat, etc.). Segons l'Informe de Salut de l'any 2002-2004, les malalties psicològiques eren la segona causa de baixes a l'empresa, després de les muscoesquelètiques. A dia d'avui encara no tenim dades de l'Informe del 2004-2006.

Coincidint amb les jornades de vaga d'Autobusos de TMB, els treballadors/es van fer una crida a la gent de Barcelona i rodalies a fer una vaga d'usuaris i usuàries, ja que un any més, els preus del transport públic pugen en completa desproporció al sou dels treballadors i treballadores de Barcelona i rodalies. Aquesta situació és encara més agravant si es compara els preus del transport públic de Barcelona amb el d'altres ciutats de l'estat. A més, aquests preus abusius xoquen frontalment amb el discurs oficial e hipòcrita de l'Ajuntament de Barcelona d'utilitzar el transport públic.

Crida als usuaris

Els conductors i les conductores d'autobusos de TMB porten anys denunciant públicament el desmesurat nombre de directius que té aquesta empresa pública. L'any 2005, Autobusos de TMB tenia un

6% de la plantilla com a equip directiu. Això volia dir 1 directiu per cada 15 treballadors. Apart dels seus sous, els conductors/es de TMB també hem denunciat públicament les multimilionàries pensions d'aquest directius quan es jubilen: Per això, el col·lectiu va fer una crida a tota la gent de Barcelona i rodalies a fer una vaga d'usuaris, com les que es van realitzar als anys 50 per la pujada de tarifes del tramvia, coincidint amb la vagues d'autobusos.

-Què demanaries als afiliats i afiliades a CGT per donar-vos un cop de mà?

-Des de la Secció Sindical de la CGT d'autobusos volem demanar a tots i totes les afiliades de la Confederació General del Treball que ens ajudin en el que puguin. Cadascú ha de decidir com pot donar un cop de mà (escriure una carta de suport a la lluita pels diaris, fer una resolució de suport del Comitè d'Empresa d'on es treballa, participar amb nosaltres als piquets els dies de la vaga, enganxar cartells i fer pintades de solidaritat, muntar xerrades sobre el tema, ingressar diners al compte corrent de suport, assistir a la manifestació que organitzem, parlar amb els amics i amigues del tema, etc).

Aquesta és una lluita ofensiva on ens juguem assolir millores laborals. Potser ajudaria a trencar la dinàmica de la lluita defensiva del moviment obrer i, a la vegada, enfortiria el sindicalisme alternatiu. Però a la vegada, si surt malament, pot ser la destrucció de la CGT a la nostra empresa. La Direcció ha obert 24 expedients molt greus a treballadors, molts d'ells de la CGT.

Per tot això, us demanem que ens ajudeu, que feu vostra aquesta lluita i que vingueu a la manifestació del dissabte 9 de febrer a les 18h a la plaça Universitat.

Vaga la segona quinzena de febrer

Després dels set dies de vaga, la direcció de TMB no tenia excuses per no voler negociar, ja que no hi havia convocada cap vaga. Per altra banda, si no hi ha acord en la negociació, els conductors convocaran més mobilitzacions durant el mes de febrer.

Secció Sindical CGT Autobusos TMB <http://www.cgtbody.com>
Comitè de Descansos TB <http://comitedescansos.blogspot.com>

Èxit de la lluita de Selsa a la neteja de Cornellà

Federació Comarcal del Baix Llobregat de la CGT

Les treballadores i treballadors de l'empresa Selsa (concessionària de l'Ajuntament de Cornellà, encarregada de la neteja de col·legis i dependències municipals del municipi de Cornellà) van signar el dia 18 de gener de 2008, un acord que posa fi a 13 dies de vaga (dos dies al novembre i dos al desembre) i en vaga indefinida des del passat dia 8 de gener fins a la signatura de l'acord. Els 144 treballadors i treballadores de l'empresa Selsa portaven molt de temps reivindicant la millora de les condicions de treball.

L'acord va ser ratificat el dia 21 per la plantilla i és el que correspon quan es duu una lluita tan unida i amb tanta decisió i coratge com la que han portat a terme aquestes companyes i companys. En aquest acord es contempla el pagament d'un plus de 1.000 euros durant l'any 2008, tal com sol·licitaven les companyes, ja que entenen (i així se'ls ha reconegut al final després de la dura baralla) que exercien funcions que no els corresponien i

no se'ls pagaven, d'aquests 1.000 euros, 400 euros els hi avancen a la paga de gener per a compensar els descomptes pels dies de vaga. Per a l'any 2009 el plus serà de 1.200 euros anuals. A més es contempla una reducció de jornada de mitja hora al 2008 i una altra mitja al 2009, així com un dia d'assumptes propis en aquest any i un altre més al següent i la retirada de tots els acomiadaments i expedients disciplinaris aplicats per l'empresa a fi de trencar la vaga.

Aquesta vaga, que ha comptat amb el suport dels sindicats que

formen el comitè -CGT, UGT, CCOO- a més del Sindicat d'Estudiants, ha comptat amb moltes simpaties entre la població de Cornellà, el que ha fet que els intents de l'Ajuntament i de Selsa per desacreditar-la hagin fracassat totalment. També han fracassat les intimidacions que ha portat a terme l'empresa amb els acomiadaments i expedients sancionadors i l'Ajuntament amb la intervenció de la policia municipal i els mossos d'esquadra, multant per llençar papers, per tallar el tràfic i per qualsevol xorrada que se'ls ocorria. Tot valia

amb la condició de intimidar.

Però res els ha servit perquè les dones de Selsa van recordar els bons temps de la lluita en veure que les coaccions en lloc d'acollir-les les embriava més i més. Van estar tots els dies de vaga a la porta de l'Ajuntament sense flanquejar el 90 % de la plantilla des de les 9.30h fins a la 13.30h, excepte les hores que s'estaven en manifestació pels carrers de Cornellà mostrant el seu problema a la població. Després s'anaven a menjar i a continuació a vigilar pels col·legis l'esquirolatge que l'empresa i l'Ajuntament es van muntar amb empreses externes per trencar la vaga, amb l'excusa de la salubritat per als nens, però que tampoc els va servir per la fermesa de la plantilla.

La CGT va estar en aquesta vaga amb un suport logístic i militant molt important i amb un treball formatiu de com s'ha d'entendre la participació dels i les afectades. Les delegades han estat el referent per a totes les seves companyes i companys, i a nivell de la Federació de Neteja, el company Josep M. Pi, assessor per la CGT en l'acord final, també ha estat a l'altura de l'ocasió.

QUI PAGA MANA

El consol dels explotats

Vicent Martínez

La meua és una professió, la de periodista, molt donada a l'ego. El periodisme és una d'aquestes "professions liberals" en la qual molts ja fa temps que es van deixar de considerar treballadors per a ser una mena de (pseudo) intel·lectuals que viuen per treballar, i no treballen per a viure, i per als quals la professió i l'èxit professionals són les úniques fites possibles. Molts ni saben, ni volen saber, què són els sindicats, desprecien els convenis col·lectius i les millores laborals col·lectives.

Fins i tots alguns treballen gratis per a importants grups de comunicació només per veure el seu nom allà. Tanta universitat per no res. Mon pare, que només té l'educació bàsica i és paleta, cobra més, viu millor, compleix els seus horaris, té contracte i, ves, no competeix amb els altres per ser el millor paleta del món i obtenir algun premi o reconeixement. S'ha de veure que poc omplen els egos dels periodistes.

L'altre dia parlava amb una altre periodista que se'n feia creus de com de malament escrivien les noves generacions de periodistes, que no preguntaven a les rodes de premsa que estaven 'aborregades' i que no hi ha rigor (anàlisi que en part és certa). Però ai!, de què es queixa aquesta gent jove? Que no cobren? Que fan moltes hores? Que cobren poc? "És el que ens ha passat a tots i al final qui és bo té èxit", em fa el meu interlocutor. El somni americà adaptat per a periodistes: Es pot ser més submis a l'empresari!!!

Aquest és el trist consol dels explotats: a mi m'han explotat, si; he fet un munt d'hores sense cobrar, si; he treballat sense contracte, si; ... però és que sóc bo!!! Ai, quants empresaris pagarien perquè tots els treballadors pensessin això.

Jo em pensava que en aquest trist camí ens acompanyaven els guionistes: una altra d'aquestes professions que queda "guai" de pertànyer-hi. La seua associació gremialista, com fa poc ha fet el Col·legi de Periodistes, Guionistes Audiovisuals de Catalunya demanava unes tarifes mínimes per als periodistes com a autònoms, és clar, perquè, no ho oblidem, són professions liberals, no en volen saber res de ser considerats treballadors, de ser "proletas"... atribucions que, potser, podrien desprestigiar-los. I, ves, fa uns mesos van demanar un conveni col·lectiu, com els sindicats de classe de tota la vida.

A veure si els periodistes en segueixen el camí en comptes de pensar que el bo és bo perquè aguanta l'explotació.

Desconvocada la vaga de la Hispano Igualadina després d'arribar a un acord favorable

El 27 de desembre passat, va tenir lloc una reunió del comitè d'empresa amb la direcció de l'empresa d'autobusos Hispano Igualadina.

En aquesta reunió es va arribar a un acord per a desconvocar la vaga de conductors prevista per als dies 9, 11, 14, 18, 21, 25 i 28 de gener. La direcció de l'empresa, renuncia a imposar unilateral-

ment el quadrant de serveis, festius i vacances, i es va arribar a un acord amb el comitè d'empresa sobre la jornada laboral, els descansos i el temps de conducció, adaptant-se a la normativa vigent, que no es complia.

A més a més, la direcció va accedir a lliurar la documentació corresponent per a la comprovació de les nòmines.

Vaga en el telemàrqueting el passat 21 de desembre

El 21 de desembre, la Coordinadora Estatal de Telemàrqueting de CGT va convocar vaga de 24 hores a tot l'Estat espanyol en el sector del telemàrqueting, en la que es van veure afectats els serveis d'atenció al client de les principals empreses de comunicacions com Vodafone, Ono, Orange, Telefónica, Movistar o companyies energètiques com Unió Fenosa, Iberdrola o Gas Natural, bancs com BSCH, ING, BBVA o

fins i tot organismes públics com el 112 o la Hisenda Pública.

El motiu d'aquesta vaga és la precarietat laboral, agreujada per la constant deslocalització de serveis a Amèrica Llatina principalment, i què propicien les empreses que operen a l'Estat espanyol. De forma paral·lela i durant la jornada de vaga es van realitzar concentracions de 12 a 13 hores a diverses ciutats com Barcelona

www.cgt.es/telemarketing

Balears: Salom-IB3 acomiada 12 treballadors i treballadores

Secció Sindical CGT a Salom-IB3

Sense cap comunicació prèvia, la direcció de l'empresa Salom Audio i Vídeo SL, subcontractada de l'ens públic de ràdio-televisió balear IB3, va procedir el 4 de gener a l'acomiadament de 12 treballadors i treballadores, al·legant causes organitzatives i de producció.

L'excusa per perpetrar aquest gravíssim fet és un suposat retall de serveis, que la direcció d'IB3 va comunicar a Salom els passats 7 i 19 de desembre. Això vol dir que

la direcció de l'ens públic, i la pròpia administració autònoma, estaven al corrent dels fets.

Els treballadors i treballadores de Salom-IB3, amb tots els contractes laborals en precari, duen més d'un any lluitant per l'estabilitat dels seus contractes, per uns salaris suficients i per unes condicions laborals dignes. La negociació del seu Conveni Col·lectiu ha estat lligada a la subrogació dels seus contractes per IB3, i a l'aspiració de donar un servei públic de qualitat.

Al final del passat mes de maig, els treballadors de Salom IB3 protagonitzaren una vaga en defensa dels seus drets. En campanya electoral, els partits coaligats en l'actual govern balear, es posaren darrere de les aeves pancartes. Però, com també ha succeït en altres ocasions (recordau Son Espases) una vegada guanyades les eleccions i ja en el Govern, aquests polítics s'han oblidat dels treballadors de Salom-IB3 que, després de set mesos de Govern d'esquerres i nacionalista encara esperen la sa-

tisfacció de les seves necessitats i el compliment de les promeses.

Des de la CGT es consideren inadmissibles aquests acomiadaments i s'ha fet una crida urgent per tal que, entre tots i totes, aconseguir la readmissió incondicional i immediata dels treballadors i treballadores acomiadats.

També s'ha responsabilitzat el Govern de les Illes Balears i els partits que ho conformen, d'aquesta agressió als treballadors de Salom-IB3 i a tots els treballadors i les treballadores.

A partir de l'actuació de la CGT

L'Ajuntament de Reus regularitza la situació de 16 treballadores amb contracte d'ocupació comunitària

Secció Sindical CGT Ajuntament de Reus

L'Ajuntament de Reus ha regularitzat la situació de setze treballadores amb contracte comunitari. Aquestes treballadores portaven diversos anys encadenant de forma fraudulenta diversos contractes, sota denominacions diferents però realitzant sempre les mateixes tasques. A partir de la petició d'un grup de treballadores, la secció sindical de CGT assumeix les seves reivindicacions portant a terme diverses assemblees i mesures de pressió, que han desembocat finalment a finals de desembre de 2007 en la contractació de 15 treballadores i 1 treballador (la majoria de serveis socials) com a laborals interins dins la plantilla de l'Ajuntament de Reus.

Les treballadores estaven contractades per Ocupació Comunitària, una mena "d'empresa" a través de la qual l'Ajuntament de Reus rep subvencions de diferents organismes amb les que contracta desenes de persones amb categoria de tècnics mitjos o superiors que treballen dins l'organigrama de l'Ajuntament, costat a costat amb altres treballadors que si estan en plantilla, amb la diferència de que els d'Ocupació Comunitària es troben en una situació totalment precària, tenen sous més baixos, i no tenen conveni propi ni representació sindical que els defensi.

Volem remarcar la passivitat amb que la majoria del comitè d'empresa de l'Ajuntament ha afrontat aquest tema en els últims anys, i no ha estat fins que la Confederació General del Treball s'ha implicat en la recerca d'una solució que el Comitè d'Empresa ha recolzat la iniciativa.

Denunciem que Ocupació Comunitària funciona com una mena d'ETT que serveix a l'Ajuntament per contractar personal de forma precària. Entenem que l'administració pública hauria de donar exemple en aquests temes, i que si hi ha llocs de treball a cobrir per donar serveis bàsics d'atenció a la població, aquests s'han de cobrir amb ocupació de qualitat i contractació estable dins la plantilla fixa de l'Ajuntament i sota el marc del seu conveni.

El Constitucional reconeix el dret de vaga a les persones 'sense papers'

Col·lectiu Catalunya

El Tribunal Constitucional ha tornat a declarar inconstitucional un article de la Llei d'Estrangeria aprovada en l'any 2000 pel govern de José María Aznar. Si el passat mes de novembre va declarar que els immigrants irregulars tenien dret a sindicarse lliurement (entre altres drets socials o sindicals), el dia 27 de desembre va notificar públicament una altra sentència en la qual els reconeix el dret a la vaga, encara que no tinguin els papers en regla.

En aquesta última resolució, l'alt tribunal estimava parcialment el recurs d'inconstitucionalitat presentat per la Junta d'Andalusia contra la reforma de la Llei Orgànica sobre Drets i Llibertats dels Estrangers a Espanya i la seva Integració Social.

Encara hi ha diversos recursos sense resoldre. En aquesta ocasió anul·la l'incís "quan estiguin autoritzats a treballar" que l'article 11.2 de la llei incloïa quant a la vaga.

L'advocat de l'Estat, que defensava la constitucionalitat de la llei impugnada, sostenia que "si els estrangers no autoritzats per a estar o residir a Espanya no estan autoritzats per a treballar vàlidament, mancaria de sentit permetre que qui no està autoritzat a treballar pogués gaudir del dret de vaga". No obstant això, l'alt tribunal discrepa i entén que "la determinació de l'àmbit subjectiu del dret de

vaga, ha d'entendre's, en relació amb el dret a la llibertat sindical del treballador estranger, en la seva caracterització material, independentment de la legalitat o il·legalitat de la seva situació". Per això, en línia amb la sentència que va estimar el recurs presentat pel parlament de Navarra, la que ara es pronuncia sobre la impugnació andalusa explica que "no resulta constitucionalment admissible l'exigència de la situació de legalitat a Espanya per a l'exercici

del dret de vaga per part dels treballadors estrangers".

Dret per ser treballador

La resolució declara que "tals drets no s'atribueixen a la persona en raó de la seva nacionalitat o de la situació administrativa en la qual pot trobar-se en un moment determinat, sinó només pel fet de ser treballador".

Continua assenyalant que el dret a la vaga està recollit en l'Estatut dels Treballadors i és un dels "mitjans legítims per a la defensa dels interessos dels treballadors", pel que no resulta admissible que se'ls privi d'una protecció la raó de la qual d'ésser és la pròpia defensa dels seus interessos. "L'exclusió total del dret de vaga d'aquells estrangers que treballen, a pesar de mancar de la corresponent autorització administrativa per a això, no es compatible amb la Constitució", assevera el TC.

Nissan amenaça amb un ERO que afectaria 450 persones

Col·lectiu Catalunya

Nissan va anunciar el 8 de gener un pla de baixes voluntàries per a reduir la plantilla de la fàbrica de la Zona Franca de Barcelona com pas previ alternatiu a un expedient de regulació d'ocupació que pot afectar a 450 empleats a partir d'abril. La companyia va comunicar als sindicats l'obertura d'un període d'un mes, com un fet consumat, perquè els treballadors acceptessin una oferta d'indemnització que preveu un mínim de 8.000 i un màxim de 60.000 per empleat, pla de baixes incentivades al que podran acollir-se tots els empleats directes i semidirectes dels centres de treball industrials de Barcelona amb unes quantitats variables, en funció de criteris d'antiguitat i categoria professional. La mitjana resultant del pla de baixes, articulat en trams d'antiguitat, se situa al voltant dels 45 dies de sou per any treballat.

La plantilla de la fàbrica de la Zona Franca i del centre de Montcada i Reixac supera les 5.000 persones sobre una plantilla global del grup a l'Estat espanyol de 6.900 empleats. Els sindicats presents en l'empresa CCOO, UGT, CGT i USOC van mostrar la seva oposició als plans de l'empresa. Per a les

centrals sindicals, una alternativa convincent als acomiadaments forçosos de l'expedient de regulació d'ocupació ha d'incloure també un pla de prejubilacions i de recol·locacions internes de treballadors afectats per l'eliminació d'un torn de treball de la cadena de muntatge dels models Pathfinder i Navara.

L'empresa no jubilarà

En una reunió el 14 de gener l'empresa va tornar a rebutjar la possibilitat de jubilar anticipadament a alguns dels seus treballadors de la fàbrica de la Zona Franca de Barcelona, malgrat l'escassa acollida del pla de baixes voluntàries, i els sindicats van acordar preparar mobilitzacions per a protestar contra la retallada de plantilla, reiterant la necessitat d'aplicar mesures alternatives que evitin els acomiadaments, sobretot prejubilacions, una opció que va tornar a rebutjar l'empresa per considerar que no es tracta d'un problema de reestructuració, sinó de flexibilitat laboral, sobretot després de la recent obligació de convertir en fixos a 465 treballadors eventuais. No és suficient la flexibilitat laboral, quant a dissabtes, vacances...? si no que, ara també és necessària una flexibilitat en contractació?.

Segons el parer de Nissan, el que cal aconseguir és que s'apunti el màxim nombre possible de persones al pla de baixes voluntàries, no obstant això els sindicats consideren que amb aquesta mesura no s'evitarà un ERO que no accepten, pel que preparen mobilitzacions de protesta que s'aniran intensificant a mesura que s'acosti la data de presentació del mateix, segurament el dia 11 de febrer. Per a mostrar el seu rebuig a l'ajustament de plantilla que afectarà a 450 treballadors, els sindicats van acordar convocar aturades d'una hora per torn en la fàbrica de Zona Franca per als dies 23 i 30 de gener i 6 de febrer.

Els sindicats van proposar també prorrogar durant un any el conveni col·lectiu que va expirar el passat 31 de desembre, acord al que es va arribar finalment el 18 de gener amb una pujada salarial equivalent a l'augment de l'IPC, acord que CGT va rebutjar per considerar-lo insuficient, d'acord amb l'oposició que ja va mostrar en el seu moment davant la signatura de l'anterior conveni.

Solucions

Per a CGT la primera solució hauria de ser la millora de les condicions de laborals dels treballadors,

aconseguint les reivindicacions presentades en la Plataforma de Conveni Col·lectiu, tals com reducció de la jornada individual anual, recuperar els ritmes de treball al 100 MTM, restablir els coeficients de fatiga recomanats per la OIT, recuperar els 10 minuts perduts d'entrepà... Recolocar la plantilla sobrant en altres plantes-productes, a causa del augment de producció, i per a millorar les cobertures de dies de permís, floatings, dissabte, productivitat. Aplicar la flexibilitat establerta en Conveni que permeti la baixada de producció del producte afectat. Eliminar el topall d'indemnització en cas de baixa incentivada. Aconseguir el reingrés obligatori en cas d'excedència/baixa voluntària. CGT considera que hi ha treballadors amatenats a sortir de manera temporal, per estudis, cura de familiars, mentre algun company arriba a l'edat de jubilació, ... si després tinguessin la possibilitat de reprendre el seu lloc de treball. És per tot això que la secció sindical de CGT s'oposa rotundament a l'aplicació d'un ERO, quan existeixen possibilitats, que eliminen el sobrant de plantilla exposat per Nissan. CGT no acceptarà cap acomiadament i a més demana el boicot a les hores extres.

14 de febrer: vaga general contra la Llei d'Educació de Catalunya

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

El Document de Bases de la Llei d'Educació Catalana perfila un model de sistema educatiu adaptat als preceptes neoliberals que emanen d'institucions com el Fons Monetari Internacional (FMI) o el Banc Mundial (BM) i es concreten en les directives de l'Organització Mundial de Comerç i de la UE en els tractats de Lisboa o la directiva Bolkestein- que responen bàsicament a dues consignes:

1) Els ciutadans que poden pagar determinats serveis (com sanitari o ensenyament) han de contribuir al seu finançament, de manera que l'estat oferirà aquest servei, de forma gratuïta i amb caràcter assistencial, únicament als segments de la població que no disposi dels recursos econòmics suficients.

2) Sempre que la prestació d'un servei públic pugui generar un benefici econòmic es transferirà la seva prestació al sector privat. Així, es considera desitjable el tràspàs de fons del sector públic al sector privat amb l'objectiu més o menys encobert de privatitzar els beneficis que generin i socialitzar les càrregues associades.

D'altra banda, el model d'organització i gestió dels centres educatius descrits en les Bases de la LEC respon a un seguit de criteris que inicialment es van desenvolupar en la indústria de l'automòbil al Japó, que de seguida es va aplicar a tota l'activitat industrial i posteriorment a les empreses de serveis. Aquests criteris generals són:

* Partir de la base que qui millor

El professorat català anirà a la vaga

Els sindicats de mestres i professors han decidit plantar cara al conseller d'Educació, Ernest Maragall, i han convocat una jornada de vaga en l'ensenyament públic per al pròxim 14 de febrer per exigir la retirada del document de bases de la futura llei d'educació de Catalunya, de l'elaboració de la qual han estat apartats.

Per als sindicats, el projecte culpabilitza dels mals de l'educació al professorat, en el qual se centren les reformes, alhora que l'administració defuig les seves responsabilitats, com la de comprometre's a injectar més diners en un sistema que està finançat

de forma deficient. Set anys després que el sector protagonitzés a Catalunya la seva última jornada d'aturada durant l'última legislatura de CiU, les cinc formacions

que en les últimes eleccions sindicals van obtenir representació en escoles i instituts (CGT, USTEC-STES, CCOO, ASPEPC-SPS i UGT) s'han posat d'acord en convocar una vaga.

L'aturada, fixada pel dijous 14, busca la complicitat de la ciutadania per reclamar les mesures educatives que Catalunya necessita.

Els sindicats denuncien que amb la reforma als centres s'acabarà imposant la lògica del mercat, amb una gestió jeràrquica i empresarial que desvirtuarà el seu caràcter públic i modificarà les seves actuals condicions.

coneix la seva feina és el treballador o la treballadora. Ningú millor que ell sap on es troben els problemes de producció i l'empresa convergeix en un problema de supervivència que sàpiga trobar-hi la millor solució.

* En conseqüència, es permet als treballadors i a les treballadores decidir sobre com organitzen la seva feina però sempre sotmesos al compliment d'uns objectius fixats per l'empresa. La incentivació salarial no és individual sinó col·lectiva i depèn del grau de compliment d'aquests objectius. En el cas de la LEC, l'àmbit de decisió del professorat quedarà reduït a la programació i ensenyament, l'avaluació de l'alumnat i la recerca experimental i millora dels processos educatius, al temps que el finançament del centre dependrà del grau d'assoliment dels objectius.

* L'assoliment dels objectius requereix que els treballadors i les treballadores es reunixin i parlin de quina és la millor manera d'organitzar el treball. D'aquesta manera, es dona l'aparència de participació democràtica en la gestió de l'empresa, però totes les decisions que van més enllà del que afecta directament el lloc de treball són preses pels diferents òrgans directius. D'aquesta manera, les treballadores i els treballadors són exclòs de totes les decisions que afectin l'organització global de la producció, la gestió econòmica i la fixació dels objectius que queden sota el control absolut de la direcció. És en aquest sentit que la nova Llei retalla les competències del claustre, suprimeix els consells escolars de manera que elimina els òrgans de participació de la comunitat educativa en la gestió del centre alhora que po-

tencia la funció directiva i reserva per al director o la directora totes les decisions importants.

Des de CGT

La proposta de CGT parteix del fet que les mancances reals del sistema educatiu públic són el resultat d'una desinversió continuada aplicada pels governs de tots els colors, que han descapitalitzat una escola pública catalana que va sortir de la lluita contra el franquisme com a referent educatiu de qualitat.

Entre els dos models educatius que es desprenen de l'informe PISA, volem acostar-nos al finlandès que, sense ser el nostre, conjuga qualitat i equitat.

Per això defensem una llei catalana que:

* Determini el 6% del PIB català a educació pública;

* Redueixi els concerts fins a la seva supressió -amb ingrés a la xarxa pública dels centres concertats que vulguin, com els del CEPEC que les Bases citen-, o del seu professorat en centres públics. Pressupost per a centres i serveis públics. Ni un euro a la privada!

* Integri el dret a l'escolarització 0-3 anys, amb xarxa pública.

* Suposi una reducció de grups-classe a tots els centres, començant per P-3 i el parvulari, i reconeixent una reducció sensible als grups-classe d'alumnes amb especial dificultat.

* Elimini la sisena i apliqui la jornada continuada.

* Integri la formació dins l'horari laboral donant suport i recursos a propostes d'innovació.

* Asseguri estabilitat i sous dignes, en condicions laborals regulades i sense externalitzacions, per als treballadors i les treballadores dels centres públics (professorat, PAS, TEIs, TIS...) i avanci cap el cos únic docent.

* Garanteixi la gestió democràtica i transparent amb participació de tota la comunitat educativa.

* Asseguri serveis públics de lleure per a les famílies.

* Garanteixi l'oferta pública necessària de formació professional i artística, sense condicionants ni ingerència d'entitats privades.

* Reconegui que, també per a la persona adulta, l'ensenyament públic és un dret; i desplegui una xarxa que ofereixi tots els nivells a tot el territori.

Més informació al butlletí L'Esquadra de gener:

www.pangea.org/%7Ecgtegen/IMG/pdf/LEC_NO_2_color_0108.pdf

Davant el greu deteriorament del servei ferroviari a Catalunya

SFF-CGT

El Sindicat Federal Ferroviari de la CGT a Catalunya defensa un ferrocarril públic, social, segur, sostenible i de qualitat. Per caminar per aquest camí, cal seguir una sèrie de passes:

a) La contractació de personal a través d'OEP (Oferta Ocupació Pública) en tots els serveis, que solucionin aquestes mancances i revoventi una plantilla amb una mitjana d'edat de 47 anys i que repercuti en la internalització del manteniment preventiu de les infraestructures i del material rodant.

b) Realitzar inversions en el ferrocarril convencional de Catalunya, que garanteixi:

1) El manteniment de les estacions i un adequat nivell de qualitat i imatge. Un adequat manteniment de la infraestructura i del material ferroviari.

2) Manteniment del personal ferroviari, tant en les estacions com en els trens.

3) Adaptació de les estacions, dependències ferroviàries i trens per a facilitar el seu ús a les persones amb mobilitat reduïda.

4) Conservació i ampliació dels actuals serveis ferroviaris.

5) Defensa del ferrocarril com a mitjà fonamental del transport col·lectiu de titularitat pública, que garanteixi el fi social i la seguretat del transport, tenint en compte els avantatges ambientals i de sostenibilitat d'aquest mitjà de transport.

6) Prioritzar el servei de rodalies, autèntic motor productiu de la nostra comunitat i utilitzat diàriament per centenars de milers d'usuaris.

En definitiva, la CGT aposta per la defensa del ferrocarril com a mitjà fonamental del transport col·lectiu de titularitat pública.

CGT desconvoca les vagues previstes els dies 21 i 28 de desembre i les vagues indefinides en estacions de viatgers

Sindicat Federal Ferroviari de la CGT

El dia 20 de desembre CGT va desconvocar finalment les vagues previstes per als dies 21 i 28 de desembre i les vagues indefinides en estacions de viatgers, en l'arribar a la signatura d'un preacord de conveni col·lectiu per al personal d'ADIF.

El 19 de desembre, juntament amb CCOO, UGT i SF, el SFF-CGT va signar el preacord del I conveni col·lectiu d'ADIF, amb una vigència de dos anys 2007-2008 i la possibilitat de pròrroga en funció de que s'arribi a acords en la classificació de categories.

L'abast del preacord s'havia de ratificar en la comissió negociadora del conveni.

Aquest preacord té un abast significatiu

d'acord amb les pretensions consensuades amb el CGE en relació a la pujada salarial, suposa un increment salarial per al present exercici d'un 5,3 i per al 2008 d'un 3 per cent més un 0,8 per cent en funció dels objectius traçats per l'empresa. També es reflecteixen gran part de les reivindicacions dels treballadors. Per aquest motiu el ple de seccions sindicals de CGT i després de valorar positivament el projecte de preacord, va decidir desconvocar les vagues previstes per als dies 21 i 28 i suspendre les mobilitzacions d'estacions.

La Confederació General del Treball vigilarà, com és obligació seva, el compliment del preacord, i no dubtarà en exigir l'estricta compliment de les matèries a tractar i dels terminis marcats.

Repressió a Remolcanosa: tots els vaguistes menys un han estat acomiadats

CGT Balears

El 18 de gener estava prevista la realització del primer dels judicis pels acomiadaments dels treballadors de Remolcanosa del Port de Palma, que mantenen una vaga indefinida, en defensa dels seus drets, des del dia 19 de juny del passat any 2007. Aquest conflicte ja dura més de mig any, i només la unitat i determinació dels treballadors, i el recolzament que es du a terme des de la CGT ha fet possible que lesperit de lluita i les possibilitats de guanyar el conflicte estiguin intactes. Hem de recordar que:

1. La Delegació del Govern, lluny de fer cap mediació, de manera sorprenent ha emès no un, sinó dos decrets de serveis mínims, tots dos favorables a l'empresa i atinent les seves peticions. Paral·lelament, el senyor Socias no ha estat vigilant del compliment, per part de Remolcanosa, daquests decrets, provocant que els directius d'aquesta empresa hagin violat en diverses ocasions allò decretat, atenant a companyies privades fora dels serveis mínims. Només la vigilància i la denúncia dels treballadors ha aconseguit posar fre a aquests conductes il·legals.

2. Tampoc no shan preocupat, ni la Delegació del Govern, ni l'Autoritat Portuària, ni abans ni després de la declaració de la vaga, de vigilar en quines condicions es donava el servei públic de remolcadors, en mans d'aquesta empresa privada, ni en quines condicions feien feina els treballadors de Remolcanosa. Només shan recordat quan sha convocat una vaga, i això per posar-se descaradament a favor de José Silveira, armador de Remolcanosa, responsable de prestar un servei públic absolutament lamentable, amb vaixells que són ferralla flotant, i de reprimir als treballadors amb condicions laborals indignes.

3. La darrera prova d'aquesta política laboral ha estat l'acomiadament de tots els treballadors que secundaren la vaga, excepte un que forma part del comitè de vaga, amb uns arguments que són un caramull de mentides. No obstant això, els esquirols que han substituït als acomiadats estan, per llei, subjectes al decret de serveis mínims de la vaga, que encara continua, i daixò estam vigilants des de la CGT.

Per compensar els salaris no percebuts, tenen obert un compte de solidaritat: 2051 0016 68 1070004050

www.cgtbalears.org

Judici a l'Arxiu Històric de Barcelona: una sentència a favor de la precarietat

Secció Sindical CGT Ajuntament de Barcelona

Com ja informàvem àmpliament en articles anteriors, el 25 d'octubre va celebrar-se al Jutjat Social 17 el judici per la demanda interposada pels 7 auxiliars de l'AHCB contra l'empresa Magma i l'Institut de Cultura de Barcelona. La sentència va ser donada a conèixer el passat mes de desembre. Nou anys de continus contractes d'obra i serveis i sous miserables de 634 euros/mes, fan palesa una realitat que el jutge considera "insuficientment provada": l'externalització d'una categoria laboral –ni tan sols és tot un servei el que està externalitzat– i l'apropiació privada de fons públic (empresa Magma) per obra i gràcia de l'Ajuntament de Barcelona.

En la demanda s'especificava que els contractes són en frau de llei donat que no existeix cap obra ni servei determinat que justifiqui l'eventualitat dels contractes, ni cap d'ells designa cap obra ni servei amb autonomia ni substantivitat pròpia, sinó que els treballadors estan realitzant feines estructurals, permanents i indispensables pel funcionament de l'Arxiu.

El judici va durar cinc hores. Van assistir, per part dels treballadors: companys de l'AHCB i de l'ajuntament, usuaris, delegats de la junta de personal i comitè d'empresa de CGT, CCOO i UGT. Per part de l'ajuntament: uns serveis jurídics barroers i agressius, la cap de RR.HH. de l'ICUB, el director de l'arxiu, l'empresari de Magma, Artur Duart, i el seu home fort dretre l'ajuntament de Barcelona. El jutge: Salvador Salas Almirall (recordeu el seu nom com a model d'home just i imparcial!!!)

De res van servir les proves aportades ni els arguments de la defensa.

La sentència del jutge no té perjudici:

1.- De l'anàlisi de les funcions que desenvolupen els auxiliars i que durant 5 hores van anar explicant, res. Ho liquida així: "debe señalarse que no se practicó prueba alguna".

2.- Una altra perla: "nada se hace constar tampoco respecto de los hechos que podrían tener relación con el carácter indefinido de los contratos por existir fraude de ley, porque se trata de una cuestión que no tiene ninguna relevancia en

este pleito, al ser independiente de la existencia de cesión ilegal, que es el único objeto del mismo".

3.- Pel que fa a l'antiguetat en l'empresa: "dichos períodos sólo podrían tener relevancia, en caso de apreciarse la existencia de cesión ilegal".

4.- En un altre apartat fa valdre la sentència de jurisprudència d'Airtel en la que s'entra en disquisicions sobre la dificultat de discernir quan la contracta és una prestació de serveis en el marc de l'empresa principal o quan és un mer subministrament de treballadors.

5.- Sobre la falsa organització empresarial del servei "que sería lo determinante de la cesión", "se justifica teniendo en cuenta que se está externalizando una actividad continua, sin resultado, por lo que los poderes de la empresa principal no se dirigen a determinar dicho resultado sino a la propia actividad". Pobre jutge! Ja ho va avisar ell al començament del judici: és la 1ª vegada que en aquest tribunal es jutja una empresa pública i, es clar, no distingeix entre la Seat que fabrica cotxes-resultats i un servei públic que ofereix una activitat contínua-resultat d'un servei públic.

6.- De gran sapiència és també aquest paràgraf: "en cuanto a la cuestión de la fórmula de cobro del servicio, es cierto que se establece un precio por "unidades", que son horas (...) Sin embargo, es sabido que ese es sólo un indicio de que se cede únicamente mano de obra, por lo que no tiene valor por si

mismo, si no hay otros elementos que prueben la cesión."

7.- Tots els testimonis són declarats nuls, "no nos merece crédito", en especial el de la companya de la CGT delegada de la Junta de Personal: "tanto por causa de la inmediatez como por el manifiesto interés de dicha señora en que triunfen las pretensiones de los demandantes, (...) al reconocer que había recogido firmas a favor de los demandantes, y que se sigue del hecho de que sea representante del sindicato que considera que la situación de los demandantes es ilegal (véase, por ejemplo, escrito de impugnación del último concurso, donde ella es una de las impugnantes). I afegeix: "lógicamente, dicha posición es muy legítima pero obliga a dudar de que su testimonio sea imparcial y mínimamente objetivo". El jutge no dubta, en canvi, d'Ajuntament, empresari de Magma, director i coordinador de l'empresa: ells no, ells no són part implicada ni tenen cap interès en l'assumpte... virtuts de la justícia burgesa! El seu interès és "L'interés "objectiu i imparcial".

Un jutge haurà absolt l'ICUB i l'empresa Magma. La CGT, no. Els acusem i condemnem. El problema continua i les justes reclamacions que feiem segueixen en peu, amb aquests o uns altres treballadors, amb represàlies o sense. Tot segueix dempeus perquè res no ha canviat.

La lluita de tots nosaltres ha estat completament justa i necessària, encara que de moment hàgim perdut un judici. No era cap

broma: estavem tocant el punt més flagrant de la política de personal de l'Ajuntament: la precarietat laboral i l'apropiació privada de fons públics. No hi hauran diners per cursos de formació ni per recursos de cap tipus, però sí per a l'empresari de Magma que seguirà omplint-se les butxaques. Magma té gairebé 300 treballadors només a l'ICUB i a tot l'Ajuntament existeixen empreses privades de tot tipus que actuen de la mateixa manera. Entre altres coses, el jutge s'ha rentat les mans perquè una sentència favorable hauria servit de precedent i estímul per a molts altres treballadors en la mateixa situació.

No s'ha pogut guanyar aquest cop perquè fan falta força lluites més a la resta de l'ICUB i de tot l'Ajuntament.

Notícies d'última hora:

1) Un dels auxiliars de l'Arxiu acaba de ser sancionat amb una sanció greu de 16 dies de suspensió de feina i sou, sense cap prova del que se l'acusa,

2) El comitè groc i patronal de Magma acaba d'enviar un escrit a la Junta de Personal, comitè d'empresa de l'Ajuntament i de l'ICUB, que han estat donant suport a la lluita dels treballadors, difamant a la delegada de la CGT.

Esperem que Junta i Comitè donin la resposta que es mereix aquest fals Comitè d'Empresa de Magma que en cap moment ha fet ni fa res per defensar els treballadors de la seva pròpia empresa.

Tema del mes

BRUNO VALTUEÑA SERÀ EL NOU SECRETARI GENERAL

El Congrés Extraordinari de Reus tria el nou Secretariat Permanent

Text: **Secretaria de Comunicació de la CGT de Catalunya;** Fotos: **Joan Ramon Ferrandis**

L'organització anarcosindicalista, ha celebrat el dissabte 19 de gener un congrés extraordinari a Reus. La CGT és la tercera força sindical de Catalunya en nombre de delegats sindicals i mobilitzacions laborals, té una destacada presència al carrer i està implicada en nombroses lluites socials.

La Confederació General del Treball (CGT) ha elegit com a nou secretari general Bruno Valtueña, en el seu congrés extraordinari realitzat al Centre de Lectura de Reus el 19 de gener, i en el que han participat 34 sindicats dels 44 que formen actualment la confederació catalana. El nou secretari general i la resta de secretaries del nou Secretariat Permanent han comptat amb el vot favorable de més del 75% dels sindicats assistents al congrés.

Valtueña, de 51 anys i nascut a Barcelona, és afiliat al Sindicat del Metall de la comarca del Baix Llobregat, porta 30 anys treballant a la Seat de Martorell i havia estat, fins ara i des del 2005, secretari de formació del sindicat en l'àmbit català.

El congrés ha elegit també a la resta de membres del Secretariat Permanent (òrgan de gestió del sindicat entre congressos) amb una important presència de membres vinculats a diferents moviments socials com ara centres socials, plataformes de defensa del territori i campanyes antimilitaristes i anticapitalistes.

Com a resultat de les votacions del congrés, Paco Martín, del sindicat del metall de l'Anoia, ha estat elegit nou secretari d'organització de CGT; Juan Antonio Sánchez, d'Activitats Diverses del Garraf, ocuparà la secretaria d'Acció Sindical; Joan Rosich, d'Activitats Diverses del Baix Camp-Priolat, la de Comunicació; Mariona Parra, d'Activitats Diverses de Girona, la d'Acció Social; José Sorní, del sindicat del Metall de Barcelona, gestiona la secretaria d'Administració i Finances, i, Tomàs Díaz, d'Activitats Diverses del Baix Llobregat, la secretaria Jurídica.

El congrés extraordinari s'havia convocat per renovar el Secretariat

Permanent (SP) del sindicat, ja que la majoria de components de l'anterior havien dimisit. En aquesta trobada, de caire extraordinari, només s'han triat els càrrecs del SP d'àmbit català fins al Congrés ordinari que se celebrarà d'aquí a dos anys i on s'abordanen les diferents estratègies sindicals i socials de l'organització. També ha assistit al congrés extraordinari el secretari general de CGT a nivell de l'Estat espanyol, Eladio Villanueva.

El sindicat es troba implicat en nombroses lluites laborals, com les darreres mobilitzacions dels autobusos metropolitans de Barcelona pels dos dies de descans setmanals, la campanya per la readmissió dels ac-

miadats a Seat en l'ERO del 2005, la lluita de la plantilla de l'empresa de neteja SELSA de Cornellà per la millora de les condicions laborals, la convocatòria de vaga del sector de l'ensenyament contra la Llei d'Educació de Catalunya, i tantes altres lluites a nivell de tot el territori de Catalunya. Representants de la CGT implicats en aquestes lluites i mobilitzacions van realitzar intervencions en el transcurs del congrés.

El congrés va comptar, a més, amb les intervencions i salutacions de representants de diferents moviments socials, organitzacions i col·lectius, entre els que trobem la Plataforma Salvem la Platja Llarga de Tarragona,

els centres socials okupats la Colomera i Can Vies, els sindicats Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC) i la Unió Independent de Comitès Obrers Palestins de Gaza, la Xarxa Estatal de defensa dels drets dels immigrants (REDI), la Marxa pel Decret de Transgènics, l'Ateneu Llibertari de Sant Boi, l'Esquerra Independentista del Camp o la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau. Una representació d'algunes de les lluites en què participem i ens relacionem.

Vegeu la galeria fotogràfica a: <http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article1298>

Parlem amb...

ALBERT RECIO, DEL MOVIMENT VEÏNAL DE BARCELONA

'Hi ha crisi de participació més enllà dels moviments'

Text: Xavi Rojals;
fotos: Didac Salau

Parlem amb Albert Recio, històric militant veïnal de Barcelona, membre de l'Associació de Veïns de Prosperitat (Nou Barris) i de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB). Li fem l'entrevista a una sorollosa habitació del Casal de Barri de Prosperitat, històrica conquesta veïnal del barri.

Presentat breument i explica'ns una mica la teva trajectòria dins de la FAVB.

-Jo a la FAVB no he tingut mai cap càrrec orgànic. Fa molts anys que estic al moviment veïnal de Nou Barris, en concret del barri de Prosperitat, i la gent s'organitza mitjançant una Junta que és assemblària i oberta a tothom. Llavors els càrrecs es cobreixen per raons legals. Porto uns trenta anys lligat al moviment veïnal, anant quan em criden per fer xerrades i etc. L'únic càrrec "orgànic" que tinc és diguéssim al consell assessor de la revista "Carrer", de vegades a algunes

comissions com a tècnic de suport de la FAVB.

-Explica'ns què és la FAVB.

-La FAVB neix en el moment àlgid del moviment veïnal com una coordinadora d'associacions de veïns. Inicialment, les associacions de veïns eren una mica el que abans es deia els "bombillers": les associacions de veïns són una estructura orgànica que el franquisme va legalitzar i que durant la transició va ser en part una cobertura legal que permetia fer política. I llavors jo crec que inicialment les associacions eren molt per a això, per posar les bombetes de Nadal i coses d'aquestes.

A partir de principis dels setanta es comencen a crear associacions als barris molt penetrades per gent d'esquerres molt plural, de composició política molt diferent. Això va lligat al fet que una de les característiques del franquisme és que no hi havia cap servei públic gairebé enlloc. Una de les coses que a mi em va portar de l'àmbit polititzat universitari a l'àmbit veïnal va ser la lluita que va haver-hi a Santa Coloma per un ambula-

tori, on van haver-hi tres o quatre morts. A partir d'aquí es creen associacions de veïns a molt barris i aquestes organitzacions van agafar i van dinamitzar i democratzar la FAVB.

La FAVB és una mica un espai de coordinació, tot i que després cada barri fa la seva guerra pel seu compte. La meua impressió és que la FAVB té dues funcions importants a la ciutat: una és intentar donar algunes pistes a un nivell una mica més per sobre del que hi ha a les associacions; i l'altra és tenir una certa representativitat social que permet una certa intervenció crítica, alternativa. A banda, també és un paraguà que està utilitzant molta gent.

-Tu ets membre de l'AV de Prosperitat (9 Barris). El conjunt del moviment veïnal a 9 Barris té una llarga història de reivindicacions i de lluita. Quins moments destacaries d'aquestes lluites i que ens dries del seu moment actual?

-Jo crec que cada barri ha tingut la seva història i cada barri té els seus moments importants. Hi ha moments que són importants estratègicament, com per exemple la lluita per aconseguir uns equipaments com podria ser el Casal del Barri a Prosperitat i altres que el seu contingut és menor, però que són molt importants per la creació de consciència col·lectiva. Aquí a Prosperitat, que és on jo he estat sempre, la lluita que es recorda més és la dels tres semàfors del carrer Vinyar. La reivindicació era molt petita, molt pobre, encara que al darrere hi havia un tema molt important com era el del trànsit dels cotxes, dels accidents, les molesties... Inclús dins la pròpia lluita va ser molt important el fet d'ocupar el carrer i la gent divertir-se, els nens jugant al carrer... Però clar, curiosament aquesta era una lluita que en pla estratègic va tenir com a guany tangible els semàfors, però el guany de veritat va ser que van obrir Can Dragó i van treure la meitat del trànsit del barri. Només amb els semàfors el problema hauria existit però va generar un moment molt important de cohesió del barri. Al barri hi ha encara molta gent gran o de la meua edat que recorda la seva participació.

Una altra lluita molt important va ser Can Dragó, on no hi havia cap plantejament municipal de fer res, i a Nou Barris no teníem equipaments esportius, i arran de les mobilitzacions ara hi ha tot el teixit d'equipaments esportius que tenim allà.

La situació actual és diferent, encara

que crec que té trets positius i negatius. Les lluites eren al principi per demandes molt elementals i moltes d'aquestes s'han aconseguit, la gent ara ja no té tanta necessitat de moure's. Ara mateix quan sortia de casa cap aquí, sentia una veïna que explicava a una altra que "quan jo vaig venir aquí tot el barri era llarg". Jo quan vaig venir a viure a Nou Barris, l'any 74 a Prosperitat, la major part dels carrers eren de llarg, i ja no et dic si parlem de Roquetes o Torre Baró. Clar, ara tenim les places, el Casal, les escoles, el CAP, etc. Per tant, s'han

aconseguit moltes coses.

Què passa ara?, que com a tot arreu hi ha una crisi de participació notable que va més enllà dels moviments reivindicatius. Quan la Festa Major del districte, es fa un sopar de les entitats, i ens barregem. Tothom explicava el mateix, el club de futbol, el club de bàsquet, quan jo explicava que l'Associació de Veïns no trobava relleus per aconseguir gent a l'associació, tothom m'explicava que tenia el dic si parlem de Roquetes o Torre Baró. Clar, ara tenim les places, el Casal, les escoles, el CAP, etc. Per tant, s'han

Catalunya, Febrer de 2008

però Nou Barris encara aguantà. Feia temps que no hi havia grup de dones, i ara s'ha creat una comissió autocoonvocada de trenta o quaranta noies que es reuneixen setmana. Jo crec que aquesta tradició cultural que té a veure amb que els espais sempre són oberts doncs té a veure.

-Dintre del conjunt de Barcelona, semblaria que el panorama reivindicatiu no té fi. Repassem les lluites més importants dels últims anys: la qüestió de l'habitatge...

-És evident que és la qüestió més impor-

tant. Crec que la FAVB ha estat una mica marginal, perquè l'experiència que tenim per exemple la gent de Nou Barris és que el tema de l'habitatge és normalment complicat. En la meua opinió personal (no la de la FAVB), el plantejament de la lluita que es fa ara és molt immediatista, hi ha una part de crítica que tots compartim, però jo penso que en aquesta qüestió les coses canvien molt lentament, perquè hi ha un element estructural molt dur i molt potent. Fins i tot un element important en el 'coco' de la gent: aquí a Nou Barris hem tingut problemes

quan hem defensat a nivell veïnal l'habitatge públic i hi ha barris que associen habitatge públic a marginació i ha estat un tema que hem acabat de vegades quasi a bufetades.

Parlo sempre a nivell personal: com a moviment està molt bé a nivell de denúncia, però la història és que aquesta és una qüestió que és molt estructural, que té moltes derivacions complicades, i té un desenvolupament molt lent, i si això no genera una organització permanent... trobo que moltes vegades falta aquest plantejament. A veure com qualla, com es manté, com s'organitza... Jo crec que es fan propostes un pèl utòpiques de vegades donat el marc actual.

-...el pas de l'AVE pel centre de la ciutat, les protestes veïnals en contra i la situació surrealista que s'ha viscut en els darrers mesos amb el tall del servei d'algunes línies de rodalies...

-Són coses diferents. Comencem pel pas de l'AVE. De fet, la FAVB no va entrar en el disseny i curiosament totes les forces polítiques estaven d'acord que l'AVE anés pel centre i la FAVB no es va voler pronunciar per l'alternativa perquè primer perquè vam veure que l'alternativa és absolutament oportunista "que no passi per casa meua i que passi pel costat". I de fet, és mentida que no hi hagi una alternativa que no afecti absolutament ningú. Jo crec que això ha sigut un tema de pànic diguem-ne molt generat amb el tema del túnel del Carmel. És clar, hi ha molts túnels a la ciutat, la qüestió és fer els túnels bé o malament.

De l'altre tema, rodalies, la FAVB va emetre un manifest; quan l'apagada elèctrica vam intervenir en pla mitge de guàrdia, estàvem només tres, era l'agost. Aquí tenim clar que hi ha hagut un procés de minervalització dels serveis públics: en el cas de les elèctriques, un descontrol d'un urbanisme i un habitatge accessibles a la gent. Aquestes serien les coses més importants.

-Històricament, la FAVB sempre ha mirat amb simpatia al conjunt dels moviments socials de la ciutat... Què en pensa la FAVB de l'anomenat moviment "okupa"?

-Jo crec que la FAVB majoritàriament sempre ha donat suport als okupes. Una altra cosa diferent és que donar suport vilgüi dir que estiguis completament d'acord. Igual que en podem parlar que al model associatiu hi ha gent de molt diverses sensibilitats i cultura política, també al moviment okupa hi ha coses molt diferents.

-Aquest també és un tema molt clar, s'ha

donat suport sempre la reivindicació dels veïns del Poble Nou sobre Can Ficat. A l'últim número del "Carrer" s'explica molt clarament fins i tot amb noms i cognoms. I és que aquí la cosa és com més cutre.

Perquè una cosa és l'Ajuntament i una altra cosa són alguns polítics concrets, com va ser el cas aquí a Nou Barris a l'època de Santiburio que es va fer llista negra de dirigents veïnals del tipus "a por ellos". I aquí sospito que ens trobem davant d'una cosa semblant.

-En els últims anys hi ha hagut una onada migratòria a Barcelona com feia molts anys que no es veia, què en pensa la FAVB de com s'està gestionant des de l'administració l'arribada d'aquests nous veïns? Des de la FAVB es realitza alguna activitat per tal d'afavorir la seva integració?

-Jo crec que aquest és un tema que no s'ha tocat tant. Primer perquè a nivell de la FAVB jo no recordo que s'hagi fet una discussió a fora. La FAVB el que ha fet és un esforç de dir aquests són nous veïns, però el tema com a tal no ha estat al centre del debat més que en qüestions parcials o moviments de barri en plan "Nou Barris Acull". El que passa és que la lluita de les associacions està molt enfocada de cara a l'ajuntament, no? I el cas és que aquest és un tema que es regula principalment a nivell de lleis d'estrangeria, que és un nivell que supera l'Ajuntament.

-A banda d'aquestes qüestions mencionades, quines són les reivindicacions més importants que té la FAVB ara mateix?

-Bàsicament, és el que s'ha plantejat a la proposta de la FAVB sobre el PAM: polítiques de cohesió social, polítiques contra l'exclusió i marginació... per una altra banda, les qüestions de transformació mediambiental de la ciutat, i per l'altra la qüestió d'un urbanisme i un habitatge accessibles a la gent. Aquestes serien les coses més importants.

-Històricament, la FAVB sempre ha mirat amb simpatia al conjunt dels moviments socials de la ciutat... Què en pensa la FAVB de l'anomenat moviment "okupa"?

-Jo crec que la FAVB majoritàriament sempre ha donat suport als okupes. Una altra cosa diferent és que donar suport vilgüi dir que estiguis completament d'acord. Igual que en podem parlar que al model associatiu hi ha gent de molt diverses sensibilitats i cultura política, també al moviment okupa hi ha coses molt diferents.

> LES FRASES...

“ La FAVB neix en el moment àlgid del moviment veïnal com una coordinadora d'associacions de veïns ”

“ La nostra funció és tenir una certa representativitat social que permet una certa intervenció crítica, alternativa ”

“ En l'AVE, és mentida que no hi hagi una alternativa que no afecti absolutament ningú ”

“ Es fan propostes un pèl utòpiques donat el marc actual ”

“ La FAVB, majoritàriament, sempre ha donat suport als okupes ”

EXPOSICIÓ ALS LOCALS DE LA CGT DE BARCELONA, A VIA LAIETANA

> CONVOCATÒRIES

Conferència Sindical de la CGT

Bilbao, 28 i 29 de febrer, 1 i 2 de març de 2008

Ordre del dia:

- 1.- Eleccions sindicals
 - a) Informes dels resultats de l'últim procés i conclusions
 - b) Aliances, coalicions, candidatures conjuntes. Anàlisi de situacions i possibilitats
- 2.- Acció sindical sectorial
- 3.- Aplicació de la Directiva Bolkestein. Defensa dels serveis públics
- 4.- Actualització d'aspectes de la Negociació Col·lectiva
 - a) Aplicació de la Llei d'Igualtat i Dependència
 - b) Tancament d'empreses i destrucció d'ocupació
- Segregacions, externalització i subcontractacions
- Participació i comunicació: eines bàsiques per a l'actuació sindical
- 5.- Iniciativa Legislativa Popular (ILP) sobre l'article 52.d de l'Estatuts dels Treballadors
- Congrés Extraordinari de la CGT

Bilbao, 29 de febrer de 2008

Ordre del dia:

- Punt únic: Renovació parcial del Secretariat Permanent Confederal
- a) Informes de gestió de les Secretaries dimïdides
 - b) Elecció de Secretaries vacants del SP del Comitè Confederal

Jornada de debat i reflexió sobre les eleccions a Sant Boi de Llobregat

El Col·lectiu Llibertari de Sant Boi organitza una jornada de debat i reflexió de cara a les eleccions estatals del 9 de març, sota el títol provisional: "30 anys de mentides, corrupció i falsa democràcia".

La trobada serà el dia 16 de febrer a l'Ateneu Santboià (av. Maria Girona, 2), de 10 a 22 hores, i constarà d'un parell de projeccions de vídeo per orientar el debat, d'una zona d'exposicions permanent tot el dia i d'un dinar popular.

La trobada volen que contribueixi a teixir xarxa entre els moviments socials de la zona, amb la finalitat de buscar solucions viables als nostres problemes més immediats.

Contactes a Col·lectiu Llibertari de Sant Boi (colectivolibertariosantboi@gmail.com)

'Les col·lectivitzacions d'empreses a Catalunya (juliol 36/ gener 39)'

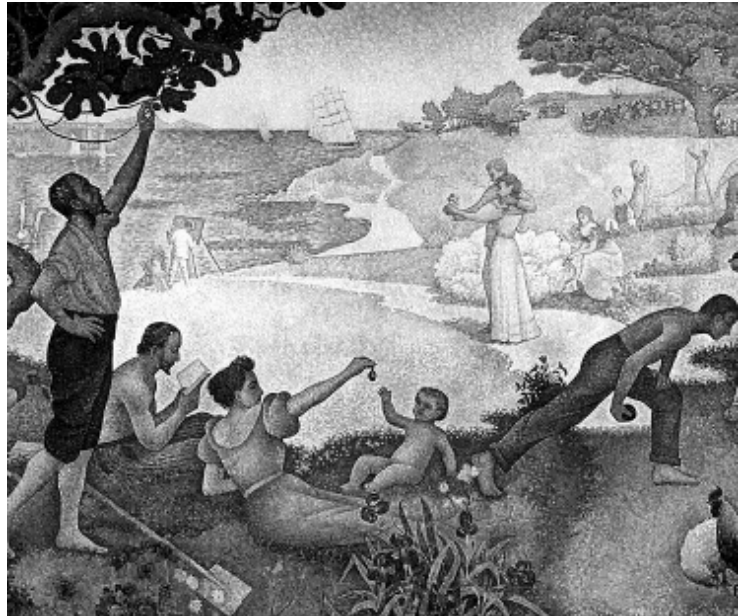
Del 4 de gener al 29 de febrer, el vestíbul del local de la Federació Local de la Confederació General del Treball Barcelona, a Via Laietana, 18, 9è, de Barcelona, acull l'exposició "Les col·lectivitzacions d'empreses a Catalunya (18 de juliol 1936/ gener 1939)".

L'horari d'exposició és de dilluns a divendres de 10 a 21h.

Autogestió

Les col·lectivitzacions d'empreses realitzades pels treballadors i treballadores a Catalunya durant la guerra civil de 1936-1939 van ser, malgrat les dificultats i defectes, una experiència única d'autogestió i de transformació de l'economia capitalista a una economia socialitzada basada en la cooperació, la solidaritat i la igualtat.

Els col·lectivitzadors van ser el producte de la formació personal i col·lectiva, transmesa de generació en generació des de 1870 i obtinguda en la lluita quotidiana contra l'exploatació del treball, en el desenvolupament de la capacitat d'asso-

ciar-se i de gestionar sindicats, cooperatives, federacions, ateneus i escoles racionalistes, sense dependre dels partits polítics i de l'Estat, i sustentada en els ideals d'emancipació, llibertat, igualtat, solidarietat i progrés que van promoure els anarquistes i lliurepensadors republicans federalistes.

Perquè Som Lo Que Sembrem, volem una Catalunya Lliure de Transgènics. Campanya per una ILP per tal d'eradicar els OGM

Jordi Soldevila

Els transgènics (OGM) han estat, durant l'any 2007, novament protagonistes, a partir de tres notícies diferents. En primer lloc, s'ha constatat la desaparició dels nostres camps del panís del queixal, varietat autòctona de les nostres terres. La desaparició ha estat provocada per la contaminació amb varietats de transgènic. En segon lloc, s'ha detectat contaminació transgènica en farines de consum animal. Aquesta primavera, diversos pagesos dels Pirineus han vist com les farines amb què havien d'alimentar les seues vedelles ecològiques estaven contaminades per transgènics. I en tercer lloc, el pagès i activista Josep Pàmies ha estat jutjat i condemnat per una protesta en què es denunciava la proliferació de camps d'experimentació transgènica a les Terres de Ponent.

Aquests tres arguments han fet replantejar la lluita que fins ara havia dut a terme l'Assemblea

Pagesa contra els transgènics, calia fer un salt quantitatiu i qualitatiu. Es planteja dur a terme una campanya que afecti a la totalitat de la ciutadania del Principat. L'objectiu d'aquesta campanya és doble: difondre i declarar Catalunya lliure de transgènics. L'eina escollida és la Plataforma Som Lo Que Sembrem que aglutina individus i entitats de tot tipus (sindicats, associacions, cooperatives,

casals, ecologistes, etc.). La fórmula per aconseguir-ho, una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) que haurà de recollir més de 50.000 signatures per portar al Parlament del Principat una proposta de llei que prohibeixi el cultiu de transgènics dins la comunitat autònoma.

La recollida de signatures s'iniciarà a principis de març i té un termini establert de 120 dies, aproximadament uns quatre mesos. Actualment, s'està treballant per organitzar la plataforma, que està tenint molt bona acollida arreu del Principat, s'han creat vuit territorials a partir de les quals s'organitzarà per treballar localment (organització d'actes de difusió i recollida de signatures quan sigui el moment).

D'altra banda, la campanya també s'ha marcat com a objectiu recollir fons per poder pagar la quantitat a què va ser condemnat Josep Pàmies. Per això es demanarà suport econòmic als signants.

La campanya tindrà tres enfocaments diferents: la pagesia, per la impossibilitat d'un model agrari alternatiu i per la dependència que creen els transgènics de les grans agroindústries. Medi ambient, per la pèrdua de biodiversitat que suposa el cultiu de transgènica a causa de la contaminació genètica. I consumidors, per la possible afectació a la salut del consum de transgènic, de moment s'han prohibit algunes varietats, com el panís Bt176 per la seua toxicitat.

Amb tot això només ens queda demanar el vostre suport a la campanya, assistint a les reunions de les diferents territorials, ajudant-nos a recollir signatures i organitzant actes de difusió als vostres barris i pobles. Junts podem aconseguir un altre model agrari, una alimentació sana i de qualitat, i el respecte per la biodiversitat heretada de generacions passades.

Més informació: www.somloquesembrem.org

SENSE FRONTERES

L'Europa de l'opulència té un mirall davant que reflecteix solidaritat, humanitat, recerca de la pau i humanitat, aquell "altre món possible"

La suspensió de llibertats públiques afecta tot el moviment abertzale

La lluita de classes euromagribina s'organitza

Secretaria Relacions Internacionals CGT

El passat dia 19 de gener, diverses organitzacions sindicals europees, juntament amb sindicats i col·lectius socials magrebins, es reuneixen a Madrid per continuar avançant en la constitució d'una coordinadora del sindicalisme anticapitalista, alternatiu, independent, de lluita de classes i de base en l'àmbit euromagrebí.

Aquesta coordinació es crea per a poder donar una resposta activa i unitària a les agressions del capitalisme a la classe treballadora en el seu conjunt, per a lluitar contra la impunitat i la corrupció en totes les seves formes. Tot això des d'una perspectiva mobilizadora i ben diferenciada de les estructures sindicals al servei del capital com la Confederació Europea de Sindicats (CES) i la Confederació Sindical Internacional (CSI).

La situació en general, en els països del Magrib es caracteritza per la repressió de les llibertats individuals i col·lectives, especialment l'exercici de les llibertats sindicals i polítiques. La degradació de la situació econòmica i social causada per l'adopció de plans d'ajustament imposats per les institucions financeres internacionals, de manera especial les europees.

El saqueig organitzat de les riqueses dels magrebins per part de les multinacionals i la restricció de la llibertat de circulació de les persones amb la complicitat dels règims repressius, sostinguts per la unió europea i EUA.

Els drets socials dels estats de benestar - assistencialistes - de la riba nord del mediterrani, desapareixen

reixen a marxar forçades en totes les seves expressions: sanitat, salut, ocupació, educació, prestacions socials, llibertats, sense que millori la situació en la riba sud del Mediterrani.

La involució democràtica i l'enduriment en les condicions de vida és un fet pactat amb el sindicalisme majoritari en el convenciment que s'ha de donar suport el benefici empresarial com a única garantia de les nostres ocupacions, la nostra salut, els nostres habitatges i els nostres drets socials.

La Coordinadora lluitarà per la defensa de les llibertats sindicals i els drets socials; contra l'atur, els acomiadaments i la precarietat laboral i social; per la lliure circulació de les persones i per la redistribució de la riquesa.

Per a donar forma i contingut a la nostra Coordinació comuna i preparar l'eficàcia de les accions futures convoquem una pròxima reunió de treball, oberta a quantes organitzacions sindicals comparteixin l'esperit d'aquesta declaració.

A partir d'aquesta data s'impul-

sarà un procés de reunions en tots els àmbits de coordinació sectorial possible i la concreció d'una pròxima trobada a celebrar en el mes de Juliol de 2008 a París.

En la mateixa reunió de coordinació s'han acordat les següents accions:

-Elaboració d'un Butlletí Electrònic Sindical d'anàlisi sobre les polítiques de la Unió Europea i les seves conseqüències per a la classe treballadora.

-Donar suport amb comunicats i possibles accions en les ambaixades i consultats, a la vaga que realitzaran diversos sindicats d'Algèria, entre ells SNAPAP durant els dies 10, 11 i 12 de Febrer, contra la política de salaris i la carestia de la vida. SNAPAP reivindicarà un segur d'atur per a les persones parades.

-Per al 8 de Març es realitzarà un intercanvi d'informació perquè cada organització introdueixi en la seva declaració, depenent de la realitat del seu territori, els diferents plantejaments de la resta de les organitzacions.

-Suport a les propostes que rea-

litzi l'INSAD, Instància Nacional de Solidaritat amb els Detinguts del 1r de Maig al Marroc.

-Donar suport i protegir la mobilització que realitza l'Associació Nacional de Diplomats en Atur del Marroc el 16 de Maig contra l'atur i la precarietat.

-Amb motiu de la cimera euromagrebí que organitzarà Sarkozy a París, s'acudirà i participarà en els actes que organitzin SUD Rail, SUD Educació, SUD Estudiants i la CNT durant el 5 de Juliol de 2008.

-La segona reunió d'aquesta Coordinadora Sindical se celebrarà a París coincidint amb la cimera euromagrebí esmentada anteriorment el 6 de Juliol de 2008.

-Elaborar un comunicat conjunt contra la cimera de G-8 que se celebrarà a Japó.

-Donar suport a les jornades o trobades de dones que realitzaran diverses organitzacions com Corrent sindical de Via Democràtica de Marroc, SNAPAP d'Algèria i la CNT de França al llarg de l'estiu de 2008 i principis de 2009.

-Treballar cap a un dia de lluita general contra les polítiques de la Unió Europea i les seves repercussions en la zona euromagrebí. A la tardor de 2008.

-Fomentar la realització de trobades sectorials.

En la reunió hi van participar: Corrent sindical de VD del Marroc, SUD Educació de França, SUD Estudiants de França, SUD Rail de França, Col·lectiu de Dones Primavera Negra de La Kabília (Algèria), CGT de l'Estat Espanyol, CUB d'Itàlia, SNAPAP d'Algèria, CNT de França i Associació Nacional de Diplomats en Atur del Marroc

PINIÓ

Davant la sentència del macroprocés 18/98 i +

CGT Pamplona

Davant d'aquesta sentència, que ha suposat l'empresonament de 46 persones, des de CGT-LKN d'Iruña volem mostrar la nostra solidaritat amb tots els condemnats en el sumari 18/98, alhora que denunciar aquest procés "legal" basat en principis tan "jurídics", com la presumpció de culpabilitat, la excepcionalitat o el delictes d'opinió (bastida essencial d'aquest "Estado de Desecho"), establint les bases d'una jurisprudència que genera una situació de veritable indefensió per a qualsevol moviment dissident i que realment presenti una alternativa político-social al sistema actual.

Es tracta, mitjançant la utilització política de la justícia (si és que alguna vegada van ser àmbits diferencials), de poder criminalitzar a qualsevol organització que tracti de socavar la "legitimitat" de l'Estat. És així de senzill i així de perillós. Amb aquesta sentència, qui pot assegurar que es troba fora de perill? Els polítics amb els seus mitjans de comunicació generen "alarma social" en funció dels seus interessos; a partir d'aquesta alarma, creen una legislació d'acord amb aquesta, orientada sempre a retallar drets i llibertats fonamentals, això sí, tenint sempre en ment el nostre "bé" o la nostra "seguretat": els policies actuen de Jutges amb els seus "informes" i "peticions" i els Jutges es converteixen en mers gestors de la venjança.

Les paraules de José Luis Elkoro són aclaridores: "Tinc molt clar que l'Estat està més feble. Llavors, el tribunal (referint-se al Procés de Burgos de desembre de 1970) tenia una cobertura dictatorial. Ara no dubten a posar en crisi la seva pròpia democràcia. Ja no són capaços si tan sols de mantenir-la.

Des de CGT-LKN Iruña, el nostre més sincer suport i solidaritat.

Nota: podeu veure l'informe crític que la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona a: <http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article1143>

Salutació dels obrers palestins al Congrés de la CGT de Catalunya

Estimats companys i companyes, Des de la Unió Independent de Comitès Obrers Palestins (UICOP) enviem les nostres salutacions a tots els camarades de la CGT, i esperem que els seus esforços donant suport a la classe treballadora seran existosos i fructífers. Sens dubte, aquests esforços contribueixen a establir les bases per fer realitat la justícia social i la igualtat per als treballadors i treballadores.

Estimats lluitadors i lluitadores, Estem navegant dins el mateix vai-

xell; la nostra lluita principal és per enfortir la classe obrera a nivell global, i per enfrontar les pràctiques brutals de la globalització i el capitalisme que dia a dia destrueixen les conquestes obreres.

Malgrat de les polítiques injustes de la globalització que imposen durament fets consumats, ampliant el buit entre gent pobre i rica, estem completament segurs i plens d'esperança que aconseguirem ampliar la unió de classe treballadora arreu del món per lluitar pels nostres drets.

Creiem que com més desafiaments encarem, més solidaritat necessitem.

Junts podem construir sobre la llarga història de la lluita obrera contra injustícia que és rica de victòries en defensa dels pobres i treballadors arreu del món. Avui us enviem les nostres salutacions càlides i sinceres amb motiu de la celebració del congrés de la CGT. Aquest sindicat que ha mostrat grans posicions en suport als treballadors i combat amb força contra l'explotació, CGT comprèn i conti-

na la seva missió recolzant els pobres que desitgen aconseguir la seva llibertat en un nivell més ampli. Els militants i la direcció de la CGT han interpretat aquests valors donant suport al poble palestí. CGT s'ha compromès amb els treballadors palestins trencant l'embargament imposat pel Govern d'Ocupació Israelità.

Per acabar, desitgem que el vostre congrés sigui un èxit i esperem avançar i enfortir la cooperació amb vosaltres per aconseguir els nostres drets justos.

SOCIAL

Després de les multitudinàries manifestacions per un habitatge digne, el mercat, els rics, tornen a marcar l'agenda relacionada amb aquest tema

Centrals nuclears: quan es tanquen continuen i creixen els problemes

BALA PERDUDA

Malalai Joya

Toni Álvarez

Fa uns dies van assassinar a la Benazir Butto. El mètode va ser la bomba adossada a algun cos desesperat. Ni el blindat del cotxe, ni els dispositius de seguretat van poder evitar-ho, inclús hi ha veus que diuen que ho van facilitar.

Un riu de sang que venia precedit de rius de tinta, avisant de l'enèsima matança de líder polític que deia quelcom que no agradava al poder establert.

El magnicidi de la Butto em va ajudar a visualitzar el miracle que suposa que, algú com la Malalai Joya, continuï viva.

Diputada afganesa al parlament nacional des de l'any 2005, elegida a Farat, la seva província natal, la jove Malalai ha patit quatre intents d'assassinat, pateix constants amenaces de mort i insults freqüents al mateix parlament afganès.

La Malalai va ser votada de forma massiva l'any 2005, quan es van obrir les llistes electorals a les dones. Des de la tribuna parlamentària ha pogut denunciar la condició mafiosa de la majoria de parlamentaris afganesos, als senyors de la guerra que tenen aquesta condició parlamentària, la injustícia que pateix la majoria de població...

El passat maig la van fer fora d'aquest parlament, treient-li la seva condició de parlamentària. Limitant els seus moviments i portant-la a judici. Va tenir l'atreviment de dir al parlament que "la legislatura afgana es pitjor que un estable d'animals; la majoria dels parlamentaris són responsables de la mort de milers de persones i maltractaments a les dones". Ja veieu que l'anomenada democràcia acostuma a semblar-se a molts llocs del món.

La Malalai està convençuda del seu assassinat, ella mateixa ho ha dit públicament, tot i que ho intenta evitar per tots els mitjans que te a la seva mà. Paradoxalment un del més eficaç és el burka, "gràcies" a ell pot passar desapercebuda i sense ser reconeguda a l'Afganistan. La Malalai no pot dormir dos vegades seguides a la mateixa casa, fa més d'un any que no veu al seu marit... Ha fet una aposta per la vida, està amenaçada per la mort. Tant és, com ella diu: "estic convençuda que un dia em mataran, però no podran apagar la meua veu. Podran acabar amb les flors, però no podran impedir que arribi la primavera"

Mentre tant les tropes espanyoles continuen fent l'humanitarisme per les terres de la Malalai Joya...

Lectura crítica del Pacte Nacional per l'Habitatge

Taller contra la Violència Immobiliària i Urbanística, desembre de 2007

El 18 d'octubre va sortir a tots els mitjans catalans la foto dels membres de la família dels firmants del Pacte Nacional per l'Habitatge. Ja vam analitzar, a partir del primer esborrany del Pacte, la gran cortina de fum que, en el nostre parer, suposa (www.bcnviu.org). Tot i així, ens sembla important entrar més detalladament en el contingut del document signat ja que pretén determinar la política d'habitatge durant els propers deu anys i més enllà. A més a més ja ha produït un dels seus objectius: fer desaparèixer dels titulars la situació completament insostenible de la situació de l'habitatge a Catalunya i substituir-los per altres que se centren en els "avenços" de la construcció d'habitatges de protecció oficial (HPOs).

El document final del Pacte consta d'un total de 222 pàgines, entre text i estadístiques. El Pacte s'articula en cinc "reptes": 1. Millorar l'accés a l'habitatge, especialment dels joves. 2. Millorar les condicions del Parc d'Habitatge. 3. Millorar l'allotjament de la gent gran i de les persones amb diversitat funcional. 4. Prevenir l'exclusió social residencial. 5. Garantir un allotjament digne i adequat a les llars mal allotjades. Aquests "Reptes" s'estructuren en "17 objectius, 43 accions i 180 mesures". Gairebé el 80 % del pressupost i gran part de les accions i mesures corresponen als Reptes 1 i 2.

El contingut d'aquests objectius, accions i mesures destaca per la seva falta de concreció i per expressions ambigües que deixen la major part del promès a mercè d'acords entre Generalitat, Ajuntaments, promotors/constructors i entitats financeres amb la qual cosa estableixen un marc que previsiblement pot donar peu a tota classe d'incompliments. També les estadístiques amb les que els autors del Pacte pretenen justificar les mesures i demostrar la viabilitat del seu finançament són tan rodonas que resulta molt difícil donar-hi credibilitat. En tot cas, la Generalitat assumiria el 81 % de les despeses previstes, el Ministeri de Vivenda el 13 %, i la pobre "promoció privada" (amb caixes d'estalvi incloses) el 6 % restant.

L'anàlisi de situació que fa el Pacte

El Pacte arranca amb un "Anàlisi de la situació actual i perspectiva del sector de l'habitatge" que serveix com a base per justificar les mesures promeses. Per fer les seves estimacions els autors es basen en l'afirmació que, entre 1997 i 2006, a Catalunya els salaris mitjans han crescut un 30 % mentre que els preus mitjans dels habitatges han augmentat un 245 %. La primera trampa consisteix precisament en aplicar un salari mitjà (que situen en torn a 1.800 euros al mes) en comptes de desglossar els salaris de la població. S'haurien d'aver basat en les estadístiques oficials que demostren que gairebé el 50 % de la població activa de Catalunya no arriba als 1.000 euros al mes i haurien d'admetre que és precisament aquesta franja de població la que té més dificultats per accedir a un habitatge. L'altra trampa en aquest apartat és que no inclouen l'augment de l'IPC en el càlcul de l'augment dels salaris. Segons un estudi de l'OCDE - el salari mitjà real ha baixat el 4 % entre 1995 i 2005 (evidentment, no els salaris dels executius). Es de suposar que els autors de l'informe han pensat que no cal aplicar aquest càlcul ja que el preu dels habitatges tampoc entra en el càlcul de l'IPC.

La segona gran trampa en aquest apartat condiciona totes les consideracions posteriors consisteix en que les seves previsions de necessitats d'HPOs es basen en els registres de sol·licitants d'habitatges amb protecció oficial, que xifren en 200.000 llars. Com si totes les persones que tinguin algun problema d'accés a l'habitatge s'haguessin inscrit en aquests censos,

quan és de domini públic que les possibilitats que et toqui algun piset de protecció són més que minses! A més a més, aquestes xifres serveixen per justificar que la majoria dels pisos a construir siguin de compra.

A part d'aquesta xifra tan rodona de 200.000 llars de tot Catalunya que constituïrien "la demanda retinguda" de llars que no poden accedir a un habitatge en el mercat "lliure", els autors del text del Pacte també fan prospeccions de futur. En aquest cas es basen en "projeccions oficials demogràfiques" que estipulen que cada any es formen unes 40.000 noves llars. De forma sorprenent, ara sí que desglossen l'estructura de la renda de la població catalana, i conclouen que el 60 % d'aquestes noves llars necessitaran algun tipus de protecció.

Per establir aquest percentatge comptabilitzen les llars amb ingressos fins a 6,5 vegades el salari mínim, és a dir amb ingressos de 3.708,90 euros al mes (o sigui, d'uns 44.496 euros anuals, tan sols comptant 12 mesos). No sabem d'on treuen aquestes xifres, a no ser que defineixin una llar com un lloc que es compona necessàriament per una parella i auguren el final de la precarietat laboral durant els propers anys. Tant un supòsit com l'altre té poca cosa a veure amb la realitat de la gent. En canvi, l'aplicació del barem de tenir ingressos inferiors a 6,5 vegades el salari mínim no és casual perquè és el límit per poder inscriure's en la llista de sol·licitants d'un Habitatge Protegit de Catalunya, una nova figura d'"HPO" que la Conselleria d'Habitatge s'ha inventat per l'ocasió i que comentarem més endavant.

En total estipulen la xifra de 240.000 llars que es podrien acollir a les seves mesures de foment, amb la qual cosa la xifra total de llars "susceptibles de ser beneficiàries de la política d'habitatge" durant els propers deu anys s'eleva a 440.000. Seguint la lògica d'aquests càlculs peregrins unes 880.000 persones resultarien "beneficiades" d'aquestes mesures, és a dir el 12,5 % de la població de Catalunya.

L'amor a les xifres rodonas de gestació misteriosa acompanya els autors també en els altres apartats de justificació del Pacte. Així detectem que hi ha 300.000 llars que necessiten "obres importants de rehabilitació", de les quals 200.000 necessitarien algun tipus d'ajuda. A més detectem que hi ha un mercat de 90.000 habitatges situats en edificis de més de tres plantes que no tenen ascensor. Aquestes xifres serveixen per justificar les inversions en la rehabilitació - que és el segon gran "Repte" que es planteja el Pacte - i suggereixen que aquestes llars estan habitades per petits propietaris quan sovint les grans obres de rehabilitació són portades a terme per immobiliàries especialitzades o grans propietaris que fan un gran negoci amb les rehabilitacions.

El "rigor analític" dels autors del Pacte no es limita a fer quadrar les xifres per poder justificar les mesures promeses sinó també fan obertament seva l'argumentació del sector immobiliari i financer en sostenir a) que els sector ha viscut una "tendència inflacionista", - o sigui, un excés de demanda - quan hi ha nombrosos estudis que demostren que en la dècada "inflacionista" s'ha produït un superàvit inèdit d'habitatges nous que, a causa de l'estancament del mercat està creixent dia a dia; i b) el problema principal dels preus elevats és la falta de sòl barat quan les entitats financeres i els grans immobiliaris són els principals propietaris de sòl a l'Estat espanyol. Tampoc aquestes afirmacions ideològiques són gratuïtes sinó base constitutiva del Pacte i inherents al seu afany de trobar consens amb els grans beneficiaris de l'especulació immobiliària. Aquestes intencions queden molt clares en el Repte 1 del Pacte. La seva promesa més àmpliament difosa pels mitjans de comunicació és la cons-

truïció de 160.000 "HPOs" i la mobilització de sòl per a la construcció de 250.000 "HPOs" durant els propers deu anys.

Les ful·làcies de les promeses de HP s

Les promeses de construcció de HPOs fins ara no s'han complert mai ni de bon tros. Per posar només l'últim exemple d'una llarga llista: el Pla d'habitatges de 2004-2007 va preveure la construcció de 42.000 habitatges protegits. Segons una notícia publicada a "El País", el 22-10-2007, fins a finals de 2006 només se n'havien iniciat 19.983 (també cal fer notar que aquest grau de compliment era una mica major que el dels governs de CIU). Per fer-se una idea de les proporcions, tan sols en 2006, es va iniciar la construcció de 127.117 habitatges "lliures". A més a més cal destacar que aquest incompliment s'ha produït en plena "febre" immobiliària, que estava proporcionant uns ingressos milionaris tant als Ajuntaments com a la Generalitat i al Govern central (es calcula que el 13 % del preu final d'un pis va a les arques públiques). Amb la baixada brusca del mercat immobiliari aquestes arques ja han començat ressentir-se i tot indica que aquest procés només acaba de començar. Per tant, tot fa pensar que tampoc les promeses dels 160.000 es compliran.

En segon lloc es tracta de mesures que – si es complissin – començarien a tenir un petit efecte dins de 10 anys per la qual cosa no serveixen de res a la gent que avui no té casa. Això sí, creen esperança i han de servir perquè la gent no es mogui.

En tercer lloc, no ens podem cansar en repetir que el problema no és la falta de pisos sinó els seus preus desorbitats. Aquest fet, fins i tot ho reconeixen de forma indirecta els fonts oficials, per exemple l'"Atlas Estadístico de las Áreas Urbanas de España 2006", presentat a finals de novembre per la ministra Chacón, detecta que hi ha 452.921 habitatges buits a Catalunya, el que significa el 13,7% del parc total català. I en aquest context, el problema principal és la manca de voluntat total i absoluta dels representants polítics – en aquest cas de "l'esquerra de debò" – d'atacar els beneficis de l'especulació immobiliària i els seus grans beneficiaris. L'objectiu del Pacte és justament el contrari: lluny de treure l'habitatge del mercat i convertir-lo en un bé d'ús tal com ho porten demanant desenes de milers de ciutadans des de fa gairebé dos anys, vol convertir els HPOs en una part productiva del mercat.

HP s a bon preu pel mercat

Tal com ja hem exposat, els dos mecanismes fonamentals per a

aconseguir aquest objectiu és facilitar sòl (públic) barat i augmentar els preus dels HPOs de tal forma que resultin rendibles per al mercat en temps de vaques magres. Precisament per aquesta raó, el 60 % dels habitatges que promet construir el Pacte seran de compra. En teoria, el 10 % correspondria a la nova figura d'Habitatge Protegit de Catalunya, un altre 10 % als de Preus Concertats i la resta a HPOs tradicionals. Encara estan negociant el preu que tindrà l'Habitatge Protegit de Catalunya, l'únic que se sap és que el seu preu se situarà entre els "HPOs" del Preu Concertat, que ja és més car que el preu protegit, i els preus del mercat "lliure". L'última perla del porta-

Sòl de bon preu i urbanització en temps rècord

Però perquè aquest negoci surti realment rodó es necessita sòl de bon preu. I aconseguir sòl es una de les tasques principals que ha assumit la Generalitat en el Pacte. Per això preveu una inversió de 1.914 milions d'euros durant els propers deu anys que es destinarien a la compra i urbanització de sòl. Si és cert allò que publiquen els diaris (p.ex. El País, del 22-10-2007) ja han detectat l'existència de sòl públic suficient per bastir uns 83.000 d'aquests "HPOs". Doncs resulta que hi ha molts Ajuntaments – bà-

ció de 250.000 "HPOs" implica al mateix temps la mobilització de sòl per facilitar la construcció d'un gran nombre d'habitatges lliures. El percentatge de sòl de construcció "lliure" mobilitzat d'aquesta manera pot variar entre el 60 %, en el cas dels municipis, i el 40 %, en el cas de sòl mobilitzat per l'Institut Català del Sol, l'ens mobilitzador depenent de la Generalitat. Pel cap baix estariem parlant de sòl per uns 150.000 habitatges "lliures" mobilitzats en virtut del Pacte. Es tracta de la mateixa xifra que ja va sortir a l'esborrany del Pacte i que les mateixes exigències de la mercadotècnica han fet desaparèixer en la versió definitiva. Segons els artificis del Pacte, l'assumpte fun-

veu dels promotors immobiliaris catalans, Enric Reyna, era la demanda que les immobiliàries puguin incloure els habitatges que no han pogut vendre en la llista d'habitatges classificats amb aquest preu, amb totes les exempcions fiscals i altres beneficis que aquesta figura preveu, s'entén. Si prospera aquesta proposta, a ben segur, veurem augmentar de forma vertiginosa l'existència "d'habitatges amb protecció oficial" a Catalunya.

En canvi, dels "HPOs" de Preu Concertat sí que hi ha dades; per exemple, un pis de 60 m² d'aquesta categoria costa avui uns 125.760 (uns 21.000.000 de les antigues pesetes) en la tercera corona de l'Àrea Metropolitana; a Barcelona Ciutat aquest preu arriba a 149.400 (g airebé 25.000.000 de les antigues pesetes). Però també els preus dels HPOs tradicionals han augmentat de forma vertiginosa els últims anys per la qual cosa un pis d'aquesta superfície costa avui 118.840 (18.608.610 pesetes) a Barcelona i els seus voltants. Veient aquests preus, s'entén que la construcció d'"HPOs" pot ser un bon negoci per tots els actors implicats: empreses públiques, privades i cooperatives i, evidentment, les entitats financeres – i abans que ningú les caixes d'estalvis – que d'aquesta manera tindran garantit el seu negoci d'hipoteques i els plans d'expansió.

sicament de l'Àrea Metropolitana - que tenen prou sòl públic urbanitzable classificat des de fa anys però que fins ara ho han retingut per tal de no haver de construir habitatges per als "pobres". Les noves perspectives en el mercat dels HPOs units a la pressió de la Generalitat ara han fet aflorar aquests sòls. Ja veurem que passarà amb aquests terrenys, però vista la falta endèmica de compliment de les promeses de construcció d'HPOs i la falta de concreció de les promeses recollides al Pacte hem de suposar que les proporcions entre compra i lloguer, i entre les distintes formes de "HPOs" acabaran desplaçant-se cap a les formes més rendibles.

De totes maneres, encara faltaria sòl urbà per construir les restants 77.000 "HPOs" que faltarien per arribar als 160.000 "HPOs" promesos durant els propers deu anys. A més a més, faltaria sòl per 90.000 "HPOs" més per poder complir la promesa de mobilitzar sòl suficient per construir un nombre total de 250.000 "HPOs" més enllà del període de vigència del Pacte. Aquestes promeses han omplert els titulars de premsa i han ocupat els llocs centrals als comunicats de la Conselleria d'Habitatge. El que només surt entre línies al text del Pacte i que als articles publicats als mitjans ha desaparegut completament, és el fet que la mobilització de sòl per la construc-

cionaria de la forma següent:

Per posar a disposició aquest sòl a bon preu ja comptem amb la nova "Ley del suelo" que ja farà més econòmica l'expropiació de terrenys "per fins socials". Es tractaria d'una mesura positiva si respongués a autèntics fins socials i servís per augmentar la disponibilitat de terrenys públics, però tal com hem vist no és el cas.

Per l'altra banda, per poder urbanitzar sòl primer s'ha de saber on n'hi ha d'urbanitzable. Per tant, la Generalitat es compromet a establir un sistema d'informació pública sobre la localització dels sòls de titularitat pública que "s'actualitzarà regularment, a partir de la signatura d'aquest Pacte per facilitar l'informació a tots els operadors del sector." Aquest sistema d'informació actualitzada servirà perquè els promotors puguin posar les mans sobre els territoris dels voltants o fer oferiments interessants a l'Ajuntament de torn. Perquè el cas és que tots aquests sòls de titularitat pública que es prestin haurien de servir per impulsar transformacions urbanístiques més enllà de la construcció del solar públic en qüestió. És a dir, haurien de funcionar com una taca d'oli per urbanitzar els sòls dels voltants. En aquest context el Pacte estableix una nova figura urbanística que es

continua a la pàgina 20 ►

SALUT I ANARQUISMES

El món nou que pot créixer

Josep Cara Rincón (Berga)

De sempre m'han atret les idees i accions llibertàries. Per mi és molt atractiu, per exemple, que sense parlar de lluita de classes els anarquistes són els que més l'han practicat, com ho és també la dignitat de la lluita —més enllà fins i tot de l'èxit—, la llibertat com allò més preuat, l'autonomia i el compromís.

Bé, no sé. De fet, m'agraden les opcions llibertàries perquè per començar a viure en anarquia no cal esperar cap assalt al palau d'hivern. Per viure en anarquia cal crear projectes autònoms, solidaris i autogestionats que afectin diferents aspectes de les nostres vides com són la cultura, l'alimentació, la informació, el treball, el lleure, l'esport..., i que defugin tot allò que no volem com és qualsevol tipus d'explotació, l'autoritat de cada dia, la delegació que ens fa inconscients i que no ens permet decidir. Projectes l'existència dels quals ens permet recuperar les nostres vides i començar a viure conscientment des del primer dia. Aquesta és una mica la idea que jo tinc de la construcció d'un món més habitable, malgrat que continuï existint un món que només es mereix ser destruït. Però mentre puguem construir el nostre món —no sense problemes ni contradiccions— cal fer-ho i jo aposto per aquesta línia. Sense esquivar, de cap manera, l'enfrontament directe amb el poder, la injustícia i l'explotació. Per tant: crear i destruir alhora.

Posaré com a exemple projectes que conec i que tirem endavant des de Berga o la resta de l'Alt Llobregat. Com a projectes comunicatius tenim des de fa deu anys "El Pèsol Negre", el web Berguedà Llibertari i Ràdio Korneta que acaba de nàixer fa uns setmanes. Pel que fa a projectes d'autotraball i alimentació ecològica, cal destacar la parada al mercat municipal anomenada LaBanda. El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs treballa la memòria històrica i la cultura en general a través de l'edició de llibres, de constants xerrades, de la Marxa-Homenatge als Maquis, de l'arxiu, de la biblioteca i de la distribuïdora. Pel que fa a l'autogestió del lleure, l'esport, la creació, la cultura i les reivindicacions socials, a Berga existeix, al mateix centre, l'Ateneu Llibertari del Berguedà (amb rockòdrom i pim-pong) i l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat. Pel que fa al teatre revolucionari, cal parlar d'Éflic Teatre i entre les iniciatives contra l'especulació esmentaria la recent okupació d'una casa on hi viuen diverses amigues. Respecte al conflicte directe amb el poder, només recordaré la lluita contra l'Ordenança de Civisme.

Rebutgem la construcció del magatzem de residus radioactius Ascó

Coordinadora Tanquem les Nuclears

La possibilitat, cada cop més segura, de que el futur MTC es construeixi en el municipi d'Ascó és rebutjada per la Coordinadora Tanquem les Nuclears, que agrupa a 24 entitats ecologistes i ciutadanes de Catalunya.

Per a Tanquem les Nuclears la construcció d'un MTC sense haver consensuat prèviament un calendari de tancament de les centrals nuclears significa hipotecar greument el futur del territori a on s'ubiqui; l'actual política de la indústria nuclear, que ha desfermat un ofensiva propagandística per allargar artificialment la vida útil d'unes centrals nuclears envellides i plenes de problemes de seguretat, necessita d'un MTC, construït d'esquenes a la societat, i a la lògica més elemental, per mantenir la seva supervivència.

La situació de les centrals nuclears a Catalunya i l'Estat oscil·la entre l'horror i el ridícul; a mesura que la propaganda de la indústria nuclear i del personal que li fa costat esdevé cada cop més estrident, la informació quotidiana sobre les nuclears s'estesa en desmentir la seva retòrica d'energia segura, neta i positiva: les avaries i aturades no programades es multipliquen, fins al punt que el propi Consell de Seguretat Nuclear, malgrat la seva provada submissió als interessos de la indústria, ha hagut d'intervenir; el sector de les assegurances es resisteix a assumir el risc de cobertura de les primes d'accidents, fins i tot en les quanties ridículament baixes plantejades des del Govern; els estudis i investigacions europees posen de manifest la contribució del cicle nuclear al canvi climàtic, desmentint el darrer "gran argument" (una eina de retard del canvi climàtic) amb el que aspira a allargar el temps del seu declivi i, el que resulta més significatiu, els poders econòmics i financers no semblen ni tan sols tèbiament entusiasmats per ariscar-se en l'empresa de construcció de noves centrals nuclears.

Tanquem les Nuclears ja ha posat de manifest quines han de ser les condicions mínimes per plantejar el tema del MTC: s'ha de donar un calendari de tancament de les centrals consensuat socialment amb les entitats ecologistes i el teixit social, s'ha de trobar un lloc a on es donin condicions mínimes de seguretat, i s'ha de procedir en tot moment segons una política de transparència informativa. Cap d'aquestes condicions es dona ara.

» ve de la pàgina 19

diu Sector d'Urbanització Prioritària (SUP).

Com a SUP es declararan automàticament tots els projectes urbanístics que dediquin "com a mínim el 60 % del sostre residencial de nova construcció a habitatges amb protecció oficial". Per als "agents socials" del món immobiliari l'element més interessant d'aquests SUPs és la seva tramitació accelerada, tant a nivell burocràtic com a nivell parlamentari. El Pacte, donat la seva ambigüitat, no especifica com s'ha portar a terme aquesta tramitació agilitada pels plans municipals, però queda molt clar que anirà en detriment del dret efectiu de participació de la gent.

Per desenvolupar aquests SUPs, el Pacte preveu l'establiment d'Unions Temporals d'Empreses (les famoses UTEs) amb el sector privat, amb la qual cosa afegeix un nou element a la nefasta estratègia de la cooperació pública-privada. L'ens públic central que hi intervingrà serà l'Institut Català del Sòl. Es dedicarà a la mobilització – expropiació de sòl – i coordinarà els esforços d'aquesta cooperació pel bé de la nació.

A més a més, el Pacte estableix que també l'Institut Català del Sòl pot especular en conveni amb ajuntaments i/o amb promotors privats ja que en totes les operacions on intervingui, el mínim del sostre destinat amb protecció oficial serà del 60 % (dels quals el 10 % seran de Preu Concertat i un altre 10 % de l'anomenat Habitatge Protegit de Catalunya), però sobre tot el 40 % del sòl aconseguit d'aquesta manera serà "lliure", i tot això en temps record. I pel que respecte al "nou sòl propi mobilitzat" per l'Institut Català del Sòl, el percentatge d'habitatges "lliures" pot variar entre el 40 i 25 % del sostre construït. La Conselleria d'Habitatge justifica aquest tipus d'operacions amb l'argument que cal evitar guetos de protecció oficial però, veient, els preus de les "HPOs" que es volen construir, aquest argument resulta molt poc creïble i revela una vegada més que la política de construcció de "HPOs" està adreçada bàsicament a les classes mitjanes.

D'aquesta manera el Pacte promogut pel departament liderat per Iniciativa no tan sols proporciona les eines propagandístiques (= més HPOs) per cimentar encara més el paisatge, sinó a més a més, retallarà en la pràctica encara més les possibilitats d'intervenció dels veïns en les decisions urbanístiques de l'Administració. El Pla Cautec seria un bon exemple d'un projecte urbanístic que podria estar perfectament avalat per el Pacte, però sense les possibilitats de mobilització i apel·lació, ja que tot el procés aniria molt més ràpid.

També els Ajuntaments poden participar en aquestes noves operacions "socials" ja que, segons el

Pacte "els ajuntaments es comprometen a destinar a habitatge amb protecció oficial un mínim del 40 % dels sostre generat en nous sòls municipals ... i, en el cas de requalificacions de sòls urbans d'altres usos, un mínim del 60 %". O sigui, ni tan sols en la requalificació de terrenys (com ha passat últimament amb els terrenys de la Mercedes Benz) el Pacte aposta per la consecució de terrenys públics.

Per altra banda – al igual que en molts altres punts – el Pacte tampoc es llueix per la seva imaginació, sinó es limita més aviat a recollir pràctiques ja existents i proposades pels co-pactants. Deu d'haver-hi pocs barris a Barcelona i altres ciutats catalanes on no s'han reconvertit terrenys públics en zones privades i privatives amb l'excusa de dedicar-ne una part a la construcció d'HPOs (preferentment de venda). L'única diferència és un lleuger augment dels percentatges, però ja hem vist per quin preu (en el doble sentit de la paraula).

Més facilitats per als sectors de la construcció

Però ni amb totes les facilitats que – en gran part - ja proporcionava l'esborrany del Pacte, els Promotors Immobiliaris en tenien prou. Per una banda han aconseguit rebaixar la durada de la prohibició de venda dels HPOs dels 90 anys inicials als 30. Això significa que els pisos que s'han construït pises amb diners públics, en només 30 anys es podran vendre a preu lliure i per tant tornar a alimentar l'especulació. Per l'altra, han rebenat el mecanisme de la Llista única de sol·licitants en quedar-se amb el 30 % dels habitatges en la "promoció" dels quals han participat. D'aquesta manera el Pacte trenca la promesa de transparència en l'adjudicació de HPOs i manté oberta les portes a la notòria corrupció que la envolta. En aquest sentit no era gens estrany que els sindicats firmants del Pacte van recolzar els promotors en aquests dos punts.

Els Promotors Immobiliaris també han aconseguit que es rebaiques l'obligació de dedicar el 20 % del sostre en promocions privades dels 2.000 m² inicials a 5000 m², amb la qual cosa en la pràctica

queden exempts d'aquest petit obligació, ja que en llocs com Barcelona, simplement no es troben sòls d'aquestes característiques.

En canvi, no els va semblar maliciosa la disposició del Pacte de poder augmentar la densitat (= minipisos) i edificabilitat en les seves promocions, sempre i quan dediquin la part que violi la legislació urbanística actual a algun tipus d'"HPO". La Generalitat i els Ajuntaments firmants, per la seva banda, s'han compromès a canviar la legislació vigent en aquest sentit. El de Barcelona tindrà poca feina en aquest punt ja que les seves ordenances permeten des de fa anys saltar-se qualsevol norma arquitectònica d'edificabilitat sempre i quan hi hagi una bona excusa, com per exemple en el cas de la construcció de macrohotels que segons les ordenances són considerats equipaments i que, com a tal, no han de respectar determinades normes urbanístiques.

El gran bluf de la mobilització del Parc d'habitatges buits

L'única nota discordant a l'hora de la firma del Pacte era l'absència de l'oposició parlamentària perquè els autors del Pacte no havien tret una mesura – que era idèntica al famós article 42,6 de la Llei del dret a l'Habitatge - l'aplicació de la qual, en casos extrems, podria comportar l'expropiació temporal de l'usufructe d'un habitatge buit i la seva conversió en un pis de lloguer social durant 5 anys al final dels quals tornaria a les mans del propietari "negligent". Aquesta Llei finalment s'ha aprovat el 19 de desembre d'enguany després d'una nova rebaixada del contingut del polèmic article que a la pràctica l'ha convertit en paper mullat ja que exigeix unes característiques tan específiques que serà molt difícil la seva aplicació, tal com ho ha reconegut el mateix Conseller, els partits i també els promotors. De totes maneres els promotors immobiliaris tampoc tenien cap problema amb la versió menys rebaixada perquè, tal com va afirmar el seu portaveu: "el nombre d'habitatges que es veuria afectat per aquesta mesura és tan insignificant que no val la pena barallar-se per això". I realment, una lectura de

l'apartat corresponent del Pacte revela que la temible possibilitat de l'expropiació bàsicament era un gest per a la galeria que en la pràctica queda en no res.

El "compromís" del Pacte consisteix en "mobilitzar" un total de 62.000 habitatges del parc desocupat durant els propers deu anys, dels quals 22.000 en quatre anys. Per a això els autors es limiten a fer una referència genèrica a la aprovació de la Llei del Dret a l'Habitatge, per, rengló seguit, passar a enumerar els ajuts per a la rehabilitació i els avals contra els temibles llogaters que prometen als pobres propietaris dels pisos buits per tal que els posin en lloguer. Tampoc aquests ajuts i avals són nous, ja els va inaugurar la primera edició del tripartit i en els seus tres anys de funcionament han demostrat la mateixa eficàcia que les societats estatals i autonòmiques de mediació entre arrendataris i llogaters, és a dir: cap, ja que no han arribat ni al 10 % de les contractacions promeses.

Com estem parlant de coses velles de provada falta d'eficàcia val la pena senyalar en aquest context que tampoc els firmants del Pacte Nacional es coneixen des d'ahir, ja que tots (exceptuant Justícia i Pau i Càritas) comparteixen taula des de l'últim govern de CIU on van formar el Consell Assessor de l'Habitatge de Catalunya, constituït en 2002. Si a més a més tenim en compte l'esperit i la materialitat de les mesures restants del Pacte, la no firma per part del CIU i del PP no és més que un gest de simulacre d'oposició. Perquè amb la resta de les mesures hi estan completament d'acord i formen part dels seus programes electorals. Això és particularment cert en la tercer mesura estrella del Repte 1:

Els ajuts al pagament de lloguer

Els ajuts al pagament del lloguer que promet el Pacte arriben als 738 milions d'euros. Per fer-nos una idea de les dimensions d'aquest ajuts; per finançar la construcció dels nous habitatges protegits de lloguer promesos durant els propers 10 anys preveuen una despesa de 821 milions de (pels de v endra preveuen gastar 1.231 , no diuen, en canvi, què preveuen ingressar amb aquestes vendes).

Amb els ajuts al pagament del lloguer els responsables del Pacte persegueixen bàsicament tres objectius.

A) Presentar-se a la societat en general i als llogaters en concret com a benefactors de la gent que no pot pagar els lloguers desorbitats. Si aquesta mesures estigues acompanyada d'un establiment de límits de lloguers encara es podria considerar un pas en la direcció correcta. En no ser el cas, acabarà convertint-se en el contrari del que promet perquè després d'alleujar momentàniament la situació dels

llogaters pagant-los aquesta subvenció els augments generalitzats dels lloguers se la menjaran. Per tant es tracta d'una altra mesura per a donar-li més diners a qui més en té. Els mateixos economistes –de diversa orientació ideològica– ja van denunciar en el moment del anunci d'aquesta subvenció per part de la ministra Chacón que era una mesura purament inflacionista. I ho va confirmar les associacions de propietaris anunciant que pujarien els lloguers.

B) Oferir una vàlvula d'escapatori cap al lloguer a un mercat immobiliari les vendes del qual estan baixant en picat perquè ningú pot pagar els seus preus i permetre que els lloguers puguin continuar augmentant fins aconseguir una rendibilitat de capital semblant a la que fins fa poc oferia el mercat de compra-venda. El Pacte – al igual que les promeses electorals de tots els partits – acompanya aquest objectiu amb promeses de rebaixes fiscals per als propietaris que lloguin un pis, com si llogar un piset per 1.000 euros fos una obra de beneficiència.

C) Treure pressió al mercat immobiliari de compra-venda i contribuir d'aquesta forma a que els preus dels habitatges no caiguin en picat i la bombolla es desinfla.

És per aquestes raons que s'han posat de moda els ajuts al pagament del lloguer. Tampoc en aquest context no hi ha cap diferència entre les mesures del Pacte, les de la ministra Chacón o les de qualsevol comunitat autònoma regida pel PP (l'única diferència substancial és que els últims no necessiten cap simulacre de Pacte, ja que ho arreglen tot directament als seus despatxos).

I les xifres els donen la raó a tots: segon dades oficials que acostumen a ser bastant per sota de la realitat, el preu mitjà de lloguer a l'Àrea Metropolitana de Barcelona ha augmentat de 355 euros en 1999 a 950 euros en el tardor de 2007 (un 268 %). No cal massa imaginació per preveure les evolucions futures. Només cal entrar a algun

dels xiringuitos immobiliaris que encara no han tancat i que cada dia tenen més anuncis d'habitatges de lloguer. Ells ja ens diran a on hem d'anar a demanar els ajuts (que, per cert, es cobren després d'haver pagat les dotze quotes anuals de lloguer), al igual que els tècnics immobiliaris abans li havien explicat als propietaris quina quantitat poden demanar pel seu piset que ja no poden vendre. Ja veurem en què es quedaran aquestes promeses quan s'ha aconseguit fer reflotar el mercat de lloguer amb aquests preus: el més segur és que hi haurà tanta demanda de gent ofegada pels preus de lloguer que el pressupost destinat s'acabi abans del temps o que les hauran de restringir a franges irrisòries d'edat i/o d'ingressos.

Parafrasejant el sociòleg francès Jean Pierre Garnier és pot afirmar que el Pacte, al igual que la política d'habitatge en la seva totalitat, no aspira a resoldre el problema de l'habitatge sinó únicament a regular la seva no-solució.

El Repte de la rehabilitació

El segon dels cinc "Reptes" del Pacte és també el segon en quant als pressupostos. Promet una dotació de 1.499 milions d'euros que es dedicarien a la rehabilitació d'habitatges i a augmentar la seva "eficiència energètica". Mentre que, en el passat, la major part de les subvencions estava destinada a la restauració de les façanes, i els canvis de baixants i dipòsits d'aigua, ara el gran pes de les subvencions caurà sobre la instal·lació d'ascensors. No sabem si de sobte ha crescut la demanda d'ascensors o si aquestes noves necessitats tenen alguna cosa a veure amb el Pla d'Ascensors a la Barceloneta. Tampoc entenem bé quina relació manté la instal·lació massiva d'ascensors amb la millora de l'eficiència energètica dels edificis, però en tot cas la rehabilitació dels edificis, d'entrada sembla molt més positiva i ecològicament bastant més

sostenible que enderrocar i tornar a construir.

Sigui com sigui, també aquest Repte conté algunes trampes fonamentals. La primera consisteix en que el Pacte, a l'hora de prometre subvencions, no diferencia entre una petita comunitat de propietaris i una immobiliària que es dedica a la compra-venda de finques senceres, la seva rehabilitació i conversió en habitatges de luxe. D'aquestes segones n'hi ha moltes i les seves inversions – preferentment a les "finques règies" – superen amb molta diferència les que puguin fer les primeres. No sabem si els reglaments corresponents estableixen mecanismes de control estrictes per evitar que aquestes puguin continuar "xupant" subvencions públiques. Si no fos el cas (i veient l'esperit del Pacte tot fa preveure que no ho és), també aquest "Repte" suposaria una transferència important de diners públics cap als beneficis privats ja que els habitatges sortits d'aquestes rehabilitacions es pagaran cars, sigui en forma de compra o de lloguer.

Per si amb això, no n'hi hagués prou, el Pacte tampoc preveu cap mecanisme de protecció envers els llogaters d'un edifici objecte de rehabilitació pagats amb aquests fons.

Els Reptes restants

Tractarem els tres "Reptes" restants del Pacte en un sol apartat perquè tots tres es componen principalment de mesures de beneficiència adreçades a franges de població que, a causa de les dinàmiques de l'especulació immobiliària i urbanística, poden perdre la seva casa en qualsevol moment i augmentar d'aquest forma encara més les despeses socials del model dominant.

De fet, no s'entén massa bé per què aquestes mesures d'assistència social s'han inclòs en aquest Pacte en no ser per les pretensions polítiques de presentar el Pacte com a un gran acord de la societat catalana per solucionar els problemes d'ha-

bitatge i en el que tots estiren de la mateixa corda.

Significativament, la Generalitat assumeix tots els compromisos d'actuació promesos en aquests reptes que disposen d'uns pressupostos que en el seu conjunt no arriben ni a la tercera part que el Repte I preveu per a la mobilització del sòl i la construcció d'"HPOs". Per regla general, es tracta de mesures d'emergència assistencial com per exemple, ajuts als pagaments de lloguer per a gent gran que no poden fer front als augmentos de lloguer o ajuts al pagament de lloguer per a gent a punt de ser desnonada de les seves cases. Conjuntament amb aquestes mesures hi ha algunes promeses d'actuació contra el mobbing i altres per combatre la sobreocupació d'habitatge. En teoria aquest combat no inclou la penalització de la gent que viu en aquestes condicions, però no deixa de cridar l'atenció que l'única vegada que surt la paraula sanció en tot el text és precisament en aquest context.

A part d'aquests ajuts directes orientats a evitar problemes socials majors, també en aquest apartat es promet la construcció d'habitatges socials. La partida principal d'aquest tipus d'habitatges és la construcció d'habitatges tutelats per a gent gran. La construcció d'aquest tipus d'habitatges, en canvi, va més enllà de la mera funció de beneficiència perquè els seus adreçats són principalment gent gran amb contractes de lloguer de renda antiga.

A més a més es tracta majoritàriament de gent que viu als cascs antics dels centres urbans. Ja hi ha algunes primeres experiències que mostren que la construcció d'aquest tipus d'habitatges no serveix tant a la gent gran com al mercat immobiliari. Es recol·loca a pisos tutelats llogaters de renda antiga que en cas contrari podien haver impedit durant anys la iniciació de projectes lucratius.

Per acabar, totes les xifres d'aquests tres apartats són encara més arrodonides que als altres Reptes.

ALGUNA C SA ES M U

Va de morts

Carlus Jové

Fa uns dies va tenir lloc la primera vaga del sector funerari en la història de Catalunya.

Deixant de banda l'anecdòtic apunt historiogràfic, la imatge d'un piquet a les portes d'un enterrament em sembla d'una qualitat poètica formidable.

Els vius impedit el traspàs dels morts fins que les seves pròpies vides siguin plenes. Més enllà de la qüestió sindical, l'escena presenta una forta càrrega de subversió emocional, ja que esmicola el més sagrat dels rituals occidentals convertint-lo en un espai de confrontació dialèctica entre vida i mort, és a dir, entre allò que desesperadament anhelem i allò que desesperats assumim.

No és la primera vegada que funerals i sindicalisme es veuen les cares. Als EUA, per exemple, un dels beneficis que els sindicats de miners oferien als seus afiliats –o més encertadament a les seves famílies– a primers de segle XX era la cobertura de les despeses funeràries.

La mort, que en la nostra abominable cultura sovint és l'etapa més respectada de la vida, com a pretext per organitzar la lluita dels vius en contra de la cultura de la mort mateixa, erigida sobre el món del treball a les fosques cavernes de carbó.

Tot plegat configura un interessant quadre del que la nostra societat és. La lluita entre vida i mort, entesa metafòricament, se'ns presenta a cada cantonada.

No fou Karl Marx qui escrigué "el capital és treball mort que, com els vampirs, es reanima tan sols xuclant treball viu, i quan més xucla més viu"? El filòsof alemany, massa sovint reduït a una interpretació purament economicista, sintetitza en aquestes poques paraules la dinàmica suïcida de la nostra realitat: acumulem plusvàlua i béns materials i, en fer-ho, estem acumulant mort, ja que la vida, per definició, no pot ser acumulada, tan sols recorreguda.

La nostra és, doncs, una cultura de culte als morts –a aquells que romandran entre els vius– mentres els efectivament vius cerquem una parcel·la d'eternitat com a consol temporal.

Aquest assalt al regne dels morts, motivat segurament tan sols pel desig de millorar les seves condicions materials, és un crit de guerra que pot ser reprès o ignorat als marges de la crònica de successos. "Resona a tot arreu la veu dels que prediquen la mort. I el món és ple d'individus a qui cal predicar la mort. O bé, "la vida eterna", que per a mi és igual, amb la condició que marxin de seguida" (Nietzche).

> EL FAR

ÀCRATES I POETES: Emili Guanyavents

Ferran Aisa

Emili Guanyavents i Jané (Barcelona, 1860-1941), d'ofici tipògraf, fou un personatge polièdric. Va ser poeta, periodista, traductor i corrector de català. També va formar part de la Internacional i, com a representant de la Societat d'Obrers Tipògrafs de Barcelona, va assistir al Congrés de constitució de la Federació Regional del Treball d'Espanya (FRTE), que va tenir lloc al Teatre Circ de Barcelona l'any 1881. Guanyavents fou un assidu de l'Ateneu Obrer de Barcelona, entitat de la qual fou directiu. Entre els seus amics hi havia Rafael Farga Pellicer, Joaquim Bartrina, Josep Lluanas i Pujals, Serafí Pitarra, Cels Gomis, Lluís Millet, Antoni Gaudí... Precisament, va viure ben a prop l'etapa anticlerical i espiritista de l'arquitecte de Reus, participant amb ell a les tertúlies del Cafè Pelayo i a les sessions d'espiritisme dels cenacles teosòfics. Emili Guanyavents va moure's com peix a l'aigua en els ambients internacionals, àcrates, republicans, maçons i lliurepensadors de Barcelona. La tasca filantròpica dels lliurepensadors va donar els seus fruits amb la creació de centres culturals, d'escoles laiques i de publicacions. Guanyavents col·laborà en el periòdic "La Luz", que dirigia el filantrop Rossend Arús; i l'any 1885 va participar en Primer Certamen Socialista, que fou organitzat pel Centre d'Amics de Reus. Guanyavents va presentar un poema contra la pena de mort, "Capitis poena": "Un cadalso; un verdugo, un reo; un cura / una cruz; un piquete; un gran gentío; / una mujer llorando; un sol d'estío; / arriba, azul; abajo, gran negrura. / Un rebelde; una voz que pide, impura, / sarcástico perdón; un rostro sombrío; impaciencia; silencio, un golpe impio; / un hacha ensangrentada; alguien que jura".

Emili Guanyavents va formar part de la redacció de La Tramontana, que dirigia Lluanas i Pujals, amb Cels Gomis, Eudald Canibell, Anselmo Lorenzo i Josep Maria Codolosa. "La Tramontana", escrita íntegrament en català, recollia amb esperit satíric els avatars de la vida política, cultural i social del seu temps. La seva filosofia era emmarcada dins del corrent llibertari, el lliure pensament i el laïcisme. Emili Guanyavents va treballar de tipògraf a "L'Avenc" i traduí al català Baudelaire, Verlaine, Mallarmé i Maeterlinck. Com la majoria dels àcrates lletraferits del seu temps es va apropiat a l'estètica simbolista i modernista. Col·laborà a Catalunya, Joventut, Germanor... Fou amic d'Ignasi Iglésias, Narcís Oller, Joan Maragall i Pompeu Fabra. L'any 1899 va fer la versió d'"Els Segadors" (himne de Catalunya) que fou musicat per Francesc Alió. Guanyavents va escriure diversos llibres de poemes: *Alades* (1897), *Volíanes* (1903) i *Transplantades* (1910). Alguns dels seus poemes van ser musicats i cantats per corals catalans. Guanyavents fou corrector de l'Institut d'Estudis Catalans i va coordinar les obres completes d'autors modernistes.

Dinamita de cervell

Capital globalitzat / moviment sindical fragmentat

Text: **Laura Coll**, Sindicat d'Administració Pública de CGT, Aj. Barcelona; Foto: **Edu Bayer**

La recent vaga d'autobusos de la ciutat de Barcelona encapçalada exemplarment pel nostre sindicat ha posat de manifest alguns factors que hauríem d'analitzar:

Factor nou: la naturalesa de les reivindicacions dels treballadors.

Els conductors i les conductores d'autobusos no estan reclamant unes millores econòmiques "clàssiques", sinó unes millores que afecten: a) la gestió del seu temps i ritme laboral i vital, la seva salut, les formes de treball, b) la implicació que aquestes condicions tenen per a altres treballadors i ciutadania en general ja que es tracta d'un servei públic, c) la capacitat de gestió dels seus afers en l'empresa, això és, la capacitat de ser escoltats i poder negociar.

La denúncia pública reflectida pels companys/es d'autobusos en els seus fulls reivindicatius és, per a qui la vulgui entendre (Sr. Roglan de "La Vanguardia": la costra sindical de què parla, en aquest cas no és tan vella com vostè. Demani informació als qui li paguen abans d'escriure el seu verí o fa el més espantós dels ridículs) és també de nou tipus: concreta i precisa en donar dades que assenyalen responsables: els directius de TMB amb els seus privilegis econòmics i el consistori Barcelona, de qui depèn el transport públic.

Factor vell: els polítics reunits, feliços i tranquils, regant amb cava el seu Nadal en la que va ser "la sessió plenària més plàcida" de tot l'any. Sords, prepotents i arrogants perquè saben que tenen, ara per ara, la casa domesticada: uns mitjans de comunicació al seu servei intoxicant cada dia la població. Ajuntament de l'espectacle amb traca final, aquell dia, protagonitzada pel simpàtic actorel del Xavier Trias que va aglutinar tota la "troupe" per "instar la Generalitat a ampliar la gratuïtat del transport públic fins als 12 anys". Pilotes fora, sí senyor, que és el seu.

Factor subjectiu: la unitat dels treballadors i la política.

Si anem a l'origen de la llengua, veurem que una de la accepcions

de la paraula política del diccionari diu: art o manera amb què es condueix un afer o els mitjans que s'utilitzen per aconseguir un fi determinat.

Està clar quin és el fi del nostre sindicat: la defensa dels interessos immediats dels treballadors i les treballadores, la seva emancipació de qualsevol explotació i la consecució d'una societat llibertària.

El principal obstacle que tenim en aquests moments és com capgirar les noves condicions a què ens ha abocat el sistema capitalista, especialment després de la II Guerra Mundial i l'eclosió de les noves tecnologies. El model de mercat lliure és fals en la teoria i en la pràctica. El neoliberalisme ha atavorit el monopoli, amb la globalització al seu favor, de l'economia, la societat i la psicologia de la gent.

És en aquest darrer àmbit on ens trobem que anhels, lluites i aspiracions d'individus i col·lectius es mouen completament difusos, atomitzats i fragmentats en mil trosos.

Per posar un exemple de la mateixa vaga d'autobusos de Barcelona: les posicions combatives dels conductors i les conductores i del nostre sindicat a l'empresa són fortes, però són encara febles -massa febles- en la resta del Sindicat i del conjunt dels treballadors/ciutadans. Com escriu Franco Berardi (1): "el problema no és com

parlin d'aquest moviment la premsa i la TV, sinó com pot construir el propi moviment una esfera pública pròpia, autoorganitzada i eficaç per influir des de dintre en el món" i és aquí on entra en joc la paraula política definida al començament.

Política és veure els aspectes concrets emergents de tota lluita i defensar la nostra postura des de l'interior de cada lloc on ens movem i actuem, veure analogies. No callar, saber contrarrestar els arguments del poder que són totalitzadors en presència, ocupació mental i extensió.

Política sindical és vèncer el corporativisme -fruit de l'acomodació dels interessos dels treballadors vistos per categories, branques, empreses i federacions. "Això no ens correspon fer-ho a nosaltres, això li toca a tal sindicat, ells són molts i nosaltres no tants!". Us sonen aquestes expressions?

En un món laboral global on tota estructura estable està trencada, deslocalitzada i desmantellada, on cada cop més la principal contradicció esdevé entre precaris i fixos, instal·lats i desinstal·lats, encara hi ha massa frens per a una acció sindical de nou tipus, adaptada en formes i continguts a la realitat del món en què ens ha tocat viure.

Vivim moments complexos en què res sembla ser el que és i res és el que sembla. Aquesta comple-

xitat ens exigeix un major esforç de comprensió a nosaltres els sindicalistes. Un esforç com mai fins ara, potser, ens havia calgut; podíem anar tirant de veta de vells ensenyaments apresos. Tan apresos i repetits de boca que, per a alguns, paraules com solidaritat o ajuda mútua s'han convertit en eslògans de cartró-pedra.

Qui signa aquest article està convençuda que només la unitat de tota la classe obrera i tots els treballadors podrà guanyar a la globalització del capital i obtenir, fins i tot, victòries parcials que fa temps que no veiem.

Els desmotivats podran tornar a motivar-se. La unitat és el camí de la força. Tema bàsic i cabdal. Tan essencial que no caldria ni tan sols saber que la consigna dels orígens del moviment obrer modern, a la I Internacional, va ser: proletaris de tots els països... Com continua? Més enrere, més primari: tu, company, amiga, saps com viu, treballa, pensa i sent el teu veí?; tu, i cap altre més que tu, què estàs disposat a fer?

Barcelona, 29 de desembre de 2007

(1) Franco BERARDI. *La fábrica de la infelicidad: nuevas formas de trabajo y movimiento global*. Traficantes de Sueños, 2003

Calen nous sindicats per a les velles idees

Pau Juvillà Ballester

Des de finals del segle XIX i principis del XX, quan les diferents societats obreres es van unir per formar les organitzacions sindicals, aquestes han sofert en la seva estructura i configuració diversos canvis lligats als canvis en el món del treball.

Aquestes transformacions s'han accelerat en els darrers decennis. Les successives reformes laborals sota l'excusa d'una major flexibilitat per aconseguir la plena ocupació (llegeixi's abaratir l'acomiadament), han precaritzat de manera força important el treball amb una temporalitat l'any 2007 segons l'enquesta de població activa del 23,6%, afectant especialment entre els menors de 30 anys en els que aquest percentatge augmenta fins a un 54%.

No es solament que el contracte anomenat fix o indefinit afecti ara a menys de la meitat de la població assalariada sinó que aquestes reformes han anat abaratint el cost de la seva rescissió fins a 45 dies per any sempre amb un màxim d'indemnització i aquesta precarització, tal i com s'observa en països amb una desregulació del mercat del treball més avançada (llegeixi's mes facilitat en l'acomiadament i menys protecció pel treballador/a) es una tendència que ha d'anar en augment de en els propers anys.

En contrast a aquestes xifres ens trobem que les organitzacions que, com a mínim, han de defensar els drets dels treballadors i les treballadores s'han dotat d'una estructura mitjançant sindicats de ram o sector amb uns secretariats formats per, bàsicament, delegats que procedeixen de la funció pública, d'empreses públiques o d'aquells treballadors d'empreses privatitzades que encara gaudeixen de condicions laborals prèvies a aquesta privatització. Sindicats amb secretaries ocupades en gran mesura per homes amb edats superiors als 30 anys que disposen d'hores sindicals (i per tant que tenen temps per poder realitzar reunions, assemblees, etc. en horari laboral) amb poca activitat fora de l'àmbit de la seva empresa o del que seria estrictament el món laboral.

Aquí cal fer un petit incís aclaridor. Entenc el sindicat com una eina imprescindible per a la transformació social i això passa per tenir una organització autofinanciada i amb secretariats formats per persones no assalariades ja que el cas contrari genera dependències de la mà que els dona de menjar i una "casta" de professionals del

sindicalisme amb l'única idea de perpetuar-se en el que s'ha convertit en el seu lloc de treball, transformant-se així el que hauria de ser una organització de defensa dels interessos de classe en un gestor d'acomiadaments i serveis.

Així doncs, el model de sindicalisme diguem-ne transformador basat en el model descrit anteriorment esta tocant de mort però únicament la seva estructura actual, ja que l'organització obrera ha estat, és i de ben segur seguirà essent, una bona eina per construir una societat justa i lliure.

Amb l'estructura de l'immensa majoria dels sindicats d'avui en dia ens trobem amb quatre problemes principals. El primer seria la temporalitat que provoca que gran part de la gent jove no es pugui enquadrar de manera definitiva en cap sindicat de ram o sector ja que un dia poden estar treballant en l'hosteleria i al dia següent fent una substitució en el torn de nit a qualsevol empresa. El segon es la manca de capacitat per incidir en la seva pròpia organització ja que la falta de les mínimes garanties d'indemnitat en la feina (de no ser acomiadat per defensar els drets dels treballadors/es) provoquen que molta gent jove no es presenti per ésser escollit delegat/da, produint, entre d'altres conseqüències una

manca de temps per assistir a les reunions i assemblees del seu propi sindicat així com per poder participar dels seus òrgans de decisió.

Un tercer que aniria molt lligat amb els anteriors i que, malauradament i fins que no s'assoleixi una igualtat real tendeix a afectar mes a les dones, es la dificultat de la participació quan es tenen persones al seu càrrec.

La quarta seria la separació entre lo social i lo laboral. Les lluites sindicals sovint no van acompanyades mes que de reivindicacions sobre un conveni col·lectiu o d'aspectes força concrets de la pròpia feina del treballador/a, i a l'inrevés, moltes de les lluites socials que s'haurien de portar als centres de treball es queden sovint en els ateneus, els centres socials o els casals.

Els que creiem en un model sindical alternatiu i transformador hem de repensar les nostres organitzacions, segurament caldrà canviar les estructures en sindicats per estructures mes properes i que contemplin aquesta mobilitat laboral, assemblees de barri, sindicats únics...caldrà garantir la participació de totes i tots els qui ho vulguin en l'estructura de decisió del sindicat, no solament en les reunions de les assemblees locals sinó en

totes on es decideixi el futur de l'organització i en tots els òrgans de gestió d'aquest. Caldrà doncs, retornar als nostres orígens i fer les reunions fora de l'horari de feina o en dies festius, posar eines perquè tothom hi pugui assistir, caldrà facilitar la participació en aquests òrgans de gestió i això per una qüestió de temps i disponibilitat només serà possible amb unes secretaries col·legiades potents.

Perquè aquesta eina sigui realment revolucionària, es imprescindible unir el carrer i el lloc de treball, que les lluites socials siguin també laborals i les laborals socials, que barregem els moviments socials i els sindicats per fer quelcom nou.

En aquest sentit el proper Congrés de la CGT de Catalunya que es celebrarà el 19 de gener a Reus fa un pas força important incorporant al seu Secretariat Permanent quatre membres (el Paco d'Igualada, el Juanan de Vilanova, La Mairona de Girona i el Joan de Reus) profundament implicats en les lluites socials de les seves localitats i del principat.

Ens calen doncs noves estructures per lluitar per les idees que tenim i que venen de molt lluny, ens cal trobar solucions ja que encara no es tard i tenim un llarg camí per recórrer, cal no adormir-se.

> RACÓ TRANSVERSAL

'Asombro y búsqueda' de Rafael Barret

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Acabo d'adquirir el llibre de Gregorio Morán "Asombro y búsqueda de Rafael Barret", (Anagrama, Barcelona), que intenta rescatar de l'oblit a Rafael Barret Álvarez de Toledo, pensador i periodista anarquista (Santander, 1876-Arcachón, França, 1910), ignorat fins a tal punt aquí que en algunes enciclopèdies el consideren uruguaià de naixença i mort el 1924. Augusto Roa Bastos ha afirmat que la cultura paraguaiana contemporània neix amb Barret; alguns dels seus escrits van ser llibres de text a Uruguai i, a l'Argentina, les seves Obres Completes (amb notícies i judicis de Rodolfo González Pacheco, Ramiro de Maetz, Emilio Frugoni, José Enrique Rodó i Carlos Vaz Ferreira, Ed. Amèrica-lee, Buenos Aires, 1954, 1 tom; el segon seria publicat per Biblioteca de Cultura Social) han estat reeditades en diverses ocasions. Barret deixava darrere seu una lleugera llegenda d'escàndols i duels, alguns d'ells apadrinats per Valle-Inclán... Amèrica del Sud va suposar per a ell una gran transformació no només per la misèria sinó també per al seu ideari i les persecucions. Allí va descobrir, com Larra, que la societat era "una reunió de víctimes i botxins". Es dedicà al periodisme com una forma de subsistència i de manifestació de la seva creixent consciència crítica. En els set anys de vida que li quedaven, no va parar d'escriure, sempre per a la premsa, i de ser perseguit a causa de la seva virulència i de la seva intransigència a favor dels explotats. Expulsat d'Argentina, es va refugiar a Asunción, Uruguai. Allí manifestà la seva professió de fe anarquista ("Anarquista, diu, és qui creu possible viure sense el principi d'autoritat"), s'organitzà, pronuncià conferències, fundà la revista "Germinal", participà en les lluites quotidianes, en ocasions sagnants, i fou bandejat, deixant dona (que va abandonar per ell el seu lloc a l'alta societat) i fill, a Brasil, d'on va passar de nou a l'Argentina. No obstant això, la seva salut es trobava completament trencada, tuberculos als trenta-quatre anys, retornà a Europa amb l'esperança d'un guariment que no arribà. Amb el temps, la seva "vida serà deformada (...) per la varietat de versions sorgides. La seva obra romandrà oculta en les biblioteques de províncies" (Carlos Meneses). El seu pensament llibertari era reflexiu i crític: "La violència homicida de l'anarquista diu-és dolenta; és un espasme inútil, mes l'esperit que l'engendra és un llamp valerós de debò". L'anarquisme "es redueix al lliure examen polític" i crida a "no gesticular contra la realitat que cal viure i a la qual, aïll, cal estimar. Estudia-la. No vegem crims en el món, sinó fets. Acostem l'ull al microscopi i no amarem el cristall amb llàgrimes inútils". Periodista de l'estrip de Larra, virulent, optimista i amarg, a Barret li agradava definir-se com un "expendedor d'idees", i va jugar sempre la carta dels perdors.

> DIVERSOS

Documental 'Els 210 de SAS'

El documental "Els 210 de SAS", sobre la lluita dels treballadors de SAS contra el tancament de la factoria d'Abrera, ja està penjat i es pot descarregar directament amb Emule o amb descarrega directa des de la següent adreça:

<http://www.nodo50.org/rebeldemule/foro/viewtopic.php?t=4037>, on està penjat en versió original i també amb subtítols en castellà. La versió en 'streaming' per poder veure' amb connexió a internet es troba a:

<http://www.nodo50.org/rebeldemule/foro/viewtopic.php?t=3654>

Calendari 2008 CGT Chiapas

Perquè la seva vida, la seva lluita i els seus somnis són comuns per a qui portem un món nou en els nostres cors. Perquè la solidaritat i el suport mutu és la tendresa dels pobles. Perquè som l'esperança pintada en la paret. Per un món amb Dignitat. Contra el Neoliberalisme. Per la Humanitat...

Els ingressos per la venda d'aquest calendari seran íntegrament destinats al suport dels projectes d'autonomia i autogestió -en salut, educació o altres- de les comunitats indígenes zapatistes a Chiapas (Mèxic).

Les imatges i les paraules del calendari són de les comunitats zapatistes indígenes en rebel·lia.

Calendari de paret, 12 pàgines a tot color i mida 32 x 32 cm

Vegeu notícia i fer comandes: info@cgtchiapas.org, http://www.cgtchiapas.org/articulo.php?id_articulo=2125

Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas de la CGT <http://www.cgtchiapas.org/>

Informe d'economia del Seminari d'Economia Crítica Taifa

El quart número dels informes d'economia del Seminari d'Economia Crítica Taifa està dedicat a les causes de l'existència de la pobresa, i el seu títol és "Hay pobres porque hay muy, muy ricos". En ell es fa una anàlisi de la distribució de la renda i la riquesa a l'Estat espanyol.

El podeu descarregar des del web de la Confederació General del Treball de Catalunya:

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article711> o des del web del Seminari Taifa: <http://seminaritaifa.org/informes-deconomia#toc1>

'Parlen de resistència, però el 99% només la volen administrar'

Marcel·lí Massana Vancell (Berga 1918 - Les-Bordes-sur-Lez 1981); en Panxo, tal i com el coneixien a les contrades del Bergadà i l'Alt Llobregat, passà a la història com el darrer maqui, un mite de la guerrilla antifeixista. Els papers oficials en diuen "sinistro bandolero". Un treball realitzat per l'historiador Josep Clara desvetlla la vida del lluitador a través de la documentació judicial, els reculls de premsa, les notes bibliogràfiques i sobretot, la millor troballa de totes: la correspondència que va mantenir assíduament amb els seus companys de l'organització o amics, tant a l'exili com a l'interior.

El material (epistolar o d'arxiu oficial) és el que dóna una impressió aproximada de la personalitat i la dimensió humana d'en Panxo. El llibre "Marcel·lí Massana, l'home més buscat. Un mite de la guerrilla anarquista" de Josep Clara publicat a Rafael Dalmau Editors (2005) dins la Col·lecció

al Guió del Temps és un recull exhaustiu i força complet de la vida d'aquest militant de la CNT. Són reflexions que deixen entreveure l'estat d'ànim del guerriller o l'anàlisi que fa sobre la societat i el moviment obrer de resistència al feixisme. Existeix però sobre en Marcel·lí Massana un antecedent bibliogràfic: el de Josep Maria Reguant i Serra Fontelles el 1979, en base a les informacions orals del mateix Massana. En el cas d'aquest llibre, però, en Josep Clara, l'autor del llibre, ha volgut acostar-se d'una manera mesurada i proporcionada a la dimensió del personatge. S'hi enumera la necessitat de sistematitzar, ordenar, classificar i contrastar les diferents informacions que envolten la vida d'en Massana. Fugir del mite i acostar-se al què va ser l'home més buscat de la contrada, però també un militant disciplinat i un home honest amb els seus pensaments.

Sergi Franch i Segarrès

Després de la presó, una altra guerra

Valors inquebrantables, principis fermes i una vocació cívica exemplar el conduïren a ingressar l'11 de gener de 1945 a la Confederació Nacional del Treball (CNT) a l'exili. L'organització li lliurà a Tolosa armes, explosius i el carnet corresponent. La tupida xarxa de relacions d'en Massana, la seva capacitat de moviment a una banda i l'altra de la muga i la confiança que despertava en els seus amics li permeteren de formar un grup de resistents.

Agrupats van sortir de Tarascon (La Provença), ascendiren al port Negre, baixant a les Ribes del Segre, i d'allí a la Serra del Cadí, per Gósol i arribant als rasos de Peguera. A Espinalbet culminaren la primera de les accions a l'Alt Llobregat: una recapta a la missa de l'església de Sant Vicenç. Abans de retornar, van fer volar unes torres d'electricitat a la Nou de Berguedà. Massana s'incorporava així de ple en la lluita antifranquista de l'Alt Llobregat.

Una trajectòria de mesos suportada per la complicitat i el suport d'aquells que el coneixien bé. Masovers, pagesos o mecànics es feren imprescindibles per la bona marxa de les operacions. Durant mesos, van incautar-se de diners per la resistència, col·locaren explosius a les torres d'electricitat, transportaren material de banda a banda de la muga i acompanyaren diferents antifeixistes. La repressió, al duns mesos, va ser ferotge. En aplicació de la "Llei de Fugues" se'n van executar alguns dels detinguts acusats de col·laborar amb els resistents.

Criminals i assassinsats que van anar acompanyats de saquejos contra els que van suposar col·la-

boradors del guerriller: "vi rebaños de guardias civiles despeljando cabritos y plumando gallinas y destrozando en pocas horas la fortuna de tantos años de trabajo de aquellas pobres familias."

A qui li descrivia aquesta sensació d'impotència era Josep Ester (Berga 1913-Alès 1980). Amb aquest fundador de les Joventuts Llibertàries a Berga, en Panxo hi conreà una amistat que l'exili, les penúries de la resistència i la soledat no van refredar. Precisament és amb Ester a qui Panxo li relata les seves reflexions més aspres i serenes. Durant el juliol de 1951, enmig de l'exili, Panxo escrivia "en Sant Lin, estoy en casa de un español que, a pesar de que ha hecho el servicio militar con Franco, es un buen muchacho. Hemos hablado algunos ratos y quiere que le mandéis la Soli." Agents i col·laboradors de Franco a França van encetar una campanya d'assetjament contra els moviments d'en Massana, atribuint al guerriller accions i delictes suposadament comesos en territori francès. Els ressorts diplomàtics i judicials d'aquell estat començaven a girar la vista al

gran nombre de resistents que vivien com a refugiats polítics. La darrera acció d'en Massana consistí en un segrest a Castellar del Riu que el retornà de nou a Oceja, passada la frontera. José Pascual, responsable de la secretària de coordinació de la CNT, esperà Massana a la frontera, portant-lo prop de Tolosa de Llenguadoc. Llavors, el procés d'extradició ja estava formalitzat i quedava el dubte sobre el sentit de la decisió de les autoritats franceses. La tasca de defensa va anar a càrrec de l'antic advocat de Macià, jutjat pels Fets de Prats de Molló. En paral·lel, aquell mateix any, la policia francesa va protagonitzar una batuda de dimensions considerables, amb registres de cases i detencions. Entre els detinguts s'hi trobaven Josep Peirats, Jesús Martínez, Ramon Vila, Ricardo Escobar, Juan Català, Julián Benzol, Secundino Álvarez, Pedro Fernández, Quico Sabaté, Juan Sánchez, Antonio Guardia i els germans Francisco i José Bailó.

"El falangismo pierde una batalla en Francia"

Massana escriu a Ester: "Amigo Pep, nunca hubiese creído que un pobre hombre como soy, hubiese podido ocasionar este revuelo de procuradores, fiscales, presidentes y ostias consagradas. Desde luego, ya me es familiar estar delante de los representantes de la loi."

Finalment, arribà el titular de la premsa confederal, una celebració en tota regla: "El falangismo pierde una batalla en Francia. Ha sido rechazada la demanda de extradición de Masana". Malgrat tot, aquella era la fi del guerriller i l'inici de la vida de refugiad.

Des de la distància i prou allunyat de les disquisicions i debats de la direcció confederal de la CNT, en Panxo mantenia amb plena vitalitat el seu compromís.

Les autoritats franceses avaluaven de ben aprop les actuacions de l'exiliat que mirava de guanyar-se el pa en els pobles on anava sent confinat. "Hoy lunes, a las 6 de la mañana, he sido despachado del trabajo por protestar contra las injusticias, y es bien lamentable decirlo que, a la hora de la verdad, sólo han demostrado ser hombres tres comunistas que, al ver que me habían despachado a mí, han pedido la cuenta para solidarizarse. Los demás hombres es todo carnaza podrida". Mesos més tard, s'intuïa el desànim per la situació de confinament "en la montaña de Berga, me veo con posibilidades de resistir mucho tiempo, a pesar de todo lo que digan los del comité. Allí soy un hombre libre, no tengo ningún departamento ni cantón prohibido y no tengo que aguantar las humillaciones de aquí y mi temperamento no es para esto (...) mis únicas visitas son las del cartero, que éste cada día pasa por delante de mi choza y me dá los buenos días. Ya ves como paso el tiempo (...)"

"¿Y qué libertad nos dan? La de trabajar y de mal vivir"

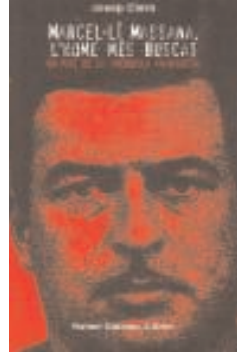
Al mateix temps però la monònia es trencaria pel compliment d'una ordre de presó al Departament de Deux-Sèvres. Al sortir de la presó, l'esperava Vicent Llansola, secretari de coordinació de la CNT. La nova residència, a l'Hotel des Voyageurs a Mazières en Gâtine. "En el restaurant sólo puedo estar las horas de la comida, pues la patrona debe creer que me llevaré los platos. Así que toda la mañana y tarde tengo que estar paseando por la carretera, con frío, agua y lo que se presenta, siendo la burla del pueblo. Todo el mundo me mira y a veces oigo que dicen: "c'est un communiste". Pep, no puedo resistir más esto. Prefiero estar en la cárcel o donde sea."

A la presó no hi tornà però durant un any quedà reclus en un hospital per una ferida accidental. Les seves reflexions al sortir giraven en gran part sobre la situació de la classe obrera, a l'Europa "alliberada": "Cada día que pasa me doy cuenta que hace falta una dictadura por si queremos llevar algo a cabo algo práctico para los trabajadores. Un día se lo dije a Peirats, ya hace cerca de dos años. Sólo me contestó: Animal! Loco!, y no hemos hablado más de esto. No obstante, cada vez que lo pienso,

no me creo tan loco ni tan animal que esto. En este mundo cada cual busca su bien. Los únicos que no lo sabemos son los trabajadores, que siempre pedimos lo mismo. Libertad, libertad, ... ¿Y qué libertad nos dan? La de trabajar y de mal vivir. A mí que no me digan de elecciones libres y democracia. Esto es todo un cuento. (...) Hay quien dice que con la propaganda se llegará a algo. Yo digo no. Las doctrinas de las organizaciones son muy bonitas, pero tú crees que por bonitas que sean llegarás a convencer los que no han trabajado nunca y se permiten todos los placeres existentes". En uns mesos, va poder accedir a treballar en una mina "quero que sepa el gobierno francés y los españoles que me creen hecho un bandolero, tal como dice Franco, que, puesto a trabajar, se trabaja como cualquier otro y que, puestos a pegar tiros, también pagamos como cualquier Guardia Civil."

L'experiència a la mina, li permeteren de viure amb certa normalitat amb èxit i reconeixements, mentre el pes de l'extradició anava empenyent les perspectives més negatives: "Hoy, en la Soli, veo que Franco pide que le den 60 (refugiats) y, por supuesto, entre estos 60 debo ser de los mejores clasificados". Malgrat tot, el pesar d'en Massana venia per la situació de l'organització. "Germinal Esgleas (secretari general de la CNT) no se ha dignado a contestar mis cartas. Yo no sé cuanto desprecio. Al fin y al cabo, todo cuanto yo hice eran acuerdos de la organización. Yo no quiero decirte con esto que me señalaran actos precisos. Pero, en fin, la consigna era hacer la resistencia con todas sus consecuencias, y tú sabes lo que es la resistencia activa. (...) Me había creído que, luchando por una vida mejor, lograría vivir esta vida mejor. Qué inocencia, ¿verdad? (...) No, Marcelino, no puedes decir que no hay

progreso, pues yo aún me acuerdo que en la fábrica del Canal trabajaban 12 horas por día, mientras que ahora se trabaja 8 solamente. Es una verdad ante la cual hay que inclinarse. Pero ¿Por qué el explotador ha consentido esto? Pues, sencillamente, porque su beneficio es el mismo o mayor todavía, ya que cuando se trabajaban 12 horas [...] sólo hacían marchar un telar, máximo dos, y ahora un trabajador hace marchar 18, 20, o 30. Así que,

prácticamente, en cuanto a igualdad, no hemos ganado nada."

Los periódicos y las revistas son necesarios, pero (...)

El 1959 es va trobar amb en Ramon Vila. Caracremada va proposar-li retornar a les accions en clandestinitat a Barcelona. Quico Sabaté li plantejà la mateixa proposta, a Prada de Conflent. Poc temps després, Octavi Alberola i Garcia Oliver li reiteraren la possibilitat d'entrar de nou a l'interior i fer notar la resistència anarcosindicalista. En Massana hi estava d'acord però, desconfiava del paper de la CNT. "[...] yo sigo con mis trece. Los periódicos y las revistas son necesarios, pero mientras no se empezará una acción en el interior, todo agua de borrajas. (...) Y sin embargo, todo cristo habla de resistencia, pero el 99% solamente quieren administrar la resistencia. Dentro nuestros medios hay quien está para emprender una acción y, cuando llegan al comité, al cabo de un mes, ya cambian de opinión. Esperaré una temporada para ver si ahora, después de haber hecho la unión de la CNT se emprende [sic] algo. De lo contrario, tendré que ponerme a luchar con los que mas se acercan a mi manera de pensar, o abandonarlo todo y marcharme a la campaña y vivir como los primitivos, olvidando lo vivido y sin preocuparse de nada [...]". I no ho deuria veure clar: va retirar-se finalment amb la seva companya, Maria Calbó, a Occitània. L'octubre de 1978 retornà després d'anys d'exili, a Barcelona, als seus paisatges Bergadans, a la Patum...

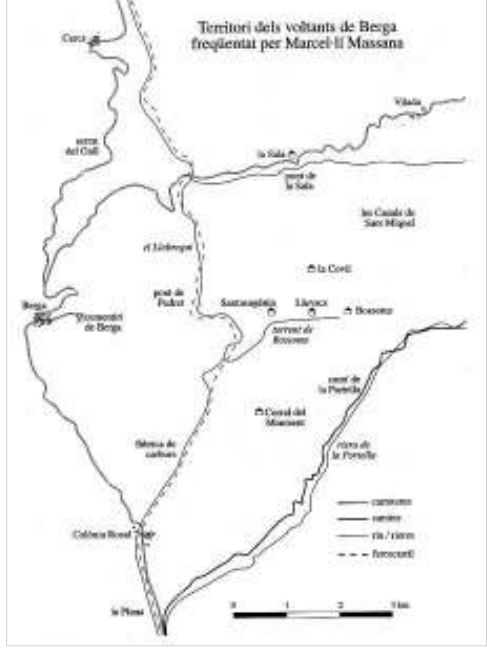
Al cap d'un temps, Massana morí plàcidament. Només una senyera i una llegenda l'acompanyaven: "Marcel·lí Massana, ciutadà modèlic i home de bé. Cap de la guerrilla de muntanya antifeixista de Catalunya. Honor a les seves despulls".

> CONVOCATÒRIES

II Premi Literari Pablo Díez

En record de Pablo Díez Cuesta, conductor d'autobús de TMB (Transportos Metropolitanos de Barcelona) que es va suïcidar al ser acomiadat per l'empresa després de ser acusat sense proves de quedar-se amb l'import d'un bitllet (1,10 euros), la Plataforma Pablo Díez convoca aquest premi literari que porta el seu nom, que es lliurarà coincidint amb l'aniversari de la seva mort i que es regirà d'acord amb les següents:

- BASES**
- PRIMERA.** Podran participar quantes persones ho desitgin, qualsevol que sigui la seva procedència, excepte els autors premiats en l'edició anterior. Només s'admetrà un treball per autor.
- SEGONA.** Els originals hauran de ser inèdits i estar escrits en llengua castellana o catalana.
- TERCERA.** S'estableix un premi de 400 euros i diploma a un relat, el tema del qual sigui el cas Pablo Díez, l'assetjament laboral o l'abús de poder.
- QUARTA.** Els originals es presentaran per triplicat, en folis mecanografiats a doble espai, grandària DIN-A4, escrits per una sola cara, i degudament numerats i grapats. Tindran una extensió màxima de 5 folis.
- CINQUENA.** Els treballs es presentaran signats amb pseudònim. Les dades de l'autor (nom, cognoms, domicili, telèfon i correu electrònic) s'inclouran en un sobre tancat en l'exterior del qual figurarà el pseudònim.
- SISENA.** El termini d'admissió de treballs finalitzarà el 29 de febrer de 2008. Les obres s'enviaran a Plataforma Pablo Díez. Apartat de Correus 22.269. 08080 Barcelona. S'indicarà en el sobre "II Premi Literari Pablo Díez".
- SETENA.** Es poden sol·licitar les bases a plataformapablodiez@hotmail.com. Es pot obtenir més informació sobre el cas Pablo Díez en www.pablodiez.com.
- VUITENA.** El lliurament de premis tindrà lloc el dia 27 de març a les 7 de la tarda en el local de la FAVB, c/ Obradors, 6, Barcelona. Serà imprescindible la presència del autor premiat en aquest acte.
- NOVENA.** No es mantindrà correspondència sobre el concurs. La fallada del jurat serà inapel·lable i es donarà a conèixer directament a l'autor guardonat. Els originals no premiats seran destruïts.
- DESENA.** La Plataforma Pablo Díez es reserva el dret de publicar el treball premiat durant un any.
- ONZENA.** La participació en el certamen implica l'acceptació de les bases.
- I PREMI DE FOTOGRAFIA PABLO DíEZ**
- TEMA: LES LLUITES SOCIALS**
- En record de Pablo Díez Cuesta, conductor d'autobús de TMB (Transportos Metropolitanos de Barcelona) que es va suïcidar al ser acusat sense proves de quedar-se amb l'import d'un bitllet (1,10 euros), la Plataforma Pablo Díez convoca aquest premi de fotografia que porta el seu nom. Els interessats poden obtenir més informació sobre el premi i sobre el cas Pablo Díez en www.pablodiez.com

> MÚSICS, MÚSIQUES i VOLTANTS

D'autors i explotadors

Joni

L'altre dia vaig rebre un missatge electronic d'opinió, segur que alguns de vosaltres també el vaig rebre o n'heu vist de semblants, parlava dels autors i de la pirateria d'una forma molt superflua però expressava molt clarament i de manera molt ajustada el que pensa molta gent i la majoria del jovent sobre els autors. Com sabeu els qui m'heu llegit abans no estic gens d'acord amb l'actual funcionament de l'SGAE, pel seu concepte capitalista i per la falta d'humanitat, com a gran entitat que és, però sí que crec que els autors han de rebre una compensació econòmica per la seva feina i d'això és del que s'encarrega aquesta societat de gestió, és important que la gent, el públic, tothom, sàpiga que els autors, de moment, l'única manera que tenen de cobrar per la seva feina és aquesta, desafortunada pel model de funcionament de l'entitat, sí, però necessària per a tothom qui es dediqui a la creació musical.

Creure que el que ens paga l'SGAE és com un extra i que els autors tenen el xollo de cobrar de per vida sense fótre res no és real, més aviat tot el contrari, la realitat és que l'autor crea durant un temps X, triga un altre temps X a publicar, un altre a vendre i un altre a començar a cobrar, si el disc funciona una mica pots arribar a estar un parell d'anys cobrant quantitats més aviat ridícules cada tres mesos, un extra que per res es pot considerar salari al principi i que només pot arribar a compensar la dedicació a partir que tinguis uns quants discos publicats... Aquesta és la realitat de la gran majoria dels autors d'aquest país.

Els autors quan creen no cobren, no hi ha cap vincle entre autor i intèrpret, ni l'intèrpret (músic) ni el productor executiu (segell) paguen a l'autor, l'autor el que cobra és aquest famós percentatge sobre els ingressos produïts per l'explotació de les seves obres, percentatge que és el que gestiona l'SGAE.

D'altra banda, el fet que aquesta societat d'autors sigui també d'editors és prou simptomàtic, o sigui, la societat de gestió (no només aquí, arreu) gestiona alhora els drets dels treballadors (autors) i els dels empresaris (editors), mentre que en l'aspecte fonogràfic, per exemple, els músics tenen la seva societat de gestió (AIE) i els segells la seva diferenciada (AGEDI), d'aquesta barreja poc natural surt la poca fiabilitat que tenen els propis autors de la societat, el rebuig que genera a la societat en general i afers poc comprensibles a nivell humà com el judici a albasbarriadas.

Per últim, profito per plantejar en veu alta els meus dubtes sobre la participació en el sistema anant a votar el proper dia nosequè.

Enrique Ruano, 'l'estudiant és mort d'un truc a trenc d'alba'

Miquel-Dídac Piñero

El 20 de gener de 1969, a les universitats de l'Espanya franquista, especialment amb Madrid amb el col·lectiu Acrates i a Barcelona amb grups maioistes, es margina la política carrillista del PCE-PSUC de "reconciliació nacional espanyola" i agafa definitivament força el ressò el moviment de maig de 1968 (ara farà 40 anys) que donaria lloc a grups neofranquistes, com ara el català 'Negro & Rojo', o consellistes, com el MLL, quan se sap la notícia de la mort, estant detingut per la policia, de l'estudiant d'extrema esquerra Enrique Ruano. L'ocupació del Rectorat de la Universitat de Barcelona va ser l'acció més significada d'aquella revolta estudiantil de gener de 1969.

La cantant María del Mar Bonet va compondre la cançó "Què volen aquesta gent que truquen de mati-

nada?" sobre un poema de Lluís Serrahima, molt popular aquells anys d'intent de ruptura amb el franquisme: "Què volen aquesta gent? De matinada han trucat, són al repla de l'escala. La mare quan surt a obrir porta la bata posada. Què volen aquesta gent que truquen de matinada? El seu fill, que no és aquí? N'és adormit a la cambra. Què li volen al meu fill? El fill

mig es desvetllava. Què volen aquesta gent que truquen de matinada? La mare ben poc en sap de totes les esperances del seu fill estudiant, que ben compromès n'estava. Què volen aquesta gent que parla poc i cada nit s'agitava, li venia un tremolor tement un truc a trenc d'alba. Què volen aquesta gent que truquen de matinada?

Encara no ben despert ja sent viva la trucada i es llença pel finestral a l'asfalt d'una volada. Què volen aquesta gent que truquen de atinada? Els que truquen resten quietos, menys un d'ells, potser el que mana, que s'inclina al finestral. Darrera xiçla la mare. Què volen aquesta gent que truquen de matinada? De matinada han trucat -la llei una hora senyala- ara l'estudiant és mort, és mort d'un truc a trenc d'alba. Què volen aquesta gent que truquen de matinada? "

Finalment, el govern franquista va decretar l'estat d'excepció com tornaria a fer en el decurs del procés de Burgos o el gener de 1977 el mateix Suárez, que va comportar la detenció dels 50 de la Federació Anarquista Ibèrica (FAI) a Barcelona i la tortura d'anarquistes significats en el moviment estudiantil del tardofranquisme (Estudiants Llibertaris de Catalunya i Balears i Federació Anarquista Universitària).

Catàleg de Publicacions Sindicals Clandestines a Catalunya 39-75

Centre d'Estudis Sociolaborals

El Centre d'Estudis Sociolaborals (CESL) de la CGT (<http://www.ceslbcn.org>) presentem el catàleg de publicacions sindicals clandestines a Catalunya durant el període 1939-1975.

Amb aquest catàleg volen fer una aportació al coneixement del desenvolupament del moviment obrer sota la dictadura, des de la finalització de la guerra civil fins a la mort del dictador, posant a l'abast d'un ampli públic i dels especialistes les publicacions que van editar les diferents organitzacions sindicals clandestines.

S'ha completat aquest catàleg

amb les publicacions editades a l'àmbit de l'empresa, incorporant aquelles que van ser editades pels treballadors des de les assemblees, els comitès de vaga i per comissions de treballadors que no s'identificaven amb les organitzacions sindicals clandestines. La informació que ens proporcionen aquestes publicacions ens permet conèixer l'evolució del sindicalisme sota la dictadura, la participació o boicot a les eleccions sindicals de l'Organització Sindical del règim, més coneguda com a CNS, etc.

Catàleg de publicacions sindicals clandestines: http://www.ceslbcn.org/catalog_1939-1975/

La premsa llibertària de Badalona, accessible a la xarxa

Equip CEDALL

Després d'un procés llarg i laboriós, s'ha acabat la digitalització de la important col·lecció de premsa llibertària de Badalona, corresponent al primer terç del segle XX.

"La Colmena Obrera", "El Vidrio" o "Via Libre", per citar les tres capçaleres periòdiques llibertàries més importants de la ciutat, han estat digitalitzades gràcies a la labor conjunta del CEDALL, el Centre d'Estudis Llibertaris Federica Montseny i el Museu de Badalona.

Així mateix és important ressaltar el treball realitzat per l'historiador Paco Madrid i el fotògraf

Miquel Valls. Volem afegir que l'important dirigent anarcosindicalista Joan Peiro va ser un dels mes actius impulsors de la premsa sindicalista i llibertària de la Badalona obrera, ja que durant quinze anys va viure i va treballar en aquesta ciutat catalana.

La difusió de la premsa històrica llibertària és una bona i necessària eina per al coneixement, tant dels fets històrics locals com de la influència que van exercir els grups sindicalistes, llibertaris i anarquistes en el primer terç del segle XX.

Si voleu consultar i analitzar la premsa històrica llibertària podeu anar a la pàgina web del CEDALL: www.cedall.org

Jornades Culturals Llibertàries de Sants

L'Ateneu Llibertari de Sants, el Col·lectiu Negres Tempestes i el Centre Social "La Farga" organitzen les "Jornades Culturals Llibertàries" que es desenvoluparan a diferents espais del barri de Sants durant el mes de febrer.

Amb aquestes jornades, les entitats convocants aproparan els valors llibertaris al veïnat amb la intenció de recuperar el veritable significat de paraules com Solida-

ritat, Responsabilitat, Justícia Social i Recolzament Mutu.

Les jornades consisteixen en diferents tipus d'activitats com ara xerrades, debats, cinefòrums, menjadors i tallers i es portaran a terme a diferents espais del barri: La Biblioteca "Vapor Vell", el Centre Social de Sants, el Centre Social "Can Vies" o el propi Centre Social "La Farga" es convertiran en el contrapunt a la imminent

campanya electoral, traient la política i la cultura de les institucions i portant-la al carrer.

Les Jornades Culturals Llibertàries tractaran diverses temàtiques com la recuperació de la memòria històrica amb una conferència sobre el passat i present de l'ateneisme a Sants.

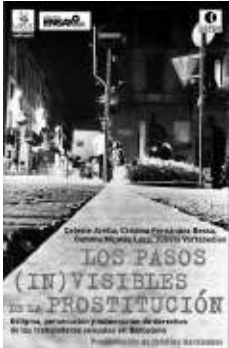
Un dels eixos principals de les Jornades serà la sèrie de xerrades i debats que es duran a

terme. Aquests debats i xerrades intentaran difondre lluites com la que es porta a terme contra l'experimentació amb animals o la visió anarquista de la lluita contra el masclisme i el patriarcat.

Els organitzadors han enllestint el web Febrer Llibertari perquè es pugui consultar en detall cada una de les activitats. Més informació a: www.lateneu.info i www.negrestempestes.org

Libres

“Los pasos (in)visibles de la prostitución”

CELESTE ARELLA, CRISTINA FERNÁNDEZ, GEMMA NICOLÁS, JULIETA VARTABEDIAN
Virius Editorial

Col·lectiu Catalunya

La prostitució de les nostres ciutats i, específicament, la de Barcelona, ha sofert nombroses transformacions en els últims anys. Algunes han vingut provocades per l'arribada d'algunes dones immigrants que han optat per exercir la prostitució i han modificat, sobretot, la visibilitat del fenomen. Potser hagi estat aquest fet el qual hagi despertat de la seva letargia un ja vell debat que en l'actualitat ha adquirit unes dimensions considerables en tots els àmbits de la sorra pública.

L'elecció per la prostitució que han realitzat i realitzen algunes dones és qüestionada des de diversos àmbits que articulen els seus discursos amb altes dosis de moralitat conservadora i de victimitisme, posant èmfasi en la qüestió de la violència. Des d'un posicionament oposat, no obstant això, s'intenta reconèixer la prostitució com treball sexual perquè aquestes dones tinguin cobertura de drets i puguin treballar en condicions dignes i segures. Altres visions, que

posen principalment l'accent en les molèsties que genera la prostitució en el carrer, tan sols consideren qüestions relatives a l'ordre públic. Tenint en compte aquest panorama, ens preguntem quins interessos estan en joc en les polítiques públiques que afecten a la prostitució i quines repercussions concretes tenen sobre les protagonistes de la història: les treballadores sexuals.

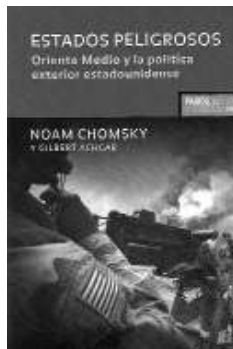
El llibre és fruit del desig d'escotar les veus que intervenen en aquesta problemàtica. Veus reals, en primera persona; veus que porten a terme polítiques pragmàtiques i persecutories; veus que no callen el silenci però contudent estigma que recau sobre les pròpies treballadores. El camí està iniciat. El seu recorregut ens durà als models jurídics entorn de la prostitució; a les xarxes i polítiques migratòries; a les representacions i conseqüències que té treballar en l'espai del carrer; al poderós efecte de les estigmatitzacions i naturalitzacions; i, finalment, com element de reflexió central, als drets humans de les treballadores sexuals que estan sent vulnerats. Aquest camí és, efectivament, pedregós. Però sabem que és necessari transitar-lo perquè només visibilitzant el problema es podrà, algun dia, solucionar. Qui donarà el primer pas?

“Estados peligrosos. Oriente Medio y la política exterior estadounidense”

NOAM CHOMSKY I GILBERT ACHCAR

Pau Juvillà

Aquest llibre recull tres dies de conversa, del 4 al 6 de gener de 2006, entre Noam Chomsky i Gil-

bert Achcar sobre Orient Mitjà i la política d'Estats Units en aquella zona, tractant temes que van des de la definició de terrorisme, fonamentalisme i democràcia, l'insurgència iraquiana, la política dels EUA a Iraq o el conflicte sobre Israel i Palestina.

Chomsky i Gilbert Achcar, que visqué al Líban diversos anys, desgranen un a un els conflictes i les relacions polítiques d'aquella zona del món i ens mostren els interessos, sovint ocults, que mouen els fils de les relacions entre els Estats que la conformen. Les 14 hores de diàleg que es transcriuen en el llibre són una visió crítica i global de la política dels Estats Units i dels seus aliats (Israel i el protectorat de l'Iraq) envers la resta d'Estats de la zona i també de la política d'aquests mateixos Estats contra la seva població.

Sempre és un exercici saludable llegir a Chomsky i en aquest cas el tàndem que formen amb Achcar, profund conexeidor de la realitat de l'Orient Mitjà, funciona força bé i fa que, des de visions diferents, pugin complementar els temes tractats. El llibre té dos epílegs, un amb cada autor, que es realitzà just abans de la seva publicació per tal que els autors poguessin valorar, sis mesos després de les converses, les novetats més significatives.

Un molt bon text que suposa una aproximació crítica i detallada a la realitat d'Orient Mitjà.

“La ciudad de los suburbios”

MARC HATZFELD
Ed. Laertes

Ivan Miró (La Ciutat Invisible)

Més enllà de les flames dels suburbis francesos, aquest llibre, descriu, a grans trets, el que conformarien els modes de vida o la cultura popular dels suburbis. Formes d'expressió pròpies -rap, graffiti, tags, breakdance, smurf-, maneres de parlar particulars, amb el 'verlan' -revers parlat del francès oficial-; formes d'organització econòmica que s'adapten a un "sortir del pas" de la precarietat quotidiana o relacions socials que funcionen a partir d'ajustaments relacionals basats en el respecte i la solidaritat del veïnatge. Sense caure en una lectura simplista d'adjudicació de característiques unívokes a una comunitat donada, l'autor dibuixa una sèrie de tendències heterogènies pròpies de la diversitat que impera a les barriades.

“La catalanitat obrera”

JOSEP TERMES
Editorial Afers

Col·lectiu Catalunya

Descripció detallada de la història, del pensament i de les idees d'uns partits i sindicats obrers en relació amb Catalunya i els seus drets d'autogovern durant els anys de la II República. Com remarca el títol mateix, s'hi descriu la Catalanitat obrera, lligament negada per certa historiografia, nostrada i forana. L'estudi és un treball sistemàtic sobre la presa de decisió d'un obrerisme variat (i de vegades contradictori) respecte de la República catalana, l'Estatut de Núria i les retallades que va patir a les Corts republicanes, els drets històrics de Catalunya, el dret d'autodeterminació, sobre què s'entén per catalanisme.

> IMATGES QUE PARLEN

Ethel Macdonald: història d'una anarquista

Josep Estivill

En el mes de setembre de 1936, dies de fragor revolucionari a Catalunya i en plena Guerra Civil espanyola, la CNT-FAI va llançar una crida en la qual demanava armes, diners i soldats per a ser enviats a Espanya, així com mitjans per a la propaganda internacional de les seves idees anarcosindicalistes. Responent a aquesta crida, una jove anarquista escocesa, periodista de professió, va acceptar la invitació per anar a Barcelona amb la finalitat de col·laborar en la creació de la secció anglesa del servei d'informació de la CNT-FAI.

Es tracta d'una coproducció feta al 2006 entre La Productora i BBC-Scotland, amb direcció de Mark Littlewood i l'assessorament en el guió de Dolores Genovès. Aquest documental relata, a través d'acurades reconstruccions, material d'arxiu i les intervencions d'especialistes, la història d'Ethel MacDonald. Nascuda el 1909 en el si d'una família de classe treballadora, va començar a ser militant activa el 1931. MacDonald va venir a Barcelona el setembre del 1936 amb la finalitat de col·laborar en la creació de la secció anglesa del servei d'informació de la CNT-FAI. Es va convertir en la veu en anglès de la ràdio controlada per l'organització i que emetia per a Europa i Amèrica. MacDonald va participar en els esdeveniments coneguts com a Fets de Maig del 1937. Va ser empresonada per les autoritats republicanes per haver ajudat a escapar companys anarquistes i militants del POUM. Posteriorment, va ser alliberada i finalment deportada a França. En el retorn a Glasgow, va mostrar la seva tristesa per no haver-se realitzat la «utopia a Espanya».

És un documental interessant perquè ofereix la visió inèdita d'una periodista estrangera i, de fet, està realitzat amb un estil correcte, que es deixa veure i permet fer-se una idea del personatge. Però sincerament, li falta grapa. Alterna imatges de l'època amb recreacions actuals per mostrar les situacions amb què es devia trobar la periodista escocesa. Tot realitzat amb força correcció, però li falta grapa. És didàctic -els diàlegs són molt tòpics- i explica la complexitat del moment i les tensions polítiques, però no aconsegueix apassionar.

“Història d'una anarquista” és un documental que vol donar una perspectiva inèdita de la Guerra i del fenomen anarquista i pe això és força interessant (tot i que no apassiona). El podeu mirar a: www.spanishcivilwarfilm.com/

Revistes

NOT. DEL CAMBIO CLIMÁTICO
Butlletí sobre el canvi climàtic de l'ONG Entrepobles, boletinncc@gmail.com / www.pangea.org/epueblos

Catalunya. Febrer de 2008

CIUTAT 21
Butlletí de CGT a l'Ajuntament de Bcn, www.cgtbarcelona.org/ssab/ - www.cgtajuntamentbcn.blogspot.com

AULA LIBRE
Butlletí de la Federació Andaluza de Sindicats de Enseñanza de la CGT, www.fasecgt.es/ / www.aulalibre.es

L'OBSERVATORI DE GRÀCIA
Punt de trobada d'entitats alternatives de la vila de Gràcia (Barcelona) a La Quimera. www.laquimera.org/observatori

BRUNO VALTUEÑA, SECRETARI GENERAL DELA CGT DE CATALUNYA

'A la CGT, lliguem l'acció social amb l'acció sindical'

La idea llibertària d'organització entén la pluralitat d'idees

> LA FRASE...

"Treballarem amb il·lusió i posarem tota la nostra voluntat a fer les coses el millor que sapiguem"

"Som un sindicat on hi ha persones amb diferents experiències, dinàmiques i opinions (...) hem d'estar oberts a tothom qui vulgui incorporar-s'hi".

Text: Josep Llunas; fotos: Joan Ramon Ferrandis

Bruno Valtueña va ser elegit secretari general de la CGT de Catalunya el passat dissabte 19 de gener al Congrés Extraordinari que l'organització va fer a Reus. Valtueña, de 51 anys i nascut a Barcelona, és afiliat al Sindicat del Metall de la comarca del Baix Llobregat, porta 32 anys treballant a la Seat de Martorell i havia estat, fins ara i des del 2005, secretari de Formació del Secretariat Permanent (SP) de la CGT.

-Quin és el panorama actual de l'organització i quines són els prioritats organitzatives de CGT en aquest moment?

-Encara no he tingut temps per poder tenir una idea exacta del panorama de l'organització, i la meua opinió actual està basada en la meua experiència com a secretari de Formació durant els dos anys passats. El panorama és desigual, en unes comarques i sectors, hi ha més dinamisme que en unes altres, però això no és cap novetat...

A l'actual SP ens hem marcat un pla d'actuació orientat cap a diversos camps. El primer és potenciar la participació de totes les Federacions en les Plenàries perquè Catalunya dugui propostes al SP Confederat, per a això la informació ha d'arribar amb temps i que les preses de decisions siguin efectives. Continuarem el Pla de Formació ja iniciat dirigit als delegats i delegades i a l'afiliació, i ajudarem les federacions que tinguin déficits per superar-los.

-Com encares aquest mandat de dos anys fins al proper Congrés Extraordinari?

-Amb il·lusió, optimisme i la confiança que qui treballem a la CGT farem tot el que estigui al nostre abast per consolidar el nostre sindicat. Espero que el pròxim Congrés sigui de caràcter ordinari ja que el nostre desig és complir els dos anys de gestió que queden, tal com hem manifestat en el Congrés Extraordinari de Reus.

-Quines són les línies que com a SP prioritzareu?

-Les línies les tenim definides en els nostres Estatuts i Acords. Aquest SP, com ja he dit abans, encara la seva tasca en la línia de millorar la participació, coordinar les lluites dels treballadors, les treballadores i col·lectius per potenciar la solidaritat i estar oberts a la societat catalana, perquè la CGT estigui més present arreu. Treballarem amb il·lusió i posarem tota la nostra voluntat a fer les coses el millor que sapiguem per superar els obstacles que empresaris i polítics reformistes posin en el nostre camí.

-La secretària general sortint va parlar de "trencament" de l'organització. Quina és la teua percepció sobre el tema?

-Bé, aquesta és una cançó que els qui duem molts anys en l'anarcosindicalisme hem sentit moltes vegades. I tot i ser la pitjor cançó, després de repetir-la milers de vegades, potser és la que més agrada.

Dir que la CGT està trencada és una opinió que no comparteixo. Quan es parla de ruptura és perquè es constata que hi ha diverses parts d'un tot i s'exagera aquesta realitat, la idea llibertària de la nostra organització entén la pluralitat d'idees, es contraposa amb la idea d'organització monolítica que és

pròpia del partit polític. La CGT és un sindicat on hi ha persones amb diferents experiències, dinàmiques i opinions, aquí és on hem d'aprofundir amb una actitud, que respectant les diferents opinions, faciliti la convivència, la presa d'acords i el respecte a aquests, hem d'estar oberts a tothom qui vulgui incorporar-se a la CGT i estar segurs en el que diem ser.

Una altra percepció que tinc és que a la CGT és difícil el debat assolit i constructiu. Potser el treball immens que tenim davant ho dificulta i els debats mal tancats generen problemes i arrossegant problemes no s'avança.

No podem, i és per pura supervivència, magnificar els problemes i destacar les diferències; no estic dient que cal evitar la confrontació d'idees, però sí que ha de prevaler per què estem a la CGT i creure en la bona voluntat de tots i totes.

-Quin creus que ha de ser el paper de la CGT de Catalunya en l'actual panorama de crisi industrial, deslocalitzacions i mercat global?

-Dintre del panorama laboral la CGT som un sindicat minoritari, no desitgem aquest paper i estem treballant per créixer sòlidament, però la realitat és aquesta. Fins ara, on la CGT existia, hem estat en tots els conflictes que les empreses han generat, amb les deslocalitzacions, retallades de drets laborals i altres situacions. La majoria de les vegades, per la relació de forces en l'empresa o sector, la nostra incidència condiona, però no decideix, però això no vol dir que no sigui important. El nostre paper és fonamental perquè a tots els processos de defensa d'interessos la-

borals i negociació, hi hagi participació, solidaritat i que en la presa de decisions siguin protagonistes els treballadors i les treballadores, per evitar la política d'intermediació i resignació de les burocràcies sindicals que al reformisme tant li agrada.

Ahora hem de pressionar les administracions i poders polítics. Hauríem de treure conclusions de les experiències i incorporar als treballadors i treballadores més conscienciats a la dinàmica interna del Sindicat i de la Confederació, les lluites haurien de servir no només per guanyar-les, sinó per créixer quantitativament.

-Com és pot encarar un fenomen com la precarització de la vida des d'un organització clàssica sindical com CGT?

-En primer lloc, la CGT estem encarant la precarització laboral en els centres de treball cada dia i allí on estem organitzats, el treball és ardu i complex. No hi ha cap gran centre de producció, de serveis o oficina, on els empresaris no busquin més rendiment dels empleats. La precarització avança constantment.

A la CGT, lliguem en el nostre discurs l'acció sindical i l'acció social, som l'únic sindicat amb representació que aplica l'àmbit social en la seva activitat laboral l'àmbit. Hem de lluitar contra els efectes de la precarització, que no generem els treballadors i les treballadores ja que la desigualtat és una de les raons de ser del capitalisme. Per tot això, la CGT hauríem de fer una anàlisi de la precarització, les receptes no poden ser uniformes perquè les situacions precàries no són en tots els àmbits iguals.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Intel·lectual col·lectiu

Jordi Martí Font, <http://blocs.mesvilaweb.cat/bloc/vlew/id/2639>

Cada una de les aportacions de cadascun i cadascuna de les persones que no ens deixem xafar, de cada una de les que no ens creiem que estiguem tan bé com diuen que ens fan sentir. Perquè viatgem i veiem gent que pateix, i no perquè siguin patidors de mena sinó perquè tal com ho tenim muntat -com ho tenen... i nosaltres hi participem- no va. I quan sumem el que diem, totes i tots, malgrat que algun cop és contradictori i no ens fa por que ho sigui, esdevenim intel·lectual, intel·lectual col·lectiu, format per pensament i acció, per pensaments propers i sovint coincidents, tot i que no sempre. Per acció directa que no es conforma a denunciar sinó que alhora argumenta, explica, qüestiona...

Intel·lectual col·lectiu. Pensament i acció quan, per exemple, uns nois es planten enmig d'un acte "a favor de la família" -i alhora contrari a la diversitat de la majoria de formes d'estimar i de viure- i en un acte intel·lectual de primer ordre reben la missa que els benpensants que no pensen tenien preparada per entretenir el diumenge i redimir els seus múltiples pecats. Intel·lectual perquè fa pensar i ajuda a fer-ho, denunciant els plantejaments retrògrads d'una d'aquestes trobades d'integristes alhora que reivindica el dret al propi cos. Col·lectiu perquè el que diu, fa i provoca és fet per més d'un nom, per més d'una persona, per més d'una manera de fer i de ser.

Tinguem clar que no només l'acció directa serveix per fer gramàtica amb al propi cos sinó també la frase líquida que flueix i va amaran consciències i cervells que la desgranen i en prenen una a una cada una de les parts, que gra a gra reformulen sentències i proposicions més o menys lúcides i fan que passin a ser part del propi pensament de qui les llegeix o sent.

Entre nosaltres també hi trobarem individualitats individuals i saber xucar-les i que passin a ser part del tot és la nostra feina. Que esdevinguin part del tot que suma i s'infecta alhora que esdevé cada cop més col·lectiu, més divers i més format per gent diferent i pensaments veïns tot i que sovint estancs.

No tindrem mai els grans mitjans de què disposa el pensament únic teledirigit dels "opinadors lliures" que tots diuen el mateix per tal que amplifiquin les nostres veus però sí que tenim ja els mil i un petits megafons que les reprodueixen, que esdevenen mosquits que, ben encaminats i mai dirigits, facin caure l'elefant en qüestió, es digui Stostres, Roglan, Barbata, Losantos o Cuni. I en aquesta tasca, compartir és la millor tàctica, sumar la millor eina i no ser benevolent la millor forma d'intel·ligència. Escollir, saber, reproduir, aprendre, fer, crear i infectar. Aquestes són les normes d'aquest intel·lectual col·lectiu que som totes i tots les qui ens atrevim a dissentir.